

10. 187.

741.505
ZE
v.8

Q.

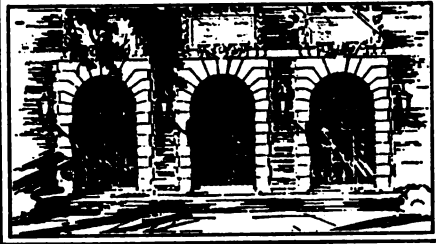
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

ELIAS CZAYKOWSKY
COLLECTION OF
UKRAINIAN CULTURE

741 .505

ZE

v . 8

23

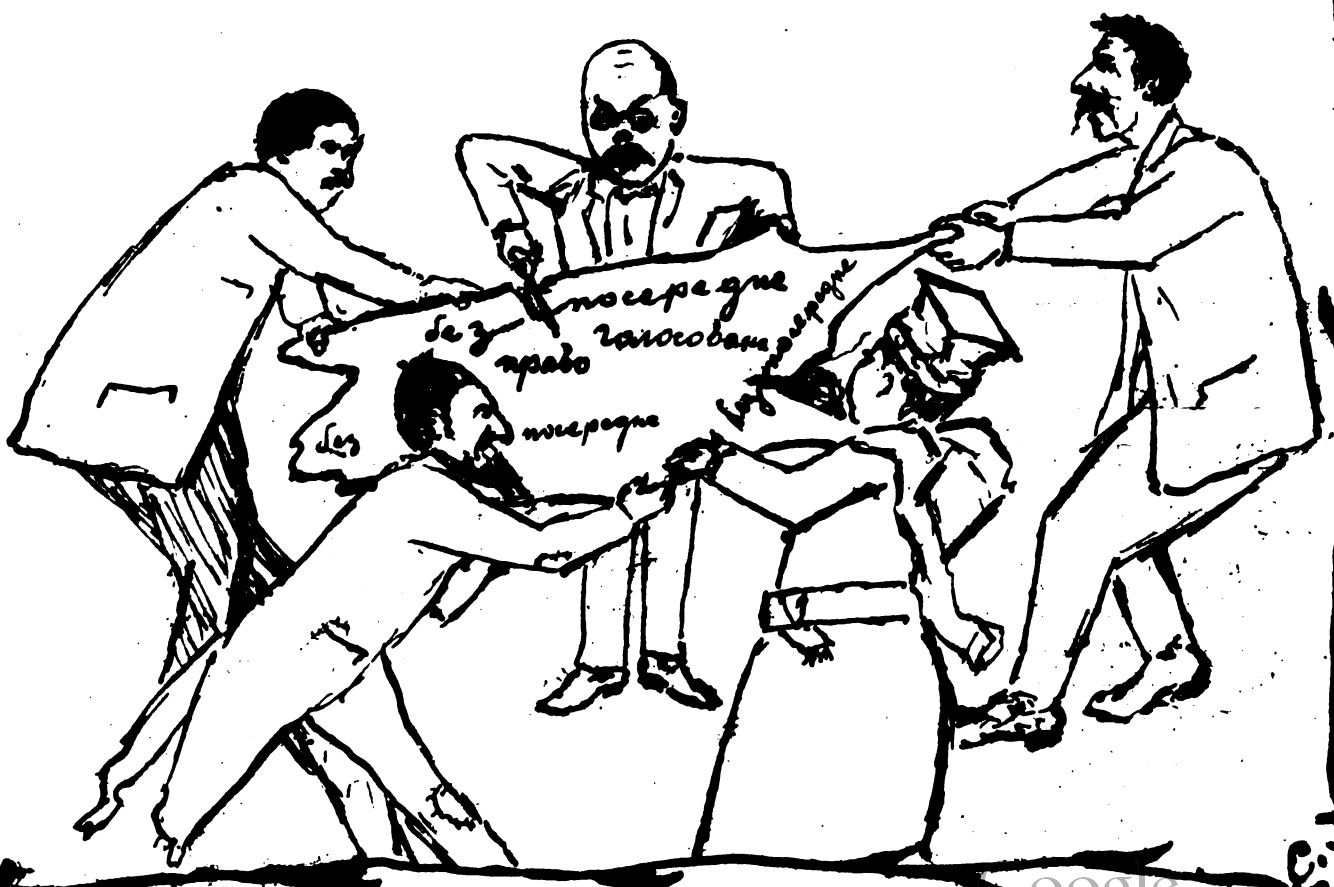
Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Передплата: річно 8 корон, піврічно 4 корон, чвертьрічно 2 корон. — Оголошення приймає ся по 20 сот. від стрічки петітової. — Поодинокє число 40 сот. — Реклямації незапечатані вільні від оплати почтової. — Рукописи не звертає ся.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

Борба о посередне голосованє.

З причини надзвичайно некорисних обставин, серед яких перейшла на мене редакція „Комаря“, не міг я вивести видавництва на дорогу правильного розвитку, а не хочачи в безконечність продовжувати вегетованя часописі, стримав її, з наміром, зібравши за час добровільних „ферий“ відповідні средства — підняти видавництво на ново, о скільки не повстане в межичасі иньша часопись того рода. — Колиж однак повсталала гадка відновити славнозвісне „Зеркало“, мій намір остаєть ся безпредметовим, тимбільше, що вид. „Зеркала“ готово всім Вп. Предпл. „Комаря“ почислити надплачену на „Комаря“ предплату.

Прощаючи отже всіх дотеперішних Вп. Предплатників і Співробітників „Комаря“, вітаю їх рівночасно як таких-же Предплатників і Співробітників „Зеркала“, в котрім нам не раз прийде стритити ся.

Бруно Гіжовський.

Від видавництва.

На підставі заключеної умови з редакцією „Комаря“, будемо тим нашим цілорічним предплатникам, які заплатили також предплату за „Комаря“ за цілий рік 1905 висилати „Зеркало“ за рік 1906 за оплатою 4 К. за цілий рік 1906.

ЗАМІСТЬ ПРОГРАМИ:

Пора, пора!

*Пора, пора за рідний дім
Нам стати в єдності усім,
Покинуть скорби лютих вражд,
Щоби трівкий зацвив гаразд.*

*Пора, пора наш рідний рід
Оборонить від страшних бід,
Щоб стати у кожний ми,
Як мур против затій чужих.*

*Пора, пора! За рідний край
Най жертви поплине ручай,
Єму віддаймо всю любов
І силу нашу і нашу кров!*

*Пора, пора! За вітчину
На безпощадну йдїм війну,
Несїм високо рідний стяг,
А пропаде наш лютий враг!*

*Пора, пора за рідний дім
Нам стати в єдності усім,
Покинуть скорби лютих вражд,
Щоби трівкий зацвив гаразд!*

Зенон Наколесник.

Monolog Wszech - patriotyka.

Ha! Plemię hajdamackie. Potomkowie Gonty. Nasienie Żeleźniaka. Borby Wam się zachciewa? Ruskiego Uniwersytetu Wam trzeba? Nie chcecie uczyć się, w naszej Almie Mater, to megaj jeden z drugim. Nie kalaj oddechem swoim tych murów, które już tylu c. k. ministrów wydały.

Ruska imatrykulacya Wam w głowie? co? Niewiedzieć naco Wam tego. Noże ostrzyć nauczy was pierwszy lepszy szlifierz. Na to nie potrzeba Uniwersytetu. Hej c. k. Rządzie daj mi rogi, a jak ja tych rozrywaczy Ojczyzny wezmę w swoje obroty, to im odrazu odechce się pchać między inteligentów. Do gnoju parobki! Świnie idźcie paść, a nie na Uniwersytet chodzić, aby potem z prostej hajdamackiej złośliwości nam interesa psuć.

Samo niebo jest Wam przeciwne, bo na wiadomość o Waszej borbie imatrykulacyjnej, jasny piorun spadł na was i grzmot od kraju do kraju wykazał*), że niebo z nami, bo my idziem zawsze za wolnością i walczymy za „naszą i waszą wolność“.

*) Як се вже наші часописи донесли, ударив у Львові дня 10/12 1905 сильний грім.

На Личакові.

— Ти дзе їдзеш?
— До тиянтру.
— А цо дзісь загривайон?
— Грайон: „Дом Кароля*), чилі інфантежиста з Гішпанії.“

*) „Дон Карльос, іспанський інфант“.

Чемний.

Злодій до жандарма: Позвольте пане жандарм, я Вам понесу троха гвер. Ви вже і так змучені.

Наші служниці.

— Чому Ти відійшла зі своєї служби?

— А бо тота пані була страшно премудра. Хотіла, щоби я контентувала ся лиш самою платнею і все зі мною ходила до міста на купно.

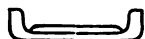

Не єго дотичить.

В одній церкві виголосив парох таку проповідь, що всі парохіяни заливали ся слезами. Лиш один чоловік стояв просто і ані одним знаком не дав пізнати, щоби єго тота проповідь хоч дрібку зворушила.

— Що Ви так зимно слухаете тої так гарної проповіді? — питає єго сусід.

— Бо я не з сеї парохії — звучить відповідь.

Дотепний.

Властитель мебльового склепу входить до помешканя свого довжника по рату за меблі.

— А що там? — каже зіритований довжник — вже не можете зачекати, аж я Вам до склепу рату занесу, та находите мене в дома?

— Ну не гнівайте ся Пане. Таж я прийшов іно запитати, як має ся той малий Юзьо, що спить на тій канапі, що то ще не є заплачена?

Добрі хазяйки.

— Позичте мені сусідко трохи соли. Як принесу з міста то зараз Вам віддам.

— Ой не можу Вам дати, бо вся сіль вже мені вийшла.

— А шож то у Вас за хазяйство? Коли лиш прийду до Вас щонебудь позичити, то у Вас все того нема.

Добрый рахмайстер.

— Мойсе, а добре твій син умеє вже рахувати?

— Ай вай, що то за розумний хлопець. Він все обчислить за богато.

До рівного поділу.

— Як Вас в дома є бабуня, тато, мама і пятеро дітий і як служниця принесе вісім бомб пива, то кілько на кожного випаде?

— На бабуню одна, а на тата сім.

— ?

— А так, бо тато боять ся бабуні, то їм дадуть одну бомбу, а решту самі випють.

У вязници.

Судия до арештанта що відсидів кару: Ідїть отже до дому, скористайте з науки щось-те єї тут одержали, а крадіжию вже більше не займайте ся.

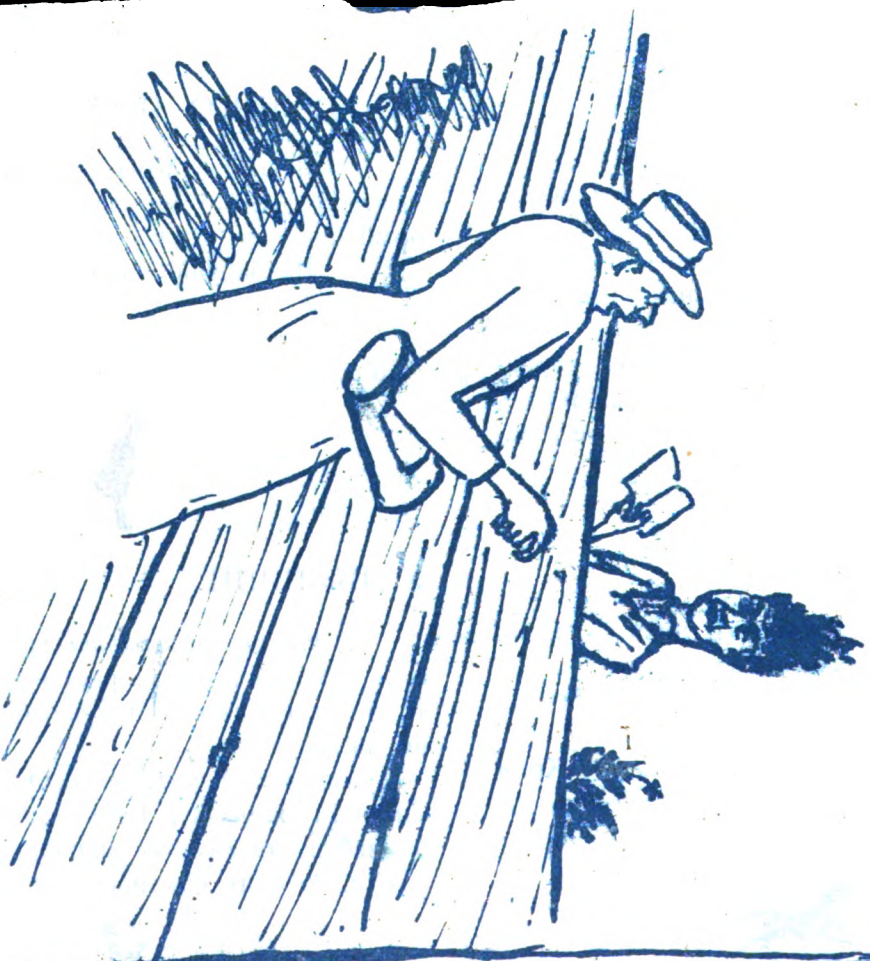
Увільнений арештант: Останьте здорові. Спаси Бі' за науку. Будьте певні, що я Вас не забуду та вже як прийде ся чоловікови сидіти, то буду все просився до Вас.

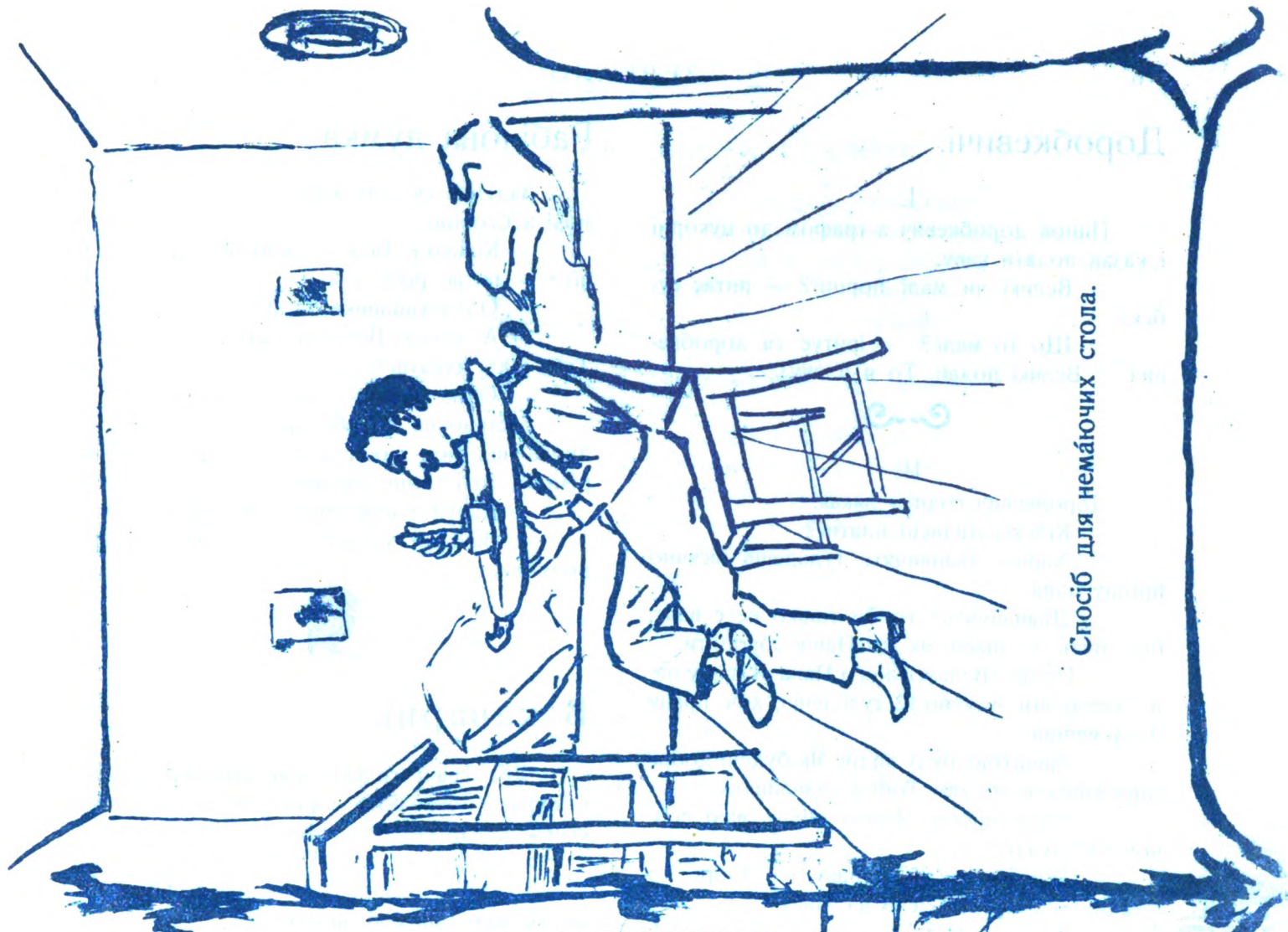
Ботанік на студнях.

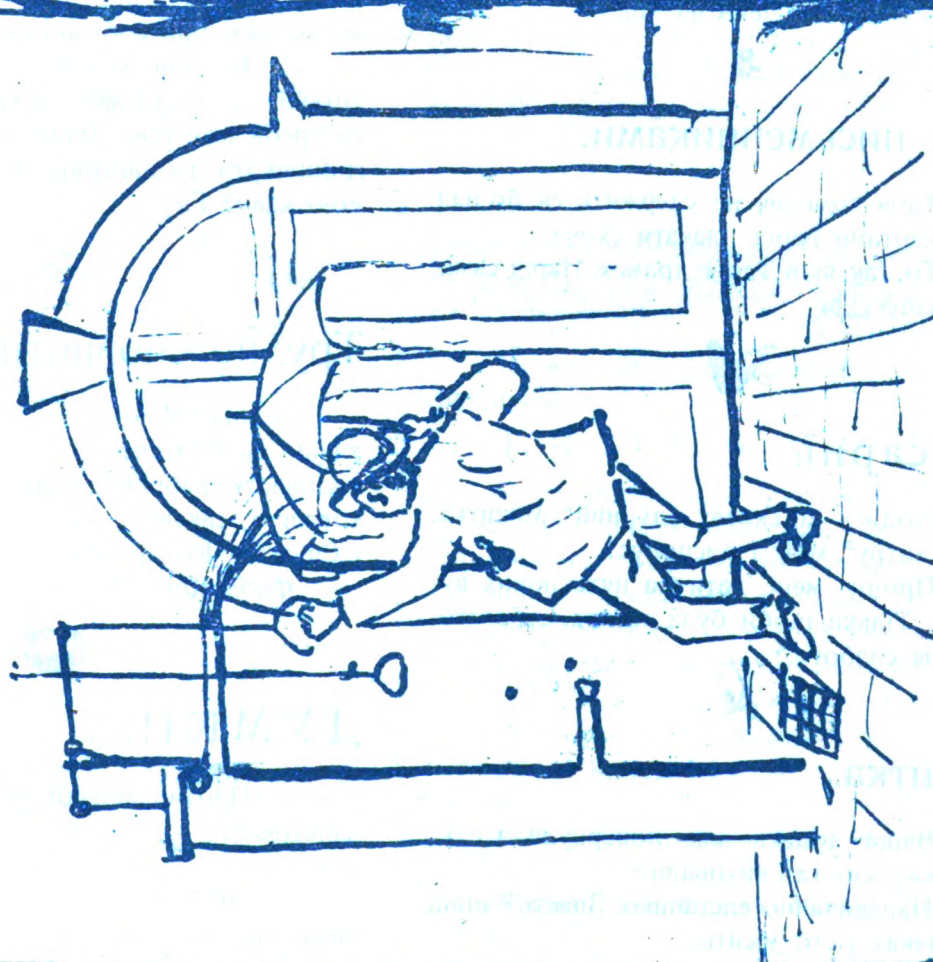
— А то якась цікава цвітка; треба її придивитись.

— А то що? Яким знав, що викличу тим чортову тітку, то бувбим сеї характеристичної рослини не рухав.

Спосіб для немаючих стола.

— Що то має значити? — вже цілу годину дзвоню, а той сторож не отвирає брами, іно дає мені так страшно мокнути на тім дощі.

Доробкевичі.

I.

Пішов доробкевич з графом до цукорні і казав подати каву.

— Великі чи малі порції? — питає субект.

— Що то малі? — іритує ся доробкевич — Великі подай. То я плачу!

II.

Доробкевич годить лякая.

— Кілько жадаєш платні?

— Харч і дванайцять гульденів місячно прошу пана.

— Дванайцять? то Ти тільки не є варт; бо навіть не знаєш як до Панів говорити.

— Прошу Вельможного Пана. Я мав у пані баронової місячно 12 гульденів, хоч праця була менша.

— Зрештою буду видів. Як будеш добре справуватись то дам Тобі і дванайцять.

— Коли прошу Ясного Пана маю розпочати службу.

— Прийди завтра, справуй ся добре, то додам Тобі ще гульдена на пиво.

Межи письменниками.

— Твоя комедия не удержить ся, бо над Твоїми жартами нарід плакати схоче.

— То так як в Твоїх драмах. Нарід сьміє ся до розпуку.

В масарні.

Приходить до skleпу „дурний“ Микитка, робить „хитру“ міну і диспонує:

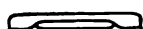
— Прошу мені дати за пять нових вудженини. Тільки щоби була товста, а богато, бо то для слабого.

Елегантка.

— Ваша донька вже повернула з едукації; якже єю там виховали?

— Надзвичайно елеганцко. Знаєте? вона в рукавичках тісто місить.

Рабінова думка.

Задумав ся побожний ребе у тихій розмові з Єговою.

— Кілько о Боже! значить у Тебе 100 літ? — питає ребе.

— Одна хвилинка — звучить відповідь.

— А кілько Всевічний Єгово! значить у Тебе 1000 дукатів?

— Один дукат — відповідає Єгова.

Застановив ся ребе над своєю бідюю, подумав над тим, щоби то він міг собі за гарні річи за тоті гроші справити, тай просить:

— Даруй мені Всемогучий одного дуката.

— Зачекай хвилинку — учув на кінець розмови.

В каварні.

Два грачі сидять при столику, грають в карти і попивають чорну каву. По хвилині скінчили партію і встають від столика.

— Даруй — каже той, що програв — але я не можу тобі заплатити тепер програної, бо не маю при собі ані сотика.

— То мене нічо не обходить — кричить другий — плати мені зараз щось винен! На то треба вже послідного падлюки, щоби без гроший іти до каварні. І чим я тепер заплачу мою каву? Га?...

Трудно сповнити.

Агент: Маю честь представитись... називаю ся Пантелеймон Коваленко і єсьм заступником фабрики рільничих машин, парових котлів і сикавок, фірми Осип Андрухович і Спілка в Комарівцях.

Фабрикант: Прошу показати мені пробки.

ДУМКИ...

— Против правди, то навіть небіщик не запротестує.

* * *

— Людий, що нічо не творять, ніхто не чіпає ся.

* * *

— Еслись сам дурний, то старай ся при-
найменше крутити коло розумних.

* * *
— Без попеченя пальців, не виймеш ру-
ками печених бараболь з огню.

* * *
— Чоловік, що уміє думати, повинен чи-
тати переважно часописи своїх противників.
При виключнім читаню тих часописий, на яких
гадки вже з гори годить ся, забуде думати
і з мудрого стане безкритичним телятком.

На льокальці.

Кондуктор до селянки, що несе до міста
смитанку:

— Вступіть там до моєї жінки і скажіть
їй, що я вже їду до дому. Най вона приго-
товить мені снідане.

В горах.

Панок (вказуючи на високу гору): Я би
хотів на тоту гору вилізти. Не знаєте Ви, чи
звідтам можна впасти?

Гуцул: Чому ні?, можна. Того Вам ніхто
не заборонить.

Поет.

— Пане втікайте! Дах на вашій хаті
горить!

— Ідіть геть від мене! Тепер мені не пе-
реривайте, бо я власне творю велику поему.

В школі.

Учитель: Скажіть мені діти, яку користь
має чоловік з вівці?

Ученик: Вівця дає молоко, вовну, шкіру,
мясо,...

Учитель: Добре. А що ще можна з вівці
користати?

Малий Абрумко: Вівцями можна також
ще гандлювати.

Також Поляки.

По обложено клятьбою німецьких вивісок
над склепами, змінили Поляки мойжешового
визнання свою вівіску „Herzog & Leintuch“ на
„Książę & Prześcieradło“.

Що вчені, то вчені.

Пани з *касуна* замовили у хлопа дрова.
Приїздить хлоп з дровами до міста тай хоче
розпитати людей о дорогу. Шукає за пазу-
хою за карткою з адресою, а там єї нема.
Десь загубив сарака. Іде отже на сліпо дальше,
стараючись по дорозі пригадати собі адресу.
Переїздячи коло Університету видить вихо-
дячих академиків і нараз приходить ему до
голови гадка, що академики є прецінь мудрі
люди, тож вони повинні знати для кого він
тоті дрова везе. Стає отже перед академика-
ми, розкладає руки і кричить:

— Панове!... Чи не знаєте Ви де я тоті
дрова маю везти?

— А ти свого батька *сину* — відповідає
студент — таж...

— Ага — перебиває хлоп — *касино, ка-
сино*. Тепер вже знаю. Дякувать Вам паночку.
Останьте здорові. А я зара міркував, що наші
академики то вже „що вчені, то вчені.“

Тими днями „стара парафія“ оголосить
слідуючий

— Ъ К О Н К У Р С Ъ —

Отсим розписує ся конкурс на:

а) одну посаду помічника „фонетичес-
кого правописанія“ до поправлюваня ре-
дакційних скриптів на „хахлацкую“ мову;

б) одну посаду коректора уміючого „ха-
хлацкую“ мову і „правописаніє“.

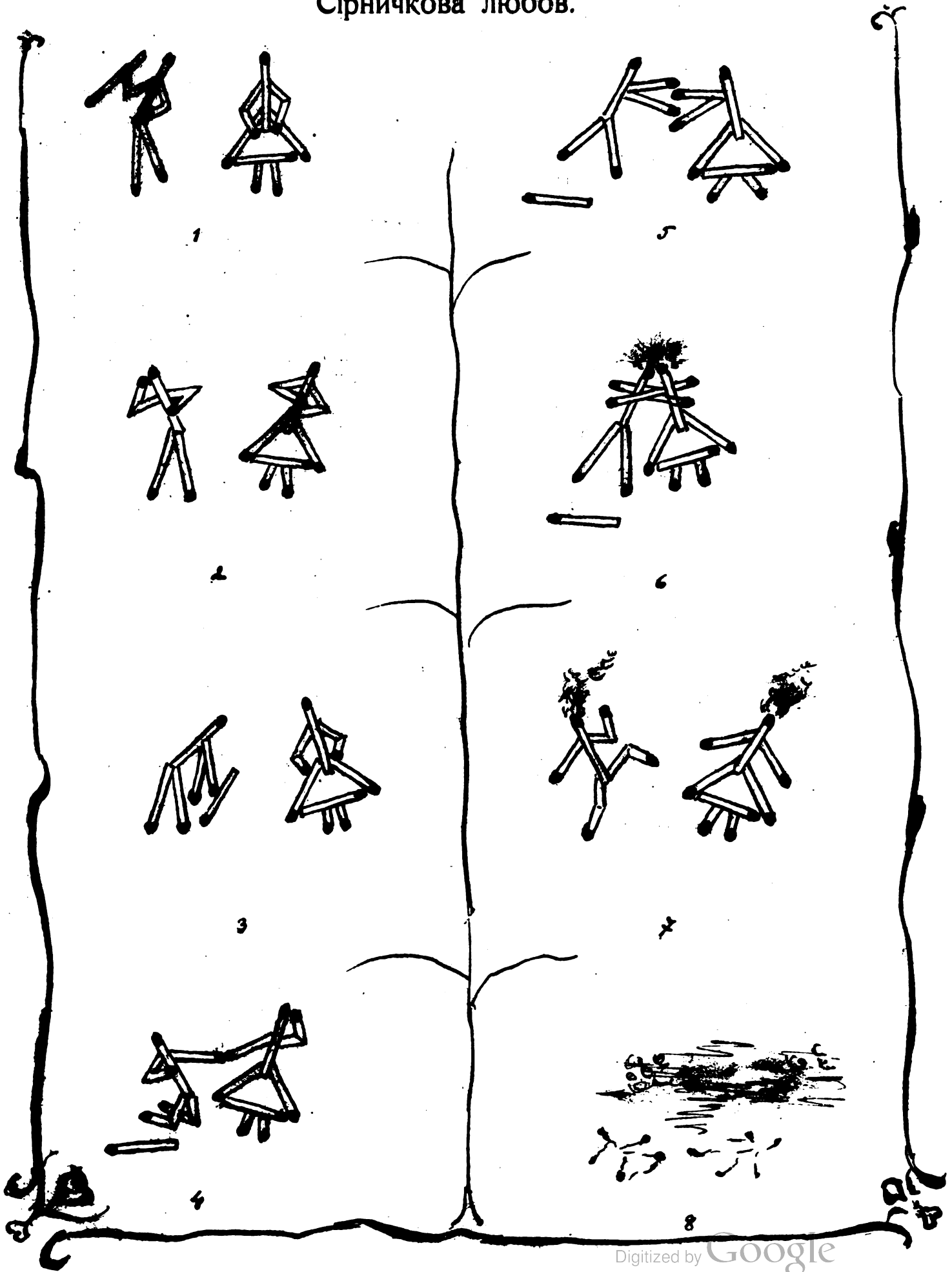
Обі ті посади є до обнятя в „*Балака-
нині*“ від нового року старого стиля. Платня
після умови в *коронах*, бо „пасобій“ тепер
уже нет.

Зголошення приймає бюро анонсів „Зер-
кала“.

Поданя неузгляднені зістануть без від-
повіді.

Екс-рублехапов.

Сірничкова любов.

Оповіданє „Соколика“.

„Чи я в поли уродив ся,
„Чи я в лісі охрестив ся,
„Чи такі куми тримали,
„Що нещастя ми задали?“

Так думаю я і думаю і не можу ніяк зміркувати, чом я такий в любови нещасливий.

Бувало іде вулицею панночка, гарна як цвіт. Але не такий цвіт, що то ні краси ні запаху, але такий, що то чоловікови відразу в очи впаде, а коло серця так лоскоче, лоскоче..., що чуєш себе відразу полонником і хотівбись за нею іти хочби на край світа.

Приступаю до неї, зі страхом в душі, кланяю ся їй, кланяю, кланяю, а вона дивить ся на мене, дивить ся, дивить і в кінци перебігає скоро коло мене і іде своєю дорогою, не оглядаючись навіть на мене.

Господи! серце мліє, як собі се пригадаю. Так мене покинула, а я так старав ся хочби о одно прихильне єї слівце.

Або раз на бали.

Входжу на салю. Музика грає, козацтво й дівчата гуляють, а я дивлю ся, дивлю і надивитись не можу тій красі сукон, тому легонькому, а уповаючому запахови парфум, тим біленьким личкам і лискучим очкам красавиць.

Гей! Господи! — думаю я — чи не тут моя суджена? чи не тут найду я серденько, що мене зрозуміє і угасить той огонь, що в моїй душі горить? Стою я отже, стою і дивлю ся, дивлю, деби то звернутись з моїм афектом. Аж врешті побачив я ангела не дівчину. Сиділа сама під зеркалом, а стоячі до окола цвіти творили над нею неначе альтану, з якої єї чудова стать виринала немов якесь надземске явище. Та, або жадна, подумав я. А що єсьм з роду дуже відважний, порішивем зараз з місця висказати їй свої чувства.

Так однак, без представлення, не міг я якось відважитись напастувати мого ангела. Чекаю отже, чи хто зі знакомих не надбіжить, глядаю за якимсь комітетовим, який би мене представив. Однак не мав я щастя, ніхто такий не надходив, а ту чим довше я придивляю ся мому ангелеви, тим більше мене коло серця так якось лоскоче і лоскоче, що ледви віддих захопити можу, а в очах то так мені всьо тан-

С В Я Т А !

П О З І Р !

Хороших карток сьвяточних набуває ся в „Сокільськім Базари“ — Львів, улиця Руска ч. 1, дарунків для старших і молодших та купує ся лише в „Сокільськім Базари“.

Великій вибір вишиваних краваток 3—4 К, сорочок, передів, ручників, гуцульских поясів, запасок, висиваних настільників, торбинок і пр. Гердани по 2—5 К, жіночі від 4—8 К, ланцушкі синьо жовті по 2 К. Студенсткі шапки зі синьо-жовтим дном 2-40 К. Кептарики і шапочки 13 К. Вироби з дерева, тарелі різблені, касетки, гуцульські топірці і т. п. Вироби з глини. Тарелі на стіну і тіста з народною орнаментикою і з портретами поетів, фляконики, вазоники, попільнички, пушки і т. п. Образи, краєвиди і портрети Шевченка, Крушельницької, історичні в різних цінах. Спинки, шпильки, брошки, мошонки, папіросниці, склянки на мід або пиво з гербом Руси.

На сьвята купуйте лиш в

— — „СОКІЛЬСКИМ БАЗАРИ“ — —
у Львові улиця Руска ч. 1.

цює, якбим — вибачайте — випив що найменше три з перцем, три без перцю, а три такої так.

Мимо того постановив я чекати дальше, бо я побоював ся, щоби якимсь нерозважним кроком не поїсувати собі цілої справи. Мою вичікуючу позицію зіпсував однак якийсь молодий фацет, що заосмотрений в цілий апарат елегантї, в новім ляку, кляку і фракку зачав скрадатись до красавиці.

— Ого — думаю я — ледви трохи усміхнулось щасте до мене, а вже якийсь молодик лізе мені его псувати? Ох недочекане твое — гадаю я—і одним сусом скочив до комітетового, що акурат пересував ся попри мене в танцю з якоюсь панночкою. — Пане комітетовий! — кличу я до него, вхопивши его за рукав — Пане комітетовий! чекайте, задержіть ся трохи! чого так гоните? чи то Ви думаете собі, що комітетові є лиш на те, щоби самі танцювали а другі гості то лиш щоби мури підпирали? га? Ні пане — кричу я до него — не видирайте ся! се до нічого Вам не придасть ся, бо я також хочу танцювати і скоро ви мене ту запросили, то старайте ся тепер, щоби я ту дурно не стояв, а лиш щоби, я також забавив ся за мої гроші.

Ага! і Ви другий пане комітетовий. То

Ви замість зібрати Вашого товариша за те, що танцює, коли гості стоять, бороните ще его і кяжете ему дальше танцювати?

Гарний ту є у Вас порядок. Нема що й сказати. І Ви ще дивуете ся, чого я гочу? Чого хочу? Я хочу щобиште мене представили сій дамі, що он там сидить під зеркалом серед цвітїв. А що до якись рахунків, про які Ви ту мені згадуєте; що то ми мабуть маємо ся порахувати еще, то я вам з гори заявляю, що не пригадую собі ніяких з Вами рахунків, бо я все плачу готівкою і нікому нічо не є винен.

Те енергічне моє виступлене з'єднало мені видно велику силу приклонників, бо зміркувавем, що хто лиш коло нас переходив, то зараз ставав і кожного лице роз'яснювалось веселим усміхом, а деякі то аж тріскали пальцями з утіхи, що я так комітетових зібрав.

В кінци комітетові, яких тимчасом зібралась ціла купа зміркували, що зі мною жартів нема і завели мене до ціли моїх зітхань, де мене врешті представили, а самі відійшли.

Коли я вже став перед лицем найкрасшої з найкрасших, склонив ся низенько раз, склонив другий раз, кланяюсь третий раз, а дама мого серця дивить ся на мене своїми глибокими як пекло чи небо очима і ані одним

Жіноча спілка промислова

„ТРУД“

товариство зареєстроване з обмеженою порукою
у Львові, ринок ч. 39 (власний дім)

поручає ласкавим взглядам наших ВП. Пань своі
Робітні суконь, конфекції дамскі, біля

САЛЬОН МОД.

В робітнях і салоні мод сего товариства виконує ся
всякі роботи, входячі в круг жіночої одежи з всякою
старанністю і після найновішої моди.

- - Виготовляє цілі виправи весільні. - -

В новоотворенім Склепі

удержує і продає:

ПОЛОТНА всякого рода в найлучшім
виборі, ШИФОНИ, ГАФТИ, КОРОНКИ,
СТОЛОВЕ БІЛЕ, РУШНИКИ, ВИШИВКИ
КИКИМИ, ТРИКОТОВІ вироби, ЗАПАСКИ
ПОЯСИ і проч.

Замовленя можна присилати також письменно.

Товариство приймає учениці до своїх робітєх, удержує інститут
(бурсу) для учениць і приймає добрі робітницї до своїх робітєх.

Уділ членський 20 корон, а 2 кор вписовово.

Кождий член може мати і більше уділів.

Обезпечайте будинки, движимости збі-
же і пашу против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекураційнім

„ДНІСТЕР“

Товариство Дністер опирає ся на взаїмно-
сти членів, то значить *звертає Членам* що-
річну чисту надвижку. *Звороти* виносили за
р. 1900, 1901, 1902 і 1903 суму 284.857 кор.

Шкоди ліквідує Дністер скоро при
участі місцевих членів і делегатів. Від 1903
до 1904 р. виплатив Дністер відшкодовань
на суму 5,340.297 кор.

Фонди Дністра з кінцем 1904 р. вино-
сять 1,183.874 кор. і уміщені в пупілярних
цінних паперах.

Поліси Дністра приймає при позичках
Банк краєвий і каси ошадности.

Агенції Дністра находят ся у всіх
містах, місточках і многих селах і легко
кождому обезпечати ся через агента. Дні-
стер уділяє агенції господарям, де еще
на більший округ нема агенції. Агенти за-
робили вже 662.792 корон провізії.

На житє треба обезпечати ся через
Дністер в Товаристві краківскім; власну
провізію від таких обезпечень дає Дністер
на рускі добродійні ціли; тому на житє
обезпечайте ся тільки через Дністер.

Товар. взаїмних обезпечень „Дністер“
у Львові, ринок 10 в домі „Просьвіти“.

слівцем не заговорить до мене. А я стою перед нею тай чекаю, що з того буде.

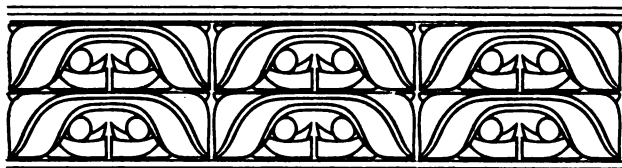
Аж врешті хочачи закінчити мою непевність питаю:

— Чи Ви, пані, не дасте мені ніякої надії? Чи Ви не знаєте, який жар Ви в серці моїм розпалили? Чи Ви не маєте хоч дрібки милосердя надімною? Таж прецінь я не є собі перший ліпший з краю і Ваша любов до мене не була би так зле ульокована.

Засьміялась дама і чудним голосом, що відбив ся на дні моєї душі, повідає:

— „Прошу в тій справі поговорити з моїм чоловіком, що власне до нас іде“.

Грім з ясного, зимового неба не був би так мене страшно поразив, як ті слова. Тож не чекаючи на мужа сеї страшної невісти, вибіг я зі салі з роздертим в четверо серцем і наткнув на двох панків, які зі страшно серио мінами визвали мене іменем комітетового, що тимчасом образив ся, на смертельний поєдинок. То має називатись, що він мав зі мною рахунки. Нехай 'му за дурно гроші так приходять, як він мав рацию. Тецер іду на смертельну розправу, але коли вийду з неї побідоносно, то поверну ту назад межі Вас, гарні пані і маю надію, що прецінь я колись найду

АРТ. РИТОВНИЧЕ ЗАВЕДЕНЕ

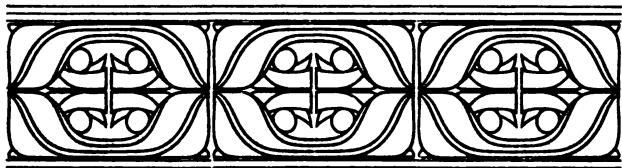
А. ЗІГМАНА

у Львові, ул. Сикстуска ч. 14.

РОБІТНЯ МЕТАЕВИХ І КАВЧУКОВИХ
ШТАМПІЛІЙ.

Монограми, герби і всякі гравури — вивіски ритовані і ляні, прасовані бляхи для сторожий і товариств обезпечень.

ПЕЧАТКОВІ МАРКИ І РІЖНОГО РОДА
КЛІШІ ДО ДРУКУ.

другу половину мого серця та що не все мушу натрафити акурат на відданицю.

Писарчук.

Злісний.

— Котра година Пане?

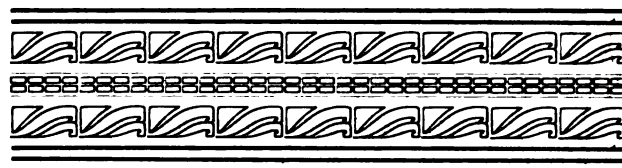
— Пів до третої.

— А бодайби Вас грім побив. Таж я мав о другій їхати на залізницю.

Квестия.

Тепер не знаю: Чи він тому мене любить, що вона мене нетерпить? Чи вона тому нетерпить, що він мене любить.

РОБІТНЯ АРТИСТИЧНО - СЛЮСАРСКА

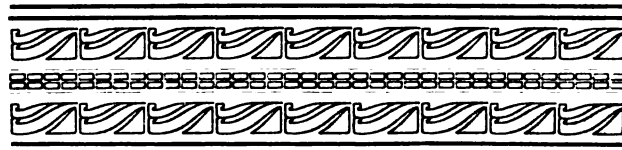
МИХАЙЛА - - -

- - - СТЕФАНІВСОГО

у ЛЬВОВІ, ул. КОПЕРНИКА ч. 16

=== ВИКОНУЄ ===

всілякі роботи АРТИСТИЧНІ. будівельні, — ОГОРОДЖЕННЯ нагробні і церковні, ВІКНА ЖЕЛІЗНІ до церков. ХРЕСТИ, ГРОМОВОЗДИ, ЖЕЛІЗНІ СХОДИ, як також ВСІЛЯКІ РОБОТИ з КУГОГО ЖЕЛІЗА і ПІСЛЯ НАЙНОВІЙШОЇ КОНСТРУКЦІЇ. крім того ВСІЛЯКІ ПОБОТИ ВХОДЯЧІ в КРУГ СЛЮСАРСТВА.

Висока гора.

На шпилю високої гори показує провідник величаву пропасть і пояснює:

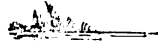
— Та гора — не вчисляючи того, кільки вона є в землю вросла — є висока на 2.500 метрів над зеркало моря. З тимже, що ще її є в середині землі, буде вона мати більше, як у двоє тільки.

Біс.

А то доперва не віри тоті пани. Запросили нас на збори, а потом завели нас на „кумедію“, щоби нам якусь веселу штуку показати.

З разу йшло всьо добре, але коли потому пани розохотили ся і зачали плескати в руки, як малі діти, тупати ногами об землю, як при козаку і викликувати біс! біс! то я бачучи, що ту не жарти, і що при таким якимсь дикім крику, готов „біс“ на правду показатись, натиснувем шапчину на вуха і втік, бо я — славити Бога — є порядний чоловік і з „бісом“ не хочу нічо мати до діла.

Mundus vult decipi.

Нашому спеціальному справознавцеві удалось вислідити властиву причину скасування правдивого рахования часу, що годив ся зі сонцем, а введеня в его місце иншого способу рахования годин, який має ту спеціальну прикмету, що є о поверх пів години *) пізнійший.

Ото п. п. радні міста Львова, що порішили устроїти собі в ратуши „радзєцку кнайпку“ — порішили зі страху перед своїми подругами, що домагають ся скорійшого повороту п. п. „райців“ до дому — посунути вказівку на ратушевім зигарку о пів години в зад... щоби тим способом випити ще о дві „бомбі“ пива більше, та щоби мимо того бути ще перед „десятою“ дома.

Нема то як сприт. Га, но, трудно. „Сьвіт хоче, щоби его ошукувнти“. Тож о шукує себе сам, як нема кому.

*) Час середно европейский є цізнійший від львівського о 36 хвиль.

<p style="text-align: center;"> ПЕРША САМОСТІЙНА - РУСКА ДРУКАРНЯ - <small>під фірмою:</small> „ЗАГАЛЬНА ДРУКАРНЯ“ у Львові, ул. Академічна ч. 8. (в вомі ВП. Д-ра Щасного Сельского) заосмотрена в найновіші письма всякого рода, а посідаючи поспішні машини, порушувані електрикою, може поручену їй роботу виконати гарно, скоро й дешево. </p>	<p style="text-align: center;">ПОЗІР!</p> <p>„Загальна Друкарня“ поручає ся до виконання всяких книг, брошур, часописий і т. д., маючи гарні письма ділові, котрих взором хотяйби се число „Зеркала“.</p> <p>„Загальна Друкарня“ маючи гарні письма каліграфічні, поручає ся до виконання запрошень на шлюбів, забави, карти візитові і т. д., котрі висилає слідуемого дня по отриманю замовлення.</p> <p>„Загальна Друкарня“ приймає замовлення на оголошення, (афіши), листи, коверти з написами, цінники і т. д.</p> <p>Поручаючи П. Т. Землякам мою новоотворену друкарню, маю повну надію, що П. Т. Родимці звольять підперти моє підприємство численними замовленнями, а за дешево, гарно і точно виконанє ручу.</p> <p style="text-align: center;">Остаю з високим поважанем</p> <p style="text-align: center;">А. Кришталович власитель друкарні.</p>
--	--

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Передплата: річно 8 корон, піврічно 4 корони, чвертьрічно 2 корони. — Оголошеня принимає ся по 20 сот: від стрічки петітової. — Поодинокє число 40 сот. — Реклямації незапечатані вільні від оплати почтової. — Рукописи не звертає ся.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

Росийські мясниці

Запросини до передплати.

Всіх Вп. Читачів, що задумують передплачувати нашу часопись, як також бувших Вп. Передплатників „КОМАРЯ“ усилено просимо надіслати передплату. В разі дальшої проволоки в надсиланню передплати, будемо змушені вздержати дальшу висилку „ЗЕРКАЛА“.

В цілі усталення накладу просимо також тих всіх Вп. Чатачів, яким ми „ЗЕРКАЛО“ на оказ вислали, а які не мають наміру „ЗЕРКАЛА“ передплачувати, щоби зволили его (прочитавши) звернути у тій самій опоясці, в якій ми его вислали, по дописаню на ній слів: „не приймаю“ або „retour“.

Приклонників сатири і гумору просимо ширити нашу часопись і єднати їй передплатників.

Дотепні дописи з провінції будуть радо поміщувані.

Гуляли...

(До ілюстрації).

*Гуляли — гуляли — гуслі розбивали,
Гули цимбали, бас ревів;
А люд понурений в зневіру
Кайдани ніс, мовчав, терпів...*

*Гуляли — хоть дикі Манджуриї простори
Кітьми застелялись, — хотьй в чужині
Грозою сповите, загніване море
Салдацкїї трупи збирало на дні...*

*Гуляли — хоть всюди був сум і жалоба.
Той сум, що народу душу шматував,
Що вітер неначе в зимі понад гроби
Понурий, покутний псалом завівав.*

*І чудо — зірвав ся народ мов скажений
І в дикий розпуки пустив ся танець...*

Archi-Patryotnik.

Do broni Bracia! Stać w pogotowiu, bo straszne dla nas czasy nastają. Hydra hajdamacka zniszczona pod Beresteczkiem, na nowo swą plugawą głowę podnosi. Oto nasze hajdamactwo zamówiło już 20 ekstracugów każdy po 20 wagonów à la „6 Pferde, 40 Mann“ w celu wysłania nas, odwiecznych panów tej ziemi, poza San. Toż baczność Bracia. Stawać w szeregi i słuchać nas. Co my rozkażemy ślepo wykonywać z wiarą, że tylko w nas prawda i sprawiedliwość, a wszędzie indziej głupota, bezmyślność i szkodzenie naszej sprawie narodowej.

W głównej redakcyi, naszego głównego organu, jest przechowany wierny rysunek hajdamackiego noża, którym ci wszyscy z nas, co nie wleżą do hajdamackich ekstracugów, będą jednej nocy i za jednym zamachem hurtownie wyrżnięci. Dlatego domagajcie się koniecznie, aby wrogi nam rząd centralny wprowadził zaraz wojenno-wyjatkowy stan wzmocnionego oblężenia na całej przestrzeni gdzie tylko choćby jedna dusza hajdamacka telepie się. Niech sądy doraźne, kat i stryczek nauczy tych hajdamaków, że to nie ich rzecz starać się o ludzkie prawa i wolność. My tylko bowiem jesteśmy posłannikami wolności i tylko do nas należy walka za „naszą i waszą wolność“.

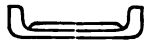

Буде добрий адвокат.

При адвокацкім іспиті питає екзамінатор кандидата:

— Що Ви передусім зробите, коли зіставши адвокатом, отворите канцелярию і коли до Вас прийде клієнт з процесом?

— Кажу дати собі відповідний задаток „на кошта“.

Нездалий лік.

— Був нині у нас лікар, оглянув мого старого і нічо, йно покивав головою.

— Тай при моїм небіщику кивав лікар головою. Але се єму нічо не помогло.

Цивілізована.

Маруся, донька бідного хлібороба пустилася в сьвіт, хліба шукати.

— Марусю, а ти де ідеш? — питає єї слуга з корчми.

— Та до міста. Служби шукати.

Зачув се якийсь троха з мійска убраний панок, і пішов за Марусею. Коли вже минули мійску рогачку питає;

— Як Ти називаєш ся?

— Марина.

А фе. Хто видів так називати ся. У нас каже ся Мариня. А де то Мариня іде?

— Та йду служби шукати.

— Ну то добре, бо я якраз знаю одно паньство, що потребують дівчини до митя начиня.

І пішла Мариня за фактором.

По якимсь часі допитав ся до нашої Марусі парубок з єї села і пізнавши єї кличе:

— Марусю! А то ти? Якжеж Тобі веде ся?

— Що ти мене кличеш Марусю? Я тепер не Маруся, а „панна Маня“.

Пізнав хоробу.

Мати: Но і шож пане Доктор, чи хороба моєї доні є тяжка?

Лікар: О ні, се перейде, бо се є лиш перехоначий... сусід з напротив.

З мого нотеса.

Ах! вона була, як ангел біла
Така невинна, тиха, несміла,
Личенько мала ясне чудове,
Блакитні очи, і чорні брови.
Волос як гебан; довгий шовковий,
Но... і приличний дім партеровий...

З нею прожив я ангельські хвилі,
Гей плили сні мов ручайні філі
Спільно ми райских мрій ткань снували,
Разом сьміялись, разом зітхали,
Читали „Голод“ „книгу Монелі“
„Руслана“ но і... мої „новелі“...

Літа минали... Казала мама
Убрати довгу сукню і брама
Сьвіта втворила нараз для неї
Баль в маєстаті краси своєї.
І вже хотіла вічно гуляти
І я на кредит... фрак мусів брати.

Там на арені гладких паркетів
Найшла ватагу нових поетів.
Балева сукня, фальшиві колії
Гень розігнали всі мелянхолії.
І моя біла, ясна, пречиста
Є нині жінкою... п. конципіста...!

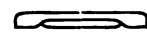
І сам не знаю, як воно склалось,
Щезла ідилля... на глум осталась
На спомин жмінка посохлих цьвітів,
Два векслі, кілька заставних квітів.
А нині ясний для мене секрет:
Я мав фантазії — а він мав декрет.

Н.

Наука.

Абрумко до сина: Як хтось Тобі щось дає то бери, а як схоче брати то кричи.

Тоталізатор при перегонах.

Батько до жінки: Нині я виграв на перегонах 2000 К.

Синок: Алеж то Ви за тоті гроші мусіли десь гнати тату?

Козак: Революція в Росії навчила царат, що Русини, а Росіяни то не є одно. Колиж революція в головах редакторів „Галичанина“ навчить їх того самого?

По розбитю социялами публичних зборів, виголосив посол Г. Ломбійський свою промову за „виодрембненем Галіції“ при замкнених дверях і викликав у слухачів кольосальне одушевлене.

Чим хто займає ся.

В слотний і зимний вечер з'їхали ся суди з кількох сел до одного панка, щоби трохи зі собою поговорити і в деяких справах порадитись. По якимсь часі розпочали грати пулю преферанса, в якій один з них програв до господаря значну суму. Тота програна не давала програвшому супокою. Тож коли вже виїхав до дому, роздумував ще на фірі про свою страту, аж врешті крикнув до фірмана:

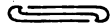
— Завертай Василю! Їдемо назад.

Візник витріщив очи на свого пана і хотів щось сказати, але коли побачив, що тут не ма що протестувати, завернув мимо слоти і вітру назад. При заїзді на подвіре були вже всі сьвітла в цілім домі погашені. Однак програвший не зразив ся тим, лиш підійшов до вікна і сильним пуканем в раму пробудив господаря. Коли той пробудивши ся, заглянув через шибу, питає его програвший.

— А. еслиби я був заграв хлопцем тref, то чи я бувби також програв?

— Ні — каже господар — тогди малибсьте всі свої леви.

— Дякую — каже спізнений гість і упокоений сів на фіру та повернув до дому.

Знатоки.

Приніс маляр готовий краєвид до панка, що его замовив. Панок хотячи взором гр. Толстого вислухати задивлювання людий природи, скликав кількох мужиків і питає:

— Ну, панове господарі, придивіть ся сему образови і скажіть чи він є добре намальований.

Мужики придивлялись хвилину і кивали головами, аж врешті один забрав слово і повідає:

— Не гнівайте ся пане, але сей образ нічо не є варт. Он дивіть на сесе дерево. З него то не вирізає би ані одной простої дошки.

Під шибеницею.

Судия: Чи маєте ще яке бажане перед стертию?

Сказаний на смерть: Хотівбим ще дочекатись кінця російської революції.

Вершок чемности.

Скажіть мені прошу, чи у Вашім місті варт що більше оглядати крім Вас, гарна Пані?

Лазуїти.

— *Gaudeamus frater*, чим раз ліпші жнива збираємо.

— Що викликало тоту утіху у Вас *clare pater*.

— Читайте *fratello mio* газети. На російській Руси люди масами записують ся до латинських парафій і приймають польську народність.

— Цить *clarissime pater*, бо якби се зачув який Русин, готовби ще просити російське правительство о відновлене унії, або — *libera nos a malo* — видавби руский молитвослов для Русинів-латинників.

— *Tace fratello*, не згадуй навіть про те, бо се булаби страшна для нас річ. Ми не можемо допустити до унії в Росії, а молитвослов поставимо на індексі.

— Ідиж *clarissime*, бережи нашу справу і пильно диви, щоби праця наша вийшла і на дальше *ad maiorem Dei gloriam*.

Хитрий.

— Позич мені одного гульдена і 5 центів.

— Ні, не дам Тобі, бось ми давного довгу ще не віддав.

— Ну, то дай мені 5 центів а 1 гульдена то вже Тобі дарую, бо мені і так лиш 5 центів потреба.

— А чогож хотівесь того гульдена?

— Ну, бо якбим зажадав лиш 5 центів, то бувбись мені їх не дав, а так то я мав з чого спустити.

Поезия а проза.

У вечер чудовий, як зорі сіяли
А сьпів соловія в садочку лящів,
Вона з ним ходила — обоє щасливі,
А сьпів той у далеч вносив ся брязчів.

В садочку утішно все дальше ступала
Закохана пара щасливіців тота...
Нарешті з вдоволя вона засьміялась,
Він — любку спитав ся чом рада така?..

Весело головку підняла і очи...
Потім прошептала і траснула в пальці:
„Бо нині на вечер готовлять нам мама,
„Смачнії пампушки смажені на смальці!“

1906.

К. Я.

Злосливий.

Знаеш? Мої поезії вийдуть тими днями
вже в тринадцятім виданю.

— Або Ти друкуеш кождий примірник
з окрема?

Перед балем.

Академик: Фрак вже є, кляк і лякери та-
кож. Тепер мушу записати ся до якогось ака-
демічного Товариства, щоби дозволили мені
убрати ще ленту на груди.

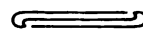
Efant terrible.

В гостині подають всім гостям, між ними
і малому Славцеви, каву.

Малий Славцю придивляє ся хвилину
поданій каві, аж нагло кривить лице і зачинає
сильно плакати.

— Чого Ти плачеш Славуню? — успо-
коює его мама. Цить не плач. В гостині не
випадає бути негречним.

— Коли я не хочу тої люри пити — від-
повідає малий гість скрізь слези.

Безличність.

Жінка повернувши з міста: Не знати
чому, але наш купець не хотів мені вже нічо
більше дати на кредит.

Муж: Певпе вже мусів щось про нас
розвідати. То є вже крайна безличність.

Переписка „Зеркала“.

I. Кохане Зеркало!

Бажаючи помогти Тобі в намічених в 1-ім
числі цілях (платити співробітникам), постано-
вив я обернути своє перо до сатири, поки-
нувши зовсім непоплатну (і зза гіперпродукції)
лірику: Вправді послідний редактор „Комаря“,
все говорив мені, що я доперва вироблю ся,
але я думаю, що у нас, де вистане перечита-
ти Шевченка і Міцкевича, щоби зістати про-
фесором Університету; де вистане (і треба
Ред.) платити особисто-доходовий податок,
щоби бути визначним патриотом; де вистане
розуміти ся на перцю, щоби „зі skutком“ ни-
щити правдивих і уроєних ворогів Руси; де
вистане написати студию про „рівномірно роз-
ділюваний коміснєк“, щоби мати Beziehungen
zur Sociologie; де вистане бути ексуплентом,
щоби стати членом Академії Наук; де виста-
не уміти помпувати сикавкою, щоби стати
керманичем великої рускої інституції, де ви-
стане і т. д. і т. д. — там і я можу стати
сатиричним письменником. Ожидаючи отже
офіціальних запросин між співробітники,

кланяю ся низенько

Доброволець.

II. Вп. Доброволець!

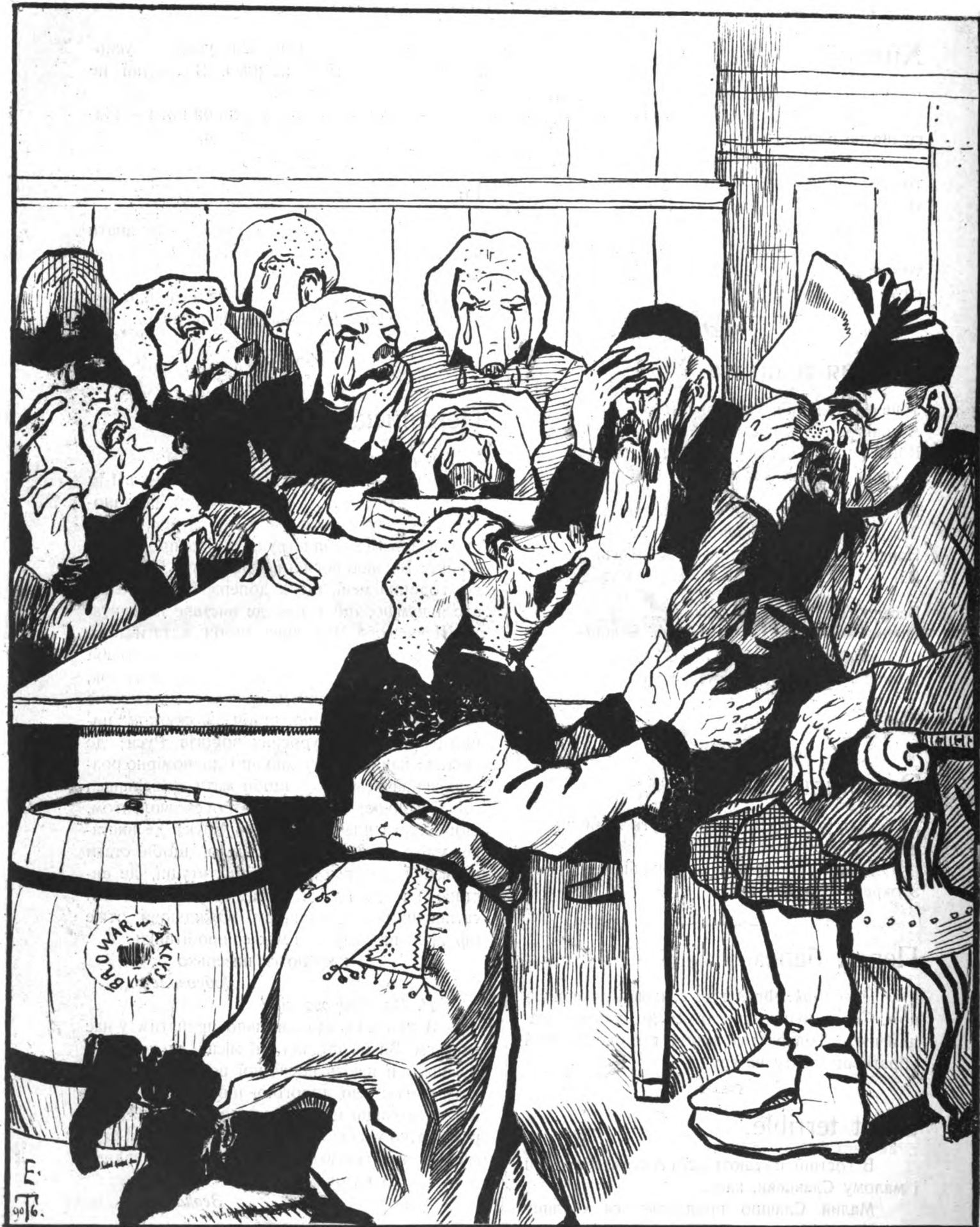
З причини, що загально принятим у нас
звичаєм Ви не подали ані місця свого про-
бування, ані навіть послідної почти — повідо-
мляємо Вас сею дорогою, що з Вашої ласка-
вої пропозиції не можемо скористати, бо тим
рівночасно мусілиб ми приймити усї Ваші пре-
місси, котрі, з виїмкою двох, є усї неправдиві.

З високим і т. д.

Зеркало.

Хруньська медянхолія.

— Ратуйте Пана посередні вибори! Ратуйте дриглі та ковбасу!
— Цить, не плачте, бо ми серце пукне. Але чекайте, ще надія не згинула. Нех іно ми виодрембніми нашом Галіциен.

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Передплата: річно 8 корон, піврічно 4 корони, чвертьрічно 2 корони. — Оголошеня приймає ся по 20 сот. від стрічки петітової. — Поодинокє число 40 сот. — Реклямації незапечатані вільні від оплати почтової. — Рукописи не звертає ся.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

КУЗНЯ ЗАКОНІВ.

(РИС. Е. ТУРЬ.)

По морю, по морю...

(До ілюстрації).

Хор послів: (*forte*)

*Реформи, реформи зближаєть ся час!
О Австріє, за довго дурила ти нас —
І нині не вірим обіцянкам твоїм,
Валім! валім! валім!*

В лоб всі куриї!

Барон Гавч:

*Гей хлопці, молодці! Не тратьте но слів!
Дивіть: і міністер чогось ся навчив,
Бо в нас з давен давна міністри бували
Тяжкі, тяжкі, тяжкі*

До науки!

Посол Гневош: (*lamentuoso*)

*Висока палато! Воно так не йде?
При жолобі вірно стояли ми все.
Тож битись не хочу... Підемо на баль,
Скажу, скажу наш жаль*

Самій короні!

Руский клюб: (*здекомплетований*)

*Хто верне до дому, той піде між люд,
Піде з гаслом волі на працю і труд,
Ми перші поляжем в борбі головою —
Пірвем, пірвем, пірвем*

Люд до бою!

Хор послів: (*riano*)

*Реформи, реформи зближаєть ся час!
О Австріє, за довго дурила ти нас
І нині не вірим обіцянкам твоїм,
Гатім! гатім! гатім!*

В лоб всі куриї!

Думки.

— Як будеш солодкий то тебе злизуть.

* * *

— Хто біжить проти вітру, тому пісок в очи насипле ся.

* * *

— Найбільшою хибою серця є, немади серця.

* * *

— Геній і дурний відважать ся на всьо.

* * *

— Найнебезпечніші блуди є ті, що по-
добають на чесноти.

* * *

— Найгірше гризе чобіт того, що его
зовсім не має.

* * *

— Чим хто має менший розум, тим
більше вимагає для себе місця.

Шкаралупник.

— Ойой Філюнцю! Тож то доперва бу-
ла страшна хвиля, коли я ішов на Замок на
всенародне віче і стрінув по дорозі мого шефа.

Страх... — коли я згадаю тоту хвилю,
то серце моє перешиває немов зимна сталь,
а волосє стає дубом на голові. А яким оком
подивив ся на мене той шеф? Так якби з кож-
дого ока сто шпильок вискочило і вразило
ся мені в глибину душі. Філюнцю дорога!
Пропав вже мій аванс, пропала добра квалі-
фікація і я цілий вже знищений, немов сей
червак по дощи. Пощо я Філюнцю моя, хо-
див на сесе віче? Чи то я не міг так як другі
лишити ся дома і зіставити хлопів з їх опі-
кунами, що не потребують нікого бояти ся?
А ще той комісар на вічу. Кажу Тобі Філюн-
цю, як він поглянув на мене, то знаєш, що
я чого небудь не напуджу ся, але литки за-
тремтіли підімною і щоби не якийсь хлоп,
що мене піддержав, то бувим гримнув в ку-
пу снігу. Ціле ще щастє, що тих академиків

було ледви кілька, а найвисше кільканайцять, бо якби котрий з них увидів мою міну, готовби був ще пустити мене в газети, що то немов я є шкаралупник, чи як там вони порядних людей називають.

Нї, Фільцю — вже Ти мене більше з моєї шкаралупки не витягай і на віча не висилай, бо я вже більше туди не піду. Кажі моя Фільцю, чому то я маю бути ліпший від других і замість з'їсти дома теплий обід, товчи ся серед снігу і зимна по Замках та й по вічах? Га?..

На бали.

Молодець: Мій тато казали мені з Вами танцювати.

Панночка: А то прошу запитати мою маму чи на се дозволять.

Виборче право жінок.

— Тепер я не знаю, як то буде по уставленню виборчого права для жінок? Чи тогди кожда з нас буде мусіла бути вибрана, чи кожда буде мала право вибрати собі мужчину після своєї вподоби?

Нафтяний інтерес.

„Галічанін“ пише, що укр. руске нафтове товариство, яке основує ся у Львові, „потерпить фiasco, ибо тамъ нѣтъ фирмы“. Свьята правда! „Галічанін“ має добру фірму, і хоч навіть нічого не вертить, лиш контентує ся крученєм, то „источникъ-и“ дають ропу в формі дестильованій до найдалших границь — іменно в формі рублів. А коли фірма запаскудить ся, не поможе ні верчене ні кручене і „источникъ“ висхне. Дятого „стара парафія“ задалегідь думає про нові „источникъ-и“, але (хитрі з біса!) з доброю фірмою.

А нашим прийде ся вертіти без фірми. Тому я, щоби причинити ся до діла бодай доброю радою (шож иншого може дати українский літерат!), запропоную склад дирекції будучого товариства: На голову ставлю посла Романчука, що є вправний в робленю „последних проб“, бо проби в нафтянім інтересі мають перворядну вагу; на секретаря посла Барвіньского, бо він добре

розуміє ся на „нових курсах“; на фахового інжиніра проф. Верхратского, що знає добре природничу термінологію, а на генерального „Bohrmeistr-a“ п. Володимира Лаврівского, що цілій львівській „Рутенії“ вивертів вже величезну діру в животі нищенем (в теорії) алькоголю і загально-партийно-координаційно-радикаліссімою (також в теорії) агітацією.

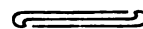
Morpis vulgaris.

З каші слаба.

Лікар: Так, так. Далисьте дитині каші і тому вона тепер слаба.

Пані до служниці: А видиш? А я зараз казала не мішай каші лівою рукою, бо може дитині пошкодити, а ти не слухала!

В театрі.

Мати до доні: Ходи, Стефцю! Ми не можемо сеї штуки дальше слухати, бо то не є для молодих паннів.

Стефця: Зістаньте, мамо, прошу, бо інакше зараз всі догадають ся, що ми тоту штуку розуміємо.

В трактиєрні.

— Пане господар, що у Вас мож дістати до їдження?

— Є дуже добрі сіканці.

— Не хочу сіканців, бо не маю до них довіря.

— ?

— А так, бо я сам є властитель трактиєрні.

Ошибки друку.

... інституція розпиває ся надсподівано в користь суспільности.

... кождий початок є брудний. X

Проф. О. від кількох літ систематично викрадає історію рускої літератури. X

Працював в поті чола, щоби зародити свій щоденний хлів.

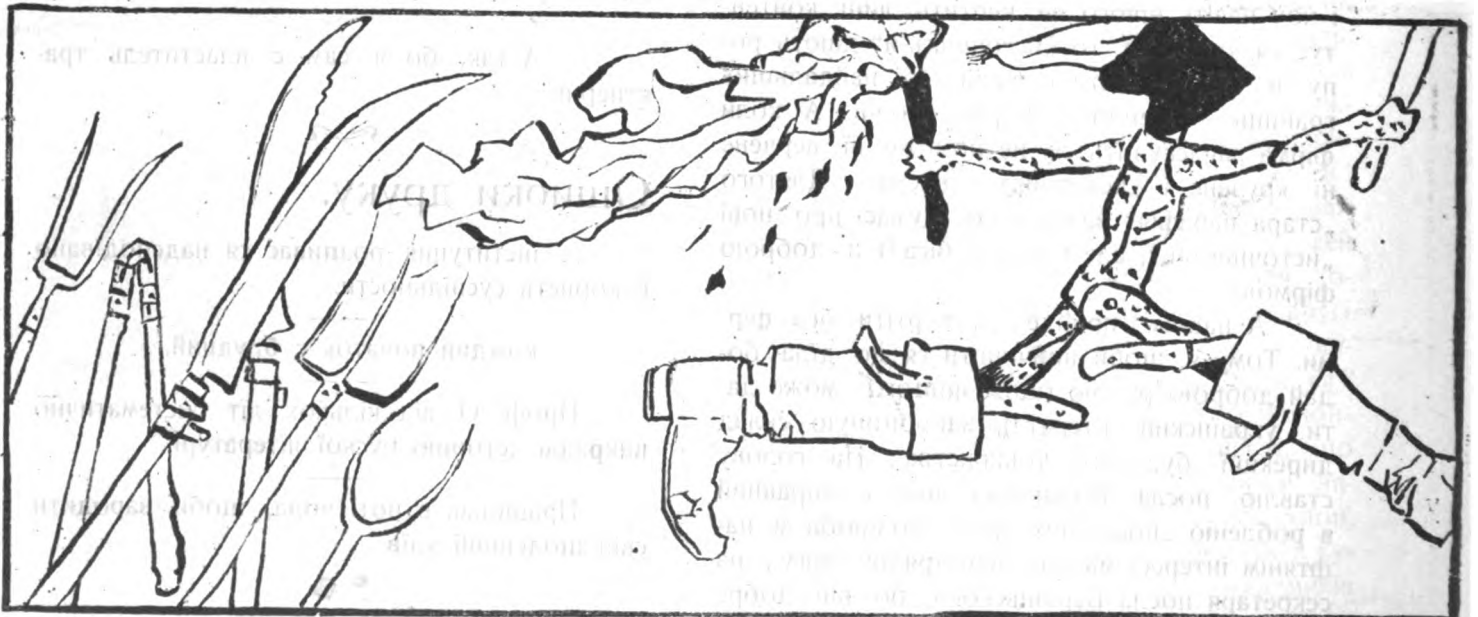
Наслідки агітації за виборчою реформою.

Пансько - хруньські ляменти.

„Печувані“ пошести в Галичині.

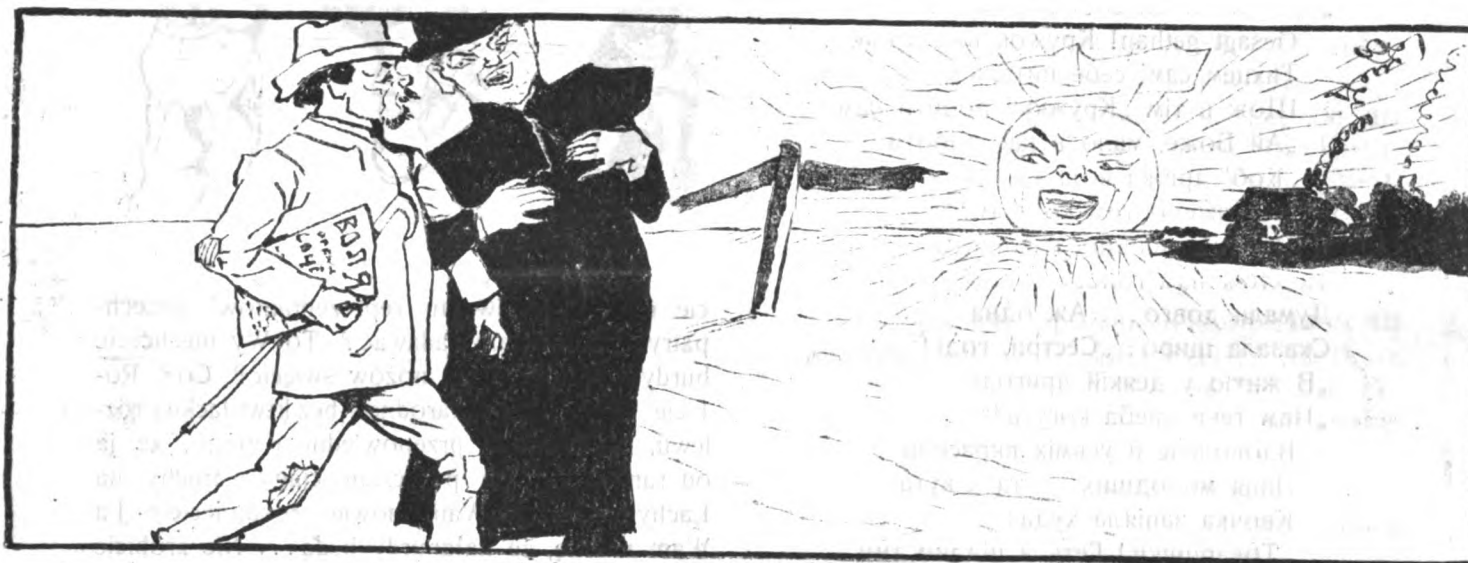

Загальне „повстанє“ гайдамаків.

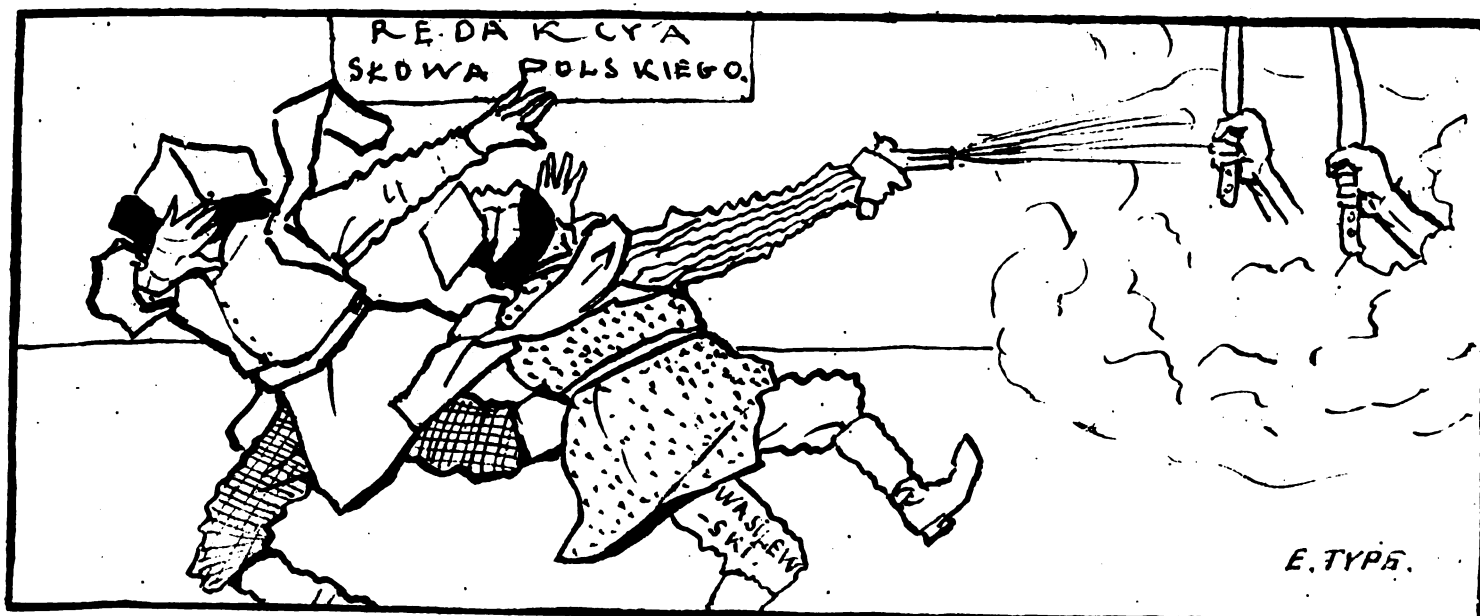
Наслідки агітації за виборчою реформою.

Кольосальна різня „Ляхів і Жидів“

„Небезпечна“ злука зі соціалами.

„Страшливі“ візії „Вшехпатриотників“.

Наслідки ошибки.

— Чогож ти нині так пізно в ніч до дому вертаєш?

— А бо то видиш, я через неувагу замість 10 сотиків кинув до музичного автомату золотих 10 корон і мусів ждати аж автомат відіграє 100 разів рах-цях-цях-польку.

Допись з провінції.

Перші кроки.

(Байка — не байка).

Раз в місті на велику раду
Зійшлося багато курочок,
„Що то — казали — десь усюди
„Якись „Соколи“, „Січи“, „Труди“,
„Зробило й ми собі „Кружок!“
Gesagt-gethan! Кружок вже мали,
Тихцем самі себе питали:
Щож в тім „Кружку“ робити нам?
„Ай Боже, мало в нас роботи
„Коб' дрібка волі та охоти —
„Покажемо тим когутам!“ —
От так сміліша говорила.

Та хтож нам головою стане?
Думали довго... Аж одна
Сказала широ: „Сестри, годі!
„В житю у деякій пригоді
„Нам таки треба когута!“

Вдоволене й усміх вкрасили
Лиця молодших — та з кута
Квочка запіяла худа:
„Товаришки! Геть з підлим тим
„Насінем когутів! Новим
„Шляхом від нині нам іти
„В горячий розгар боротьби
„За поневолені права
„Курок! — Тому отсе то я
„В імени всіх квочок із сього
„Місця даю нагану строгу
„Тій, що згадала когута!“

Збори на партії дві розпались,
Молодші в небеса кричали:
„Ми хочем всі: когут най стане
„Над нами! Когут най прийде тут.
„Най нашим головою буде
„Когут, когут, когут, когут“!

Счинив ся крик. Одна з одною
За чуб взялись курки з собою,
Як два ворожії табори.
...Аж сторож довгою мітлюю
„Розв'язав“ неспокійні збори...

Wszech-Patryotnik.

Hola panowie hajdamaki! Cóż to Wy śmiecie mnie, właściwemu reprezentantowi wszechpatryotyzmu, kłamać zadawać? To Wy niechcecie burdy wyprawiać, ani nożów święcić? Co? Robicie wiecie „wsiechnarodne“ bez krwi lackiej rozlew, mimo mojej przepowiedni i mimo, że ja od rana do nocy puszczam ciągle strachy na Lachy? Otóż ja Wam mówię, rozumiecie? Ja Wam mówię, że hałaburdy będą... Nie zrobicie Wy hałaburdy, to ja ją zrobię. Ja i moi narodo-wo uświadomieni współnicy będziemy zwoływać swoje wiece i prac na nich bukiem każdego, co nas nie usłucha. Już kilka razy dowiedliśmy, że my, wszechpatryotniki, nie damy się zakasować w burdach nikomu i że połamiemy gnaty każdemu, kto zechce tolerować dalej to przekłete plemię hajdamackie. Cóż to? czy już sprawiedliwość tak nisko upadła, żeby lada chłop albo inny jakiś hołotnik mięszał się w nasze narodowe sprawy i łączył się z hajdamakami, syonistami, siczownikami, socyalistami, ludowcami i wszystkimi innymi wrogami naszej wszech-ojczyzny? Żeby lada kto pozwalał dalej hajdamakom kpić z nas, niepomny, że to wyłącznie my jesteśmy reprezentantami wyodrębnienia kraju od wszelkiego postępu, rozumu i porządku i że tylko my walczymy — na razie tylko bukiem i awanturami — za naszą i waszą wolność.

Відмова.

Панночка: Добре, я приймаю Ваші осьвідчини, але то мушу Вам з гори сказати що я віна не маю.

Молодець: О, я нещасливий. А я собі вже думав, що Ви моїй просьбі відкажете.

Колисанка для мого правнука.

Спи, сину мій...
Фонограф „люлі“ засьпіває,
Мотор на сон тебе уколише,
Мама твоя часу не має,
Бо мама на пянолі грає,
А нянька знов рецензії пише...
Спи, сину мій...

Спи, сину мій...
Най тобі снять ся міліони,
Гей і хрустальна палата!
Най снять ся тобі в міхах корони,
В автомобілях перегони,
Ордери й титул хоч гофрата...
Спи, сину мій...

Гриць.

Монольоґ студента.

— Нещастє з тою погодою. Раз є за зимно, а раз за тепло так, що не знати властиво що заставити.

Слабий лік.

Лікар: І якжеж? Помогли Вам ті порошки що я їх записав?

Мужик: Та прошу пана Доктора, взяв я зразу оден порошок і якось нічо не могло. Тож тепер зажив я вже всі порошки, але ще нічо не чую, бо певне ще пуделочко не розмглокло ся в жолудку.

Трудно догодити.

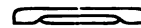
Паням трудно догодити. Коли котрїй лучить ся, що купить черевики, які єї не гнєнуть, то зараз гнїває ся, що не купила черевиків один нумер менших.

Теперішні діти.

Гувернантка: А що ти читаєш моя Зося?

Мала Зося: А нічо. То є книжка, що єї татко заборонили мамці читати.

Гріх:

Батько до сина: Не бігмай ся, Івасю, бо то грїх.

Івась: Але грїх?

Батько: Бігме, що грїх.

Від Видавництва.

Висилаючи в свїт отсе — четверте по черзі — число „ЗЕРКАЛА“ думаємо, що з тих кількох чисел, які до тепер прасу опустили, могли Вп. Читачі переконати ся, що редакция „ЗЕРКАЛА“ держить ся твердо тих засад і кличів, які в оказових числах, як свою мету поклала.

Особи які приймили запросини до співробітництва в „ЗЕРКАЛІ“ як п. п. Іван Могила, Марко Мурава, Гриць Н., Електрик, Леонід, Петрусь, Писарчук, Малоюр, Е. Турб., Квац, Зюленько, і інші що визначнійші публіцисти, сатирики, гумористи і ілюстратори дають запоруку, що „ЗЕРКАЛО“ також і на дальше всі свої сили зверне до піднесеня свого ровеня до висоти подібних видавництв серед найвисше цивілізованих народів Европи, та що з раз обраної дороги, в народній службі ніколи, навіть на хвилю не зійде, ані нічиєю охотою або неохотою з сеї дороги не дасть ся звести.

Тож просимо всіх Вп. Читачів о ширене „ЗЕРКАЛА“ серед знакомих і єднанє нових передплатників, щоби тим способом, причинити ся до чим раз висшого розвою українского гумору і сатири.

РЕАКЦИЯ ГРАЄ.

ЧИНОВ-
НИЧАЯ

КРУГОЛНЯ.

ВІТТЕ

Петербурські „міродайні“ круги є з гри реакціонерів в повні вдоволені.

Спритний.

Мужик до жінки: О, диви, як я колію добре вирихтував. Купив собі поворотний білет, але на него я не їхав.

На карнеті.

А кажу вам пані, не вірте і мамі...
Одну я лиш правду найшов:
Що в людских почувань хроматичній гамі,
Одно є велике: любов!
Дарма! Хоть там татко инакше гадають...
Вже серце ціле отворю Вам:
В любові оден я закон лишень знаю,
Великий закон: Change des dames!

В школі.

Учитель: Чому Адама вигнано з раю?
Учень: Бо певне комірною не заплатив...

Оповіденє.

Стрибожий Дарунок (оповідання Л. Мартовича і К 30 с. — **Душі кланяють ся** (оповідання) М. Яцкова 75 с. — **Австрія чи Польща** (історія Руси під Австрією) В. Будзиновского 70 с. — **З тисяч і одної ночі:** Том I: „**Купець і Іфріг**“ 55 с., Том II: „**Алібаба і 40 розбійників**“ 55 с. В полотняній оправі за том 95 с. **12 агітаційних брошур** Будзиновского і Мартовича і „**В Небі**“ о. Бобикевича 47 с. (Ціна разом з посилкою). Всі ті книжки разом з посилкою 4 К. **Козаки у Ст. Руданьского** з поясненнями В. Будзиновского, ціна 30 с., з персилкою 33 с. — **Хрунь і Чорт**, В. Будзиновского, ціна 20 с., з персилкою 23 с. — **Замовляти у Будзиновского, Львів, Жулинського 4.** На кредит не висилає ся.

П О З І Р !

П О З І Р !

Хороші картки з видами набуває ся в „Сокільськїм Базарі“ — Львів, уліця Руска ч. 1, дарунки для старших і молодших та купує ся лише в „Сокільськїм Базарі“.

Великий вибір вишиваних краваток 3—4 К, сорочок, передів, ручників, гуцульских поясів, запасок, вишиваних настільників, торбинок і пр. Гердани по 2—5 К, жіночі від 4—8 К, ланцушки синьо жовті по 2 К. Студенцкі шапки зі синьо-жовтим дном 2-40 К. Киптарики і шапочки 13 К. Вироби з дерева, тарелі різьблені, касетки, гуцульскі топірці і т. п. Вироби з глини. Тарелі на стіну і тіста з народною орнаментикою і з портретами поетів, фляконики, вазоники, попільнички, пушки і т. п. Образи, краєвиди і портрети Шевченка, Крушельницької, історичні в ріжних цінах. Спинки, шпильки, брошки, мошонки, папіросниці, склянки на мід або пиво з гербом Руси.

Купуйте лиш в

— — „СОКІЛЬСКИМ БАЗАРІ“ — —
у Львові, уліця Руска ч. 1.

ШВАРЦЬОВАНКА на ПАРНАС.

ГАЛЬОПКА НА ФОРТЕПЯН.

Piano

Написав: Електрик.

1ma
mf

The first system consists of two staves. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a common time signature. It begins with a dynamic marking of *mf*. The bass staff has a key signature of two sharps (F# and C#) and a common time signature. The music features a mix of eighth and sixteenth notes, with some chords and rests.

2da
f
Dal Segno al Fine.

The second system continues the two-staff format. It features a dynamic marking of *f* and a repeat sign with first and second endings. The first ending leads back to the beginning of the system. The second ending concludes with a dynamic marking of *f* and a fermata. The instruction *Dal Segno al Fine.* is written below the bass staff.

Trio.
P
f
p

The second system begins with a section labeled *Trio.* in a 3/4 time signature. The treble staff starts with a dynamic marking of *P*. The bass staff has a key signature of two sharps and a 3/4 time signature. The music is characterized by a steady eighth-note accompaniment in the bass and a more melodic line in the treble.

1ma
f
p

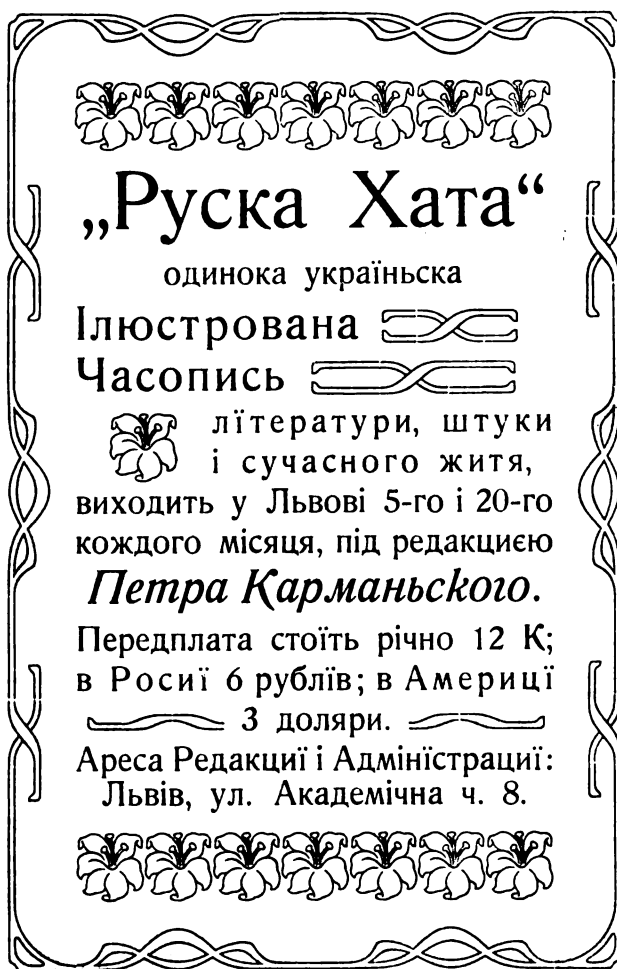
The second system continues the *Trio* section. It features a dynamic marking of *f* and a first ending marked *1ma*. The music includes various dynamics such as *f* and *p*.

2da
f
p

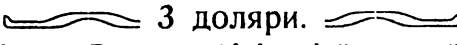
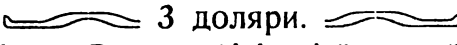

The second system concludes with a second ending marked *2da*. It features a dynamic marking of *f* and a first ending marked *p*.

f
Da Capo al Fine.

The third system begins with a dynamic marking of *f* and concludes with the instruction *Da Capo al Fine.* The music features a mix of eighth and sixteenth notes.

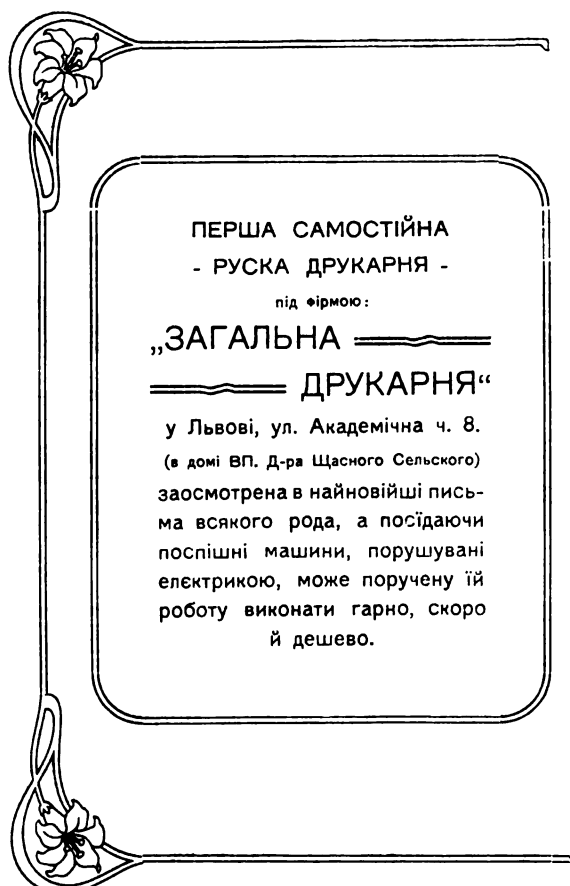

„Руска Хата“
 одинока українська
 Ілюстрована
 Часопись
 літератури, штуки
 і сучасного житя,
 виходить у Львові 5-го і 20-го
 кожного місяця, під редакцією
Петра Карманьского.
 Передплата стоїть річно 12 К;
 в Росії 6 рублів; в Америці
 3 долляри.
 Адреса Редакції і Адміністрації:
 Львів, ул. Академічна ч. 8.

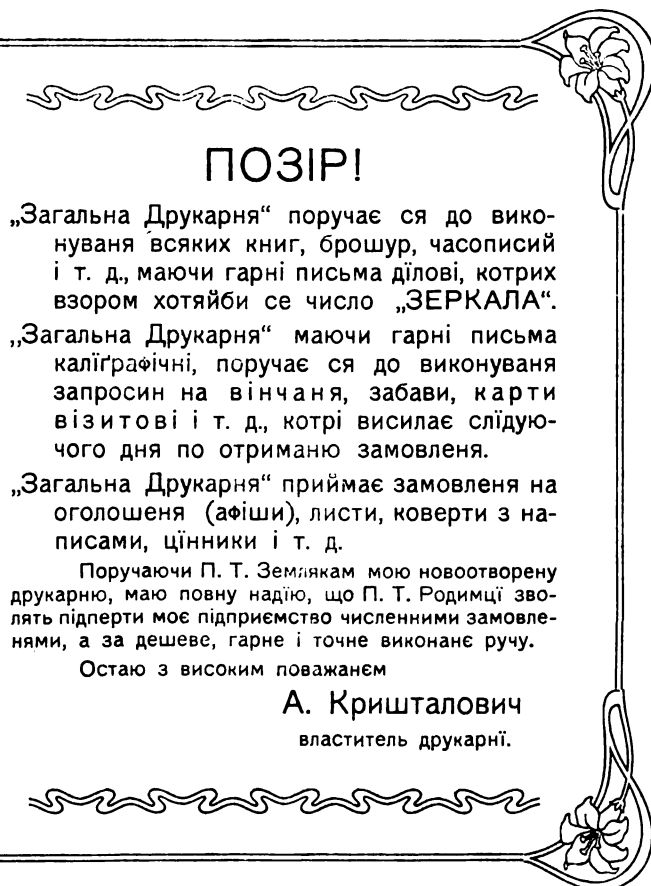

 В музичній бібліотеці п. н.
- ТОРБАН -
 появили ся доси всілякі твори на
 фортеп'яні і до співу а також
Я. Ярославенка
Сьпіваник для
 народних шкіл
Часть I і II по 50 сотиків.
 Спис появивших ся доси творів ді-
 стати можна даром і оплатно. На
 провінцію висилаємо лиш за попе-
 редним надісланем належности.
 Довжників просимо о вирів-
 нане залеглостий.
Українська
Накладня
 Львів, ул. Вроновска ч. 8.

 В ціли розповсюднення рускої пісні
 просимо жадати „ТОРБАНА“ у всіх
 книгарнях в краю.

 ПЕРША САМОСТІЙНА
 - РУСКА ДРУКАРНЯ -
 під фірмою:
„ЗАГАЛЬНА
 ДРУКАРНЯ“
 у Львові, ул. Академічна ч. 8.
 (в домі ВП. Д-ра Щасного Сельского)
 заосмотрена в найновійші пись-
 ма всякого рода, а посідаючи
 поспішні машини, порушувани
 електрикою, може поручену їй
 роботу виконати гарно, скоро
 й дешево.

ПОЗІРІ!
 „Загальна Друкарня“ поручає ся до вико-
 нування всяких книг, брошур, часописий
 і т. д., маючи гарні письма ділові, котрих
 взором хотяйби се число „ЗЕРКАЛА“.
 „Загальна Друкарня“ маючи гарні письма
 каліграфічні, поручає ся до виконання
 запросин на вінчання, забави, карти
 візитові і т. д., котрі висилає сліду-
 чого дня по отриманю замовлення.
 „Загальна Друкарня“ приймає замовлення на
 оголошення (афіши), листи, коверти з на-
 писами, цінники і т. д.
 Поручаючи П. Т. Землякам мою новоотворену
 друкарню, маю повну надію, що П. Т. Родимці зво-
 лять підперти моє підприємство численними замове-
 ннями, а за дешево, гарне і точне виконане ручу.
 Остаю з високим поважанем
А. Кришталович
 властитель друкарні.

ЗЕРКАЛО

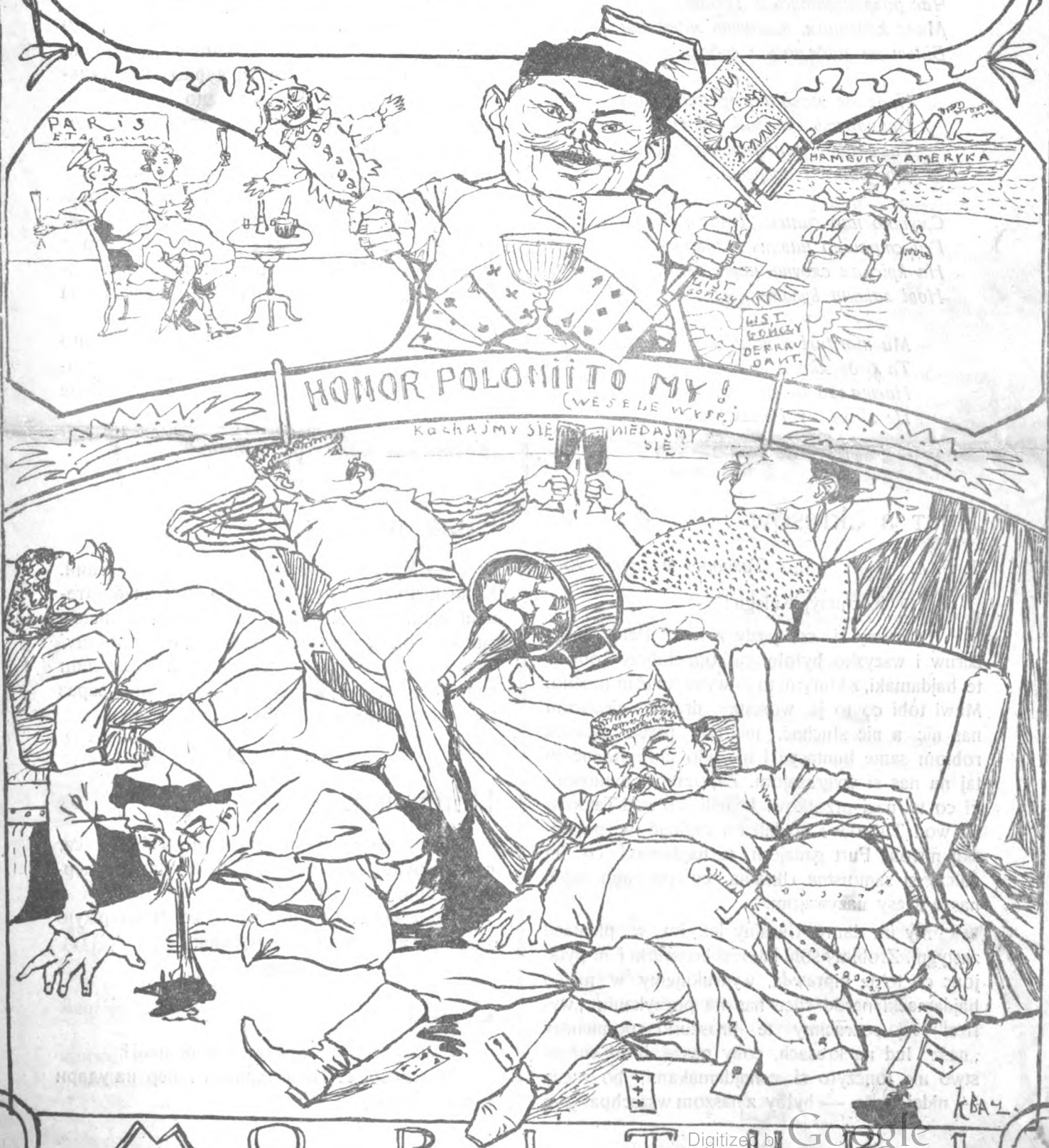
РІК VIII.

Ч. 173. (5).

Гумористично. - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

Трени деяких галицьких послів.

(До ілюстрації).

*Бувай здоровий славний райхсрате!
Час розпрацатись з Тобою,
Мине каденція, згаснуть мандати —
Більш не зійдемо з собою.*

*Пропаде мандат, пропаде слава,
Пропадуть скромні диети;
Гавч нові сили вже анґажує
До фарси і оперети...*

*Смутно над синим Двнаєм буде,
Гей страшно навіть загадати,
На кріслах сядуть новії люде,
Нові закони кувати...*

*Ми morituri в тїнь відійдемо...
Та будь яка в Австрії ера
Насталаб — пам'ять по нас ніколи
Не зине... у Ронахера...*

Лист з „kresów“.

T. S. L. Tarnopol w lutym 1906.

Kochanyj Kulegu!

Donoszy ci co jezdy z łaski Pana Boga zdrow i wszystko byłoby całkom dobrzy coby ni te hajdamaki, z kturymi to ju wytrzymać ni možno. Muwi tobi co to je wostatne dranci, niechcom nas nic a nic słuchać, ino tylo przez ustanku robiom same buntacye i nic tylo noże świencom taj na nas si wygrażajom. Zapomnieli buntowniki co to nasi przotkowi bronili ich wod Tatarów taj wod Turków i ni dali im zaginać w pogańskij niwoli. Furt gadajom te hajdamaki co im należy si samoistna Ukraina, cy jak tam woni nasze kresy nazywajom.

My im damy Ukrainy jaż im w pientach zastyni. Zrobimy sobi jakomś broszurki i ni pytajonc co to je niprawda, wydrukujemy w nij co hajdamacki naród chce nas na poczykaniu „wyrizat“ taj rozrucimy te broszurki pomiendzy „nasz“ lud na kresach, coby nasze durne chłopstwo nie łonczyło si z hajdamakami, bo wtedy — nidaj Boże — byłyby z naszym wszechpartjom

smutny kuniec, a tak to jeszcze jakiś czas ben-
dziemy giltować taj udajonc patryjotników za-
wracać ludziom patelnię.

Bonć zdróf!

Twój kulega

Wronkowski
ex - rusin.

Реванж.

Раз закинув Франко Лопатиньскому, що він (ніби Лопатиньский, а не Франко), побрав перед 15 роками цілком за дурно 300 гульденів стипендії, бо нетільки, що не проявив ніякого, хочби найменшого, акторского чи декляматорского талану, але навіть зачав писати (се є головний *crimen*) кепські драми.

З мести за ту „критику“ устроїв Лопатиньский під покровою митрополита великий концерт, на яким „одним духом“ відтворив Франкового „Мойсея“ та ще й за одним замахом віддав зі своєї стипендії 400 корон на „Народну Лічницю“.

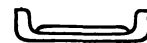
З того виходить, моральна наука, що часом добре є когось „скритикувати“, особливо, если має ся... Die Kraft, die das Böse will, und das Gute schafft.

Сила музики.

— Мій чоловік є дуже музикальний. Коли я чого потребую, граю єму на фортеп'яні наші народні пісні, а він під впливом тих мелодий всьо зробить, о що єго прошу.

— О! То мій є ще ліпший. Коли лиш узрить мене, що я іду до фортеп'яну, зараз питає мене, чого я собі бажаю.

Привичка.

Віритель: Прошу пана не гнівати ся, если я буду змушений вислати Вам на першого пригадку до заплати.

Довжник: Ох, прошу дуже. Я одержую такі пригадки щоденно масами.

Слаба.

Лікар: А що бракує Вашій пані?

Служниця: Пані терпить тепер на удари в мою голову.

Дрібниці.

Якби сцена була вірним зеркалом життя,
то би там грали самі трагікомедії.

Найліпші акторки стрічає ся поза сценою.

Така була непорочна,
Як весняних цвітів пух;
Мала ясні, скромні очі
І все модний капелюх...

А така була стидлива,
Що все „рачки“ лиш пекла —
І враз з всіми прикметами
Десь з тенором в сьвіт втікла...

Відвічна історія :

В нескінченість повторював їй, що єю любить над жите.

(А вона гадала, що то правда).

І здавало ся, що єго любов росла, коли вона єму розказувала, що татко дасть за нею каменіцю.

(А він гадав, що то правда).

Одружили ся і хоч татко забув дати приобіцяну каменіцю, говорили все про вічність почувань і досмертну вірність.

(І обоє гадали, що то правда).

Не минули два роки подружного пожитя, коли сусіди говорили голосно, що вона шукає щастя поза домом.

(А він гадав що то неправда).

Але людска злоба кинула в єго душу зерно сумніву і недовіря. Мучив ся, журился і в кінци загрозив, що єю покине.

(А вона гадала, що то неправда).

Нині вже погодили ся з житем і єго компромісами. Часом ще при чужих людях говорять про вічність почувань і досмертну вірність.

(Але вже обоє знають, що то неправда...)

Гриць.

Молода жінка.

— Ну, жіночко, чомуж ти не звариш мені ніколи моєї улюбленої страви?

— Та бо знаєш, Влодзю, в кухарській книжці стоїть, що треба дати до сєго шість ложок сметани, а ми маємо тільки дві ложки!

Репертуар русько-народного театру.

під дирекцією М. Садовського.

Патриотична посьвята

або:

Замість непевних рублів субвенційні корони
комедия в 5 діях Карпенка-Карого.
Виступ дир. М. Садовського.

Референт в гардеробі

штука в 5 діях Карпенка-Карого.
Виступ пні М. Заньковецької.

Голова голові головою в голову

або:

За моє жито ще мене й побито
драма в 5 актах Карпенка-Карого.
Виступ галицких т. з. „визначних патріотів“.

Де Азия?

або:

Рекляма чи заслуга?
історична трагедия в 5 діях Карпенка-Карого.
Виступ славної пари українських артистів.

Куда куцо́му до хвоста

галицько-український фарс в 5 діях Карпенка-Карого.

Виступ п. С. Паньківського.

Лис і цапи

комедия в 5 актах Карпенка-Карого.
Виступ галицької театральної трупи.

Виправа по рублі

або:

Руська Бєсїда на леді
трагі-комедия в 5 діях Карпенка-Карого.
Пращальний виступ дир. Садовського.

По іспиті.

Батько до сина: Видиш? Пропавесь при іспиті, а сестра твоя, хоч дівчина, здала єго так сьвітло.

Син: Але всеж признайте Тату, що Ви маєте щастє. А що би було, якби ми обоє були при іспиті впали?

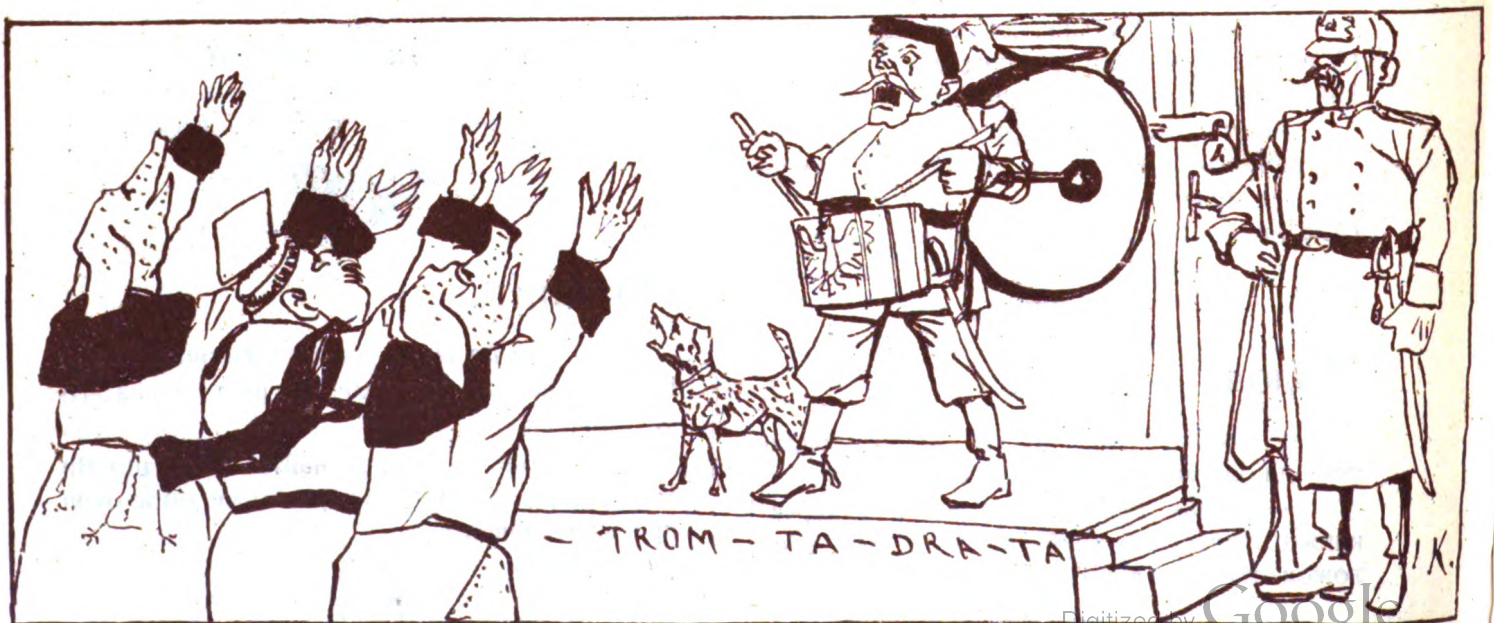
Наслідки агітації за виборчою реформою.

„Zjednoczenie“ гайдаків зі сионістами на знищенє „Ojczyzny“.

Посвяченє ножів, щіпів, булав і т. п. гайдамацких знарядів.

Ріва при замкнених дверях за „wyodrębnieniem“ Галичини.

Рішуче поступованє.

Львів

(рис. ЗЮЛЕНКО.)

На що йде субвенція?

Питанє: Чому сойм — застерігаючи для Львова 12 представлень — дає нашому театрови субвенцію?

Відповідь: Щоби дирекція театру мала чим покрити всі дарові білети, видані на жаданє що „ліпших“, „визначнійших“ і „виднійших“ патріотів.

Додаток „Зеркала.“ Спис тих „гратисових патріотів“ — яких має бути щось около 40 штук — находить ся в дирекції руского театру.

Близняки.

Вуйко до сестрінця: Ну то ми завтра будемо оба в однім дни обходити наші уродини.

Малий сестрінець: А, то в такім разі ми є близняки?!

Бібліографія.

Нові книжки:

О. Б. Перце: „Сонні мари — сьвятоюркого каноніка“.

Др. І. Копач: „Женити ся чи ні?“ Гадки проф. Паульзена.

Л. Лопатинський: „Ляри-фари“ з портретом автора.

Мих. Лозинський: „Змарнів я, зчорнів я...“ Сонет.

В. Будзиновский: „Чорт, а Народний Комітет“. Новеля.

Др. І. Франко: „Як я став опять казенним радикалом?“ Записки з політичної вандрівки.

І. Труш: „На Парнасі“. Оди і гимни.

Франц Михайлів: „З чужих городів“. Поезії.

Марія Білецька: „Як злі люде не давали бабі Палажці висидіти в селі“. Картини до історії педагогічного Товариства.

Музикалія:

Бар. Гавч: „Ой не дивуйте ся та добрії люди...“ Сольо тенорове. Акомпаніємент доробив І. Дашинський.

М. Пешрицкий: „Писати і читати, то треба добре знати“. Полька посвячена руским редакторам.

Лазуїти.

— Laudetur, fratello, якуж вістку приносиш?

— От, carissime pater, читав я в руских газетах, що творить ся якась організація руского духовенства. Тож, саго тію, треба нам завчасу щось в тій справі подумати.

— Deo gratias, fratello, ми пильно слідимо всі рухи руского духовенства, тож коли зайде потреба потрафлять наші люди взяти неспостережено провід в тій організації, щоби опісля повести єю ad majorem Dei gloriam.

Обережний.

Судия: Може обжалований схоче нам показати, в який спосіб поповнив той рабунок.

Опришок: Добре, я Вам покажу. Але вже з гори заповідаю, що я нічо не є винен.

Шкідник.

— Чого Ти плачеш, Орисю?

— Ах, Мамо дивіть. Я дала тому поеті мій памятник до вписаня вірша, а він записав мені цілісній альбом своїми поезіями.

Терпи!

*Терпи, мій народе, в час клятий негоди,
Надією серце і душу кріпи!
Хоч просять ся буки у дужії руки —
Терпи!*

*Хотя твое право так допчуть лукаво,
Аж стогнуть родинні левади й хати —
Хоч мечуть клевети і острять багнети —
Терпи!*

*Хотя провокують, різню пророкують
І юдять сусідів плюгаві брати —
Ти серце май чисте, любовю огнисте —
Терпи!*

*Настане година, як рідна країна
Спроможе на суд їх усіх повести
Й терпіти не буде... Ще хвилю, мій люде,
Терпи!...*
Леонід.

Рефлексія.

— Ах, ті мужчини є страшно несталі. Приміром мій суджений звав ся перед місяцем Петро, перед двома неділями Юрко, а тепер називає ся Андрій.

Привичка.

На директора провінціонального театру, який (директор, а не театр) був страшно скупий і ніколи не хотів давати якторам більших задатків на рахунок платні, напав раз опришок і притуливши єму револьвер до грудий крикнув :

— Віддай зараз всі гроші, що їх лиш маєш, а ні, то смерть!

— А може би вам вистарчило 5 корон задатку — відповідає застрашений, але притомний директор.

Відпалив.

— В тім сивім сурдуті виглядаєш на правду, як бись був наганячем свиней.

— Правда, особливо що маю перед собою тебе.

Не випадає.

— Тепер в мійскім театрі грають такі ричи, що вам, пані, не випадає навіть слухати.

— Ану, прошу, розкажіть мені дещо з них.

В редакції „Зеркала“.

Посходились гумористи до одної хати на нараду, як „Зеркало“ їм редагувати. І редактор перший каже :

— „Товариство чесне! Нам стреміти, щоб „Зеркало“ було все чудесне. Щоби кождий, злий чи добрий в нім себе побачив. Щоби злий засоромив ся й змінив твою вдачу. Щоб ворогам народної волі „Зеркало“ бичом ставало, а свобідній, сьмілій думці захист все давало та щоб вольне, сьміле слово усе в нім лунало.“

В тім забрав сатирик голос : — Я на службу миру, кличам правди, ліпшої долі дам свою сатиру. Єї вістрем невмолимим всіх буду колоти, хто дух темний, хто хотівби сьвітло побороги.

І політик промовляє :

— Важна тепер хвиля. Де поглянем, скрізь змагаєсь темна з яснов сила. Скрізь насильство хоче волю народную вбити, тяжку гірку, нашу долю нам на все лишити. Тій борбі нехай служить уся моя сила, щоби ясна правда темну силу на все побідила.

Забрав слово ілюстратор :

— Я всім серцем з вами. Моя штука піде в парі з вашими єловами.

— А як—додав композитор—сум людей обсяде, то веселу я їм пісню, пішлю для розради.

В кінці кинув „одвічальний“ своє важке слово :

— Всьо те, товариство чесне, гарно і чудово, тільки з огляду на мене прийміть ту ухвалу, щоб не мусів я за часто йти до криміналу... Тай одно ще, як видавець, мушу вам сказати, що до здійснення всіх ваших плянів треба передплати...

Втихли всі, важка непевність налягла на хату, бо читачі дуже слабо шлють пренумерату.

Передплата стоїть :

Річно 8 К.; піврічно 4 К.; чвертьрічно 2 К.; поодинокє число коштує 40 сот.

Невтомодна конкуренція.

— Котрий з нас більший?

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Передплата: річно 8 корон, піврічно 4 корони, чвертьрічно 2 корони. — Оголошення приймає ся по 20 сот. від стрічки петітової. — Поодинокє число 40 сот. — Реклямації незапечатані вільні від оплати почтової. — Рукописи не звертає ся.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

НОВОЧАСНА ДАЛІЛЯ.

Рис. Е. ТУРАЦІНИ.

Се число „ЗЕРКАЛА“ спізнило ся з причини загального штрайку друкарів.

Слїдуюче число вийде точно дня 1. цвїтня 1906.

Вмовкли Мадяри.

(До ілюстрації).

*Так гучно, весело чардаша гуляли
Мадярські пани;
Грозили, кричали, пульти розбивали —
А всьо для добра вітчизни...*

*Так гучно, весело у танець пускались
Мадярські пани;
Здавалось, що стїни палати стрясались,
Що Австрію надломлять вони...*

*Притихло в бунчунїй Мадярів столицї,
Втихли пани;
Злякав їх комісар і привид реформи
І вмовкли Арпада сини...*

Штрайкуючим складачам!

Честь Вам, що в зимний егоїзму час,
Де гаслом сьвіта: грїш і заплата,
До бою станули Ви всі враз,
За долю біднійшого брата!

Бо не в тім діло, щоб в потреби день
Постоять знали Ви за власну шкіру,
Но в тім людини висший заповіт:
За слабших себе нести на офіру!

Осипенко.

Страшно!

— Цїлий день сидить моя жінка при машині і тарахкотить на ній. То можна дійсно здуріти!

— А моя ще й сьпіває до того!

Wszech-Patryotnik.

Tak, panowie bracia! Nie chciało chamskie hajdamactwo burdy, wykrcętało się jak mogło, ale my im pokazali, że póki my na świecie, póty nie damy zaginać warcholstwu. My, panowie, nie możemy dopuścić do tego, aby sprawy nasze załatwiać w jakiś nowomodny sposób, po cichutko! U nas, panowie, co na sercu, to i na języku albo i w kułaku. Niecierpisz tego hajdamackiego nasienia, to nie ukrywaj tego, lecz wal w łeb hajdamakę, żeby mu się jego piekielna prababka przyśniła. Toż sława niech będzie tym mężom nauki, co nie dali się uwieść swemu powołaniu profesorskiemu i nie zaskorupili się wśród ksiąg, lecz sprowokowali taką śliczną awanturę w naszej Alma Mater, że niech się schowa Praga albo Wiedeń.

Osobliwsza sława należy się tym patryotom, co postarali się o rozbicie niżniowsko-ladzkiego wiecu hajdamackiego, szczególnie za to, że za ich przyczynieniem się uwolniono naszą ojczyznę od kilku przynajmniej plugawych osobników, depcących tę świętą dla nas ziemię. Idźcie więc bracia, dalej w tym kierunku! Warcholcie, róbcie awantury, prowokujcie, kogo tylko możecie, aby sława nasza nie zaginęła i aby świat nie zapomniał, iż my walczymy „za naszą i waszą wolność“!

Докторат.

В своїм часі можна було в Падві дістати титул доктора філософії за 200 франків.

Оден польський граф наслідник колишніх економів хотів постарати ся о докторат для свого коня.

Ми маємо докторати — відповіли єму — для ослів, а не для коней. Тому можемо єго жертувати поки що самому п. графови.

З драматургії.

I.

Коли поет голодний — душею в муз палаті,
А тілом у брудній, нетопленій комнаті
Роздумує про славу — щасливий идеолог —
То єсть „монольоґ“.

II.

Як студент у городі дасть „rendez-vous“ дівчині:
Година надвечірня, смерк, мраки філії сині,
Дискретний місяць, тіни і настрої ідилічний —
То „образок сценічний“...

III.

Як радник авскультанта до себе в-гості просить,
Авскультант шумне сredo про женитьбу голо-
А шеф собі міркує: От, на зятя зарис — [сить,
То єсть „сценічний нарис“...

IV.

Обоє молоденькі — недавно що побрались,
В любові безконечній на шлях життя подались:
Він заздрісний на причуд, она собі кокетка—
То „легка оперетка“.

V.

Она як цвіт румяна — він грубий, що аж пріє,
В гармонії чудовій життя пливуть їм дії,
Лиш в вільних хвилях лучаєсь інтермедія —
Разом „трагікомедія“.

VI.

Два роки в них бував і добре панну бавив,
Аж тато взяв за ковнір єю... і на сходи справив:
Історія невесела і в дечім романтична —
То „драма героїчна“.

VII.

Пискливі голоси, і гуки наче грому,
Він сильно спитий вернув в ночі до дому:
Крик, збиті два горшки і кусники з тареля —
Ось вам і „аквареля“.

VIII.

Він бруковий редактор, она білизну шила,
Судьба химерна разом ті душі дві злучила:
Она колише діти, він з голоду аж свище —
„Веселе драматище!“

Не помагає.

Овва куме, як я виджу,
Вам щось в оці вадить.
Підіть но ви до дохтора,
Він вам щось порадить.

Бодай тільки лиха було,
Як дохтор що знає!
Дав рецепту, я приложив
Тай не помагає.

Девіз.

Найновіший „Simplicissimus“ приносить
ось який девіз для гумористики:

„So hoch ragt Keiner, dass Humor
„Auf ihn sein gutes Recht verlor.“

Ми переклали се для нашого ужитку на
ось який спосіб:

„Ніхто так високо не зможе свого носа
[задерти,
„Щоби єму не можна було єго віхтем
[підтерти.“

З теки театромана.

Гей від найраньших літ життя
Зі сценою я зжив ся;
Ще яко студент - гімназияст
В „наївну“ залюбив ся...

Як склав матуру (хоть не в час)
І на права вписав ся,
До „резонерки“ кілька літ
Огністо залицяв ся...

Коли якось з бідюю здав
Той іспит історичний,
То серце у полон віддав
„Лірично - драматичний“

Навіть коли пішов в життя
Дорогу прозаїчну —
То мені Господь жінку дав
Доволі . . . „героїчну“...

Гриць.

Монольоґ директора: ІСТУРЕАЛІНІ.

— Щоби хоч тоті гратісові прийшли!

Зарібкова еміграція до Прус

Кандидат на мільонера.

Сара Кібельдуфт прибігає до свого чоловіка, Іцка Кібельдуфта і кричить урадувана:

Іцку! Іцку! Наш синок, наш Моріц буде мільонером. Вже ти вмів гешефти робити, а він ще розумнійший!

— Ну, чим же він се показав?...

— Чим показав? Слухай! Як знаєш, я давала йому щодня по кілька сотиків на солодоші. Оногди сказала я йому, що він вже застарий: що такі хлопці вже самі повинні заробляти. Він два-три дні ходив зажурений, але потому потішив ся. Він має тепер більше гроший, ніж тогди, коли я йому давала. Нині дивлю ся я крізь вікно на вулицю, а там юрба дітий стоїть кругом нашого Моріца. Він щось їсть, а хлопці що хвиля плещуть в долоні і кричать „славно“. Я зацікавила ся і виходжу до них. Вони розбігли ся... Лишив ся тільки Моріц з жменею повною дрібних і тріюмфально показує плякат приліплений на мурі. Читаю:

ВЕЛИКЕ ПРЕДСТАВЛЕНЄ!

Сензаційна програма!

Моріц Кібельдуфт

їсть:

за 1 сот.	муху
„ 2 „	хробака
„ 5 „	велику дождівницю
„ 10 „	шваба
„ 25 „	зелену жабку
„ 50 „	ропуху
„ 1 корону	блощицю

Старий Кібельдуфт: Правду кажеш. Буде мільонером!

За добре.

Лікар: Мої порошки рішучо допоможуть вашій жінці. Хрипка до 24 годин уступить, так що буде могла говорити.

Чоловік (зденервованій в душі): І що я сему чоловікови злого зробив, що він против мене? У мене-ж в хаті так довго спокій, як довго жінка має хрипку!

Репертуар руско-

народного театру.

під дирекцією М. Садовського.

Страховище

або:

Небезпечність в Тов. обезпечень

комедия в 1 дії Карпенка-Карого.

Виступ львівської поліції.

* * *
Закінчить:

Білі мурини

або:

„Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan, der Mohr kann gehen“.

драма в 3 діях Карпенка-Карого.

Виступ цілого персоналю Тов. „Дністер“.

Безплатна практикантка

драма в 2 діях Карпенка-Карого.

Виступ першої ліпшої учениці „Труду“.

* * *
Закінчить:

Сорочиньска ярмарка

водевіль в 3 діях Карпенка-Карого.

Житейский образ „Сокільського Базару“.

Жінчина казка

(Гріх і покаєнь.)

історична трагікомедия в 5 діях Карпенка-Карого

Виступ б. дир. театру М. Губчака.

Соціалістичний рай

або:

Република будуччини

феєрия в 5 діях а 8 відслонах Карпенка-Карого.

Виступ членів „Академічної Громади“.

Сто разів по „сто тисяч“

або:

„На злодієви шапка горить“

комедия в 5 діях Карпенка-Карого.

Виступ твердолобів з „Народного Дому“.

„Два голуби воду пили...“

або:

„Яке їхало, таке здибало“

сварлива шутка в 5 діях Карпенка-Карого.

Виступ редакторів „Діла“ і „Руслана“.

Новітний Парнас

або:

Шварцюнок на безсмертцїв

велика містично-алегорична уява в 12 подвійних діях Карпенка-Карого.

Виступ б. редакції бл. п. „Артистичного

Віника“.

Правдивий вояк.

- З чим іде правдивий вояк до бою.
- Зі стрільбою, зі шаблею, з...
- Дурень ти! З відвагою.

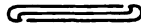

З книги пісень.

Жаль мені Вас українські актори,
Що цілу душу ви готові дати
Товпі під ноги... Най божеволіє!...
(Сумна історія) — нема для кого грати!...

Жаль мені Вас гей, рускі редактори,
Що радіб мозок цілий свій віддати,
Що ліпите газети і журнали
!... (ганьба нам!) нема кому читати.

Гриць.

Думки.

— Страх є частійшим товчком діяльності чим любов.

* * *
— Люде скорше отвирають серце чим карман.

* * *
— Давнійші лицарі не бояли ся нічого, а теперішні нічого не шанують.

* * *
— Найбільше розгоряковує людей холод соперника.

* * *
— Є случаї, в яких чужа чеснота робить нам докори совісти.

На ліпше.

— Тут маєте цілу корону. Гадаю, що не ужиєте сих гроший знова на сивуху.

— Борони Боже! Тепер я собі куплю найліпшої оковиточки.

По пожежи.

- Якжеж там пішло вам зі сикавкою.
- Дуже добре, іно що не було води.

Телеграми „Зеркала“.

(На власнім шкурку.)

Перемишль: З околиць навічених „рацічною“ заразою заблукав в село Горохівці хрунь зі стайні п. Лянікевича. Кількох гайдамаків побачивши таку погань в своєму селі, зголюкали хруня, а декотрі плювали з обридження. Кажуть, що за се жеде їх кара така як за паньского дика, прогнаного з хлопских бараболь.

Перемишль: Оден з Перемиских гайдамаків посьмів зажадати в польскім магістраті „polskiego grodu“, руского квіту на заплачений гріш чиншовий. Кількох панків в наслідок того дістали „wszechpolskiej wścieklizny“. Спроваджені ветеринарі мійський і повітовий забрали їх в свою опіку, однак не роблять надії на виздоровлене. В місті паніка страшенна.

Куликів: На торзї селянин, що його назимка „пани“ uznали нездоровим, — заручив, що веприк здоров як „бик“, за се виточено єму слідство о обиду чести посла Бика.

Яким Кріп.

Від Видавництва.

Отсим числом кінчимо перший квартал нашого видавництва. З причини, що перечитане шістьох чисел часописи, повинно вистарчити до того, що би рішити ся до єї передплачуваня або відкинення, проте ми дійшли до пересвідчення, що всі ті бувші передплатники „КОМАРЯ“, що не надіслали ще до тепер передплати, не бажають собі дальше „ЗЕРКАЛА“ читати і длятого ми вже слідуєчого числа „ЗЕРКАЛА“ їм на дальший кредит не вишлемо. Запитувані з ріжних сторін пояснюємо, що „ЗЕРКАЛО“ не є продовженем „КОМАРЯ“ а лиш становить цілком инше, зівсім окреме видавництво, яке о стільки лиш стоїть в звязи з бувшим „КОМАРОМ“, що деякі члени редакції „КОМАРЯ“ приобіцяли своє співробітництво в „ЗЕРКАЛІ“ та що видавництво „ЗЕРКАЛА“ уділило бувшим передплатникам „КОМАРЯ“ деяких пільг в передплаті.

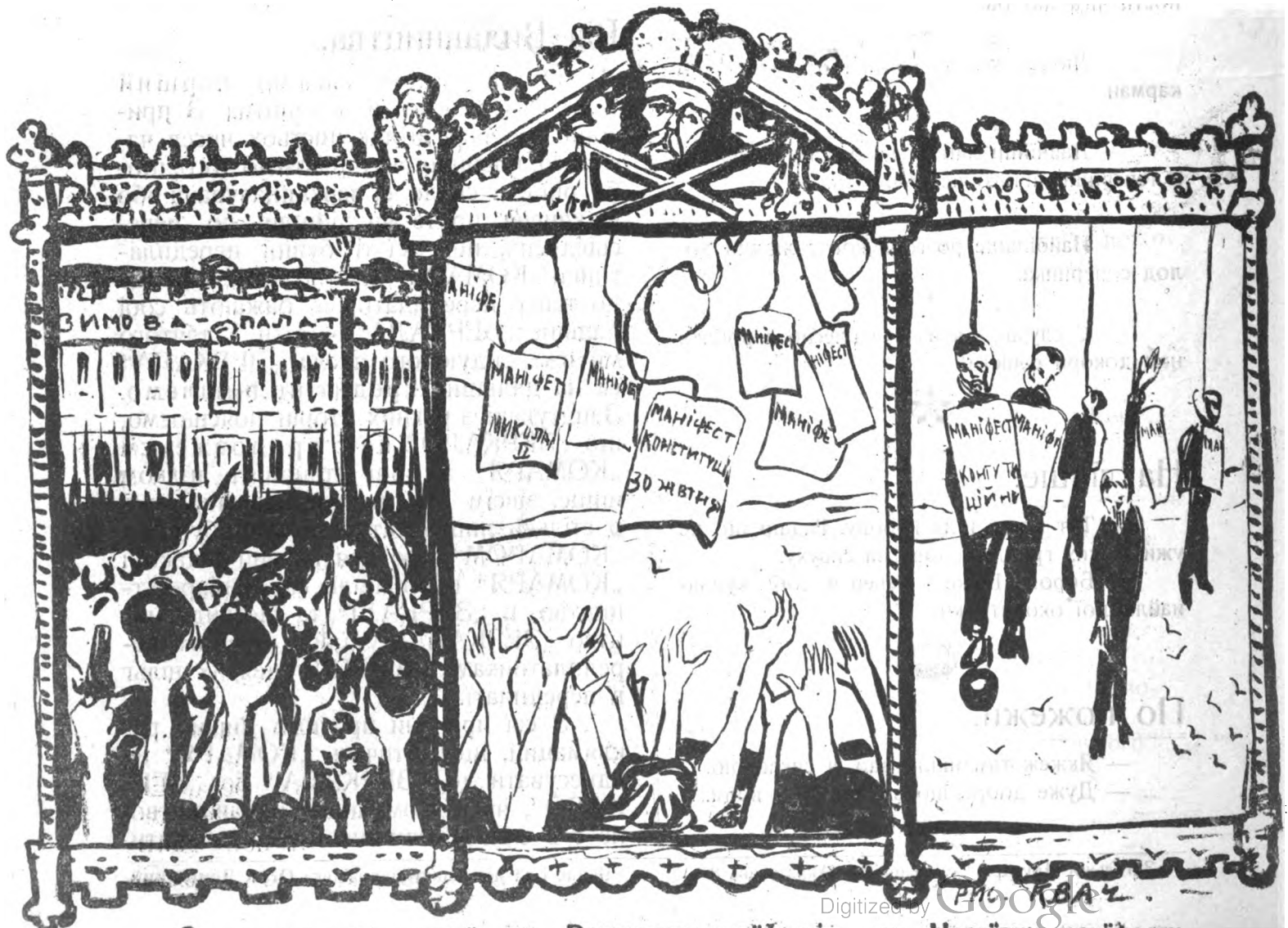
З сеї причини просимо ніяких реклямацій, що дотичать „КОМАРЯ“ не адресувати до „ЗЕРКАЛА“ бо „ЗЕРКАЛО“, як цілком инше видавництво, не є в силі реклямації тоті полагодити.

„Wszechratnyotniki“ за кордоном.

Помощ дайте Москальові в ніщеню тих революціонерів.

Російский, конституційний триптик.

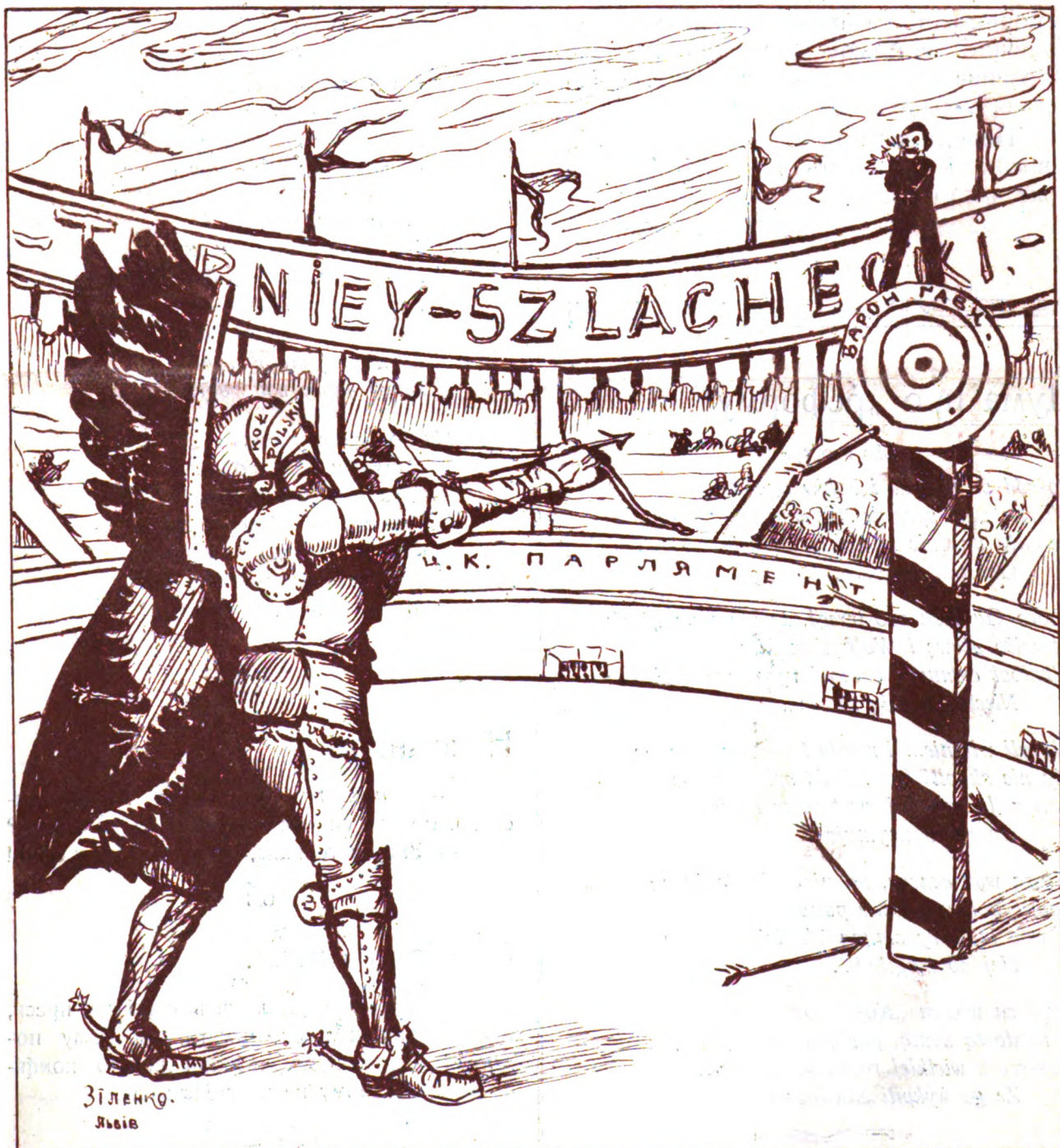
Оголошене конституції. Роздаване маніфестів. Наслідки маніфесту.

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Гавч а Коло Польске

З новим кварталом

Пригадуємо :

Нашим передплатникам, що час відновити передплату за другий квартал.

Нашим дописувателям, що ждемо на „скрипти“, а

Нашим приклонникам, що повинні жадати „ЗЕРКАЛА“ у всіх каварнях, ресторанах і т. п. та ширити нашу часопись серед своїх знайомих і єднати їй як найбільше передплатників, щоби тим способом се одинокє, українське гумористично-сатиричне видавництво в Галичині нетільки удержало ся, але і розвивало ся чим раз більше для піднесення українського гумору і сатири.

Передплата виносить : річно 8 К., піврічно 4 К., чверть річно 2 К. Поодинокє число коштує 40 сот.

„ЗЕРКАЛО“
ул. Академічна ч. 8.

Дума про „реформу“.

(До ілюстрації).

*Pośród zamachów i bojów ognistych —
Wierna swej sprawie, nieodstępna znaków
Broniła dzielnie swoich praw szlacheckich
Garstka rodaków.*

*Skoro Gautsch spostrzegł, że złamane „Koło“
Straciło głowę i Wolf niem kieruje,
Wzniósł chmurne czoło i wyszeptał z cicha :
Niech ich Bóg ratuje !*

*Służyli wiernie... Prawda ! — Ależ przecie
My nie skąpili łask. Dziś spiski knuje
Pan z Jezupola. Nawet złote runo —
Ich nie wstrzymuje !*

*Wiozą wóz czarny, na nim wielkie łupy :
Zabite kurye, martwe panów siły, —
A wóz ładowny ciągną „Ladzkie“ trupy
Hej do mogiły !..*

*Idzie za wozem „Koło“ zrozpaczone
Z rozdartą szatą, popiołem na głowie,
A serce z wielkiej rozpaczy mu pęka,
Że go wykpiłi Szwabowie.*

Польско-руске братанє.

— Скажіть правду — питає Поляк українського мужика в часі відкриття памятника Хмельницького — під ким воліли би ви бути: під Москалями чи Поляками ?

— Ми би хотіли — відповідає мужик — щоби Поляки Москалів гнали тай самі не вертали.

Тоаст водою.

На здоровлє, укохана !

*Я не пю вина, лиш воду
На твою розкішну вроду —
На твою цвітисту душу,
В якій геть розплистись мушу —
І на серце те горяче,
В такт котрого мое скаче.*

На здоровлє, укохана !

*На многая літа мамі,
Що не спала десь добами
І тебе лиш доглядала,
Таку доню сьвіту дала !
За велику ту заслугу
Випю чарку води другу !*

На здоровлє, укохана !

*Утікаєш вже від мене,
Пташеня мое пещене ?
Кажеш — гніває ся мати ?
Она-ж довжна пам'ятати,
Що також зазнала весну
Молодості ту чудесну...
Леонід.*

Нечемність.

— *Різник* : Ну, ну, панцю ! Мовчіть ласкаво, бо що ви там розумієте ся на волах ?
— Забуваєте, пане, що я учу ваших синів !

Свобода преси.

В Австрії в тім лежить свобода преси, що чоловікови вільно писати, що йому подобаєть ся, а прокураторови вільно конфіскувати, що йому не подобаєть ся...

Пословиця без сенсу.

Хто себе осьмішить в життю публичнім — каже пословиця — той згинув.

Неправда! — подумав посол Барвіньський — я оголошую свої приватні листи в „Руслані“, а прецінь жию...

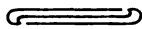

Лекше бити.

Тату, наганяйте коні!
Дивіть, вперед нас,
Одним конем як поїхав
Скоро кум Панас!

Е, ти сину, не балакай,
Бо я знаю своє,
Ємуж лекше одно бити,
Чим мені аж двоє.

21. VIII. 1905.

Зрозуміла.

Малий Айзик (читає): Старшина править краєм.

Інструктор: Що то є старшина?

Айзик: Старшина то є... є... то є...

Мати Айзика (помагає): Ни, то ти не знаєш? Старшина, то є такі старі річи, що мама на ганделе продає.

Всячина.

„Wischeć powu“ подає в ч. 1386 що причина недолі руского люду лежить в тім, що кожний мужик Русин, поки зачне якась діло, сплюне 3 рази в руки, та шей „skuba się ro głowie“. Задля того і праця руского мужика не є так продуктивна як польского, бо той плює в руки лише раз, а „skubie się“ не „ro głowie“ лише в инше місце.

„Wischeć“ радить, щоб наші проводирі замість говорити мужикам на вічах про реформу виборчу, скорше говорили про „skubanie і plusie“.

Розумна рада; варто спробувати.

Календар мисливський. В марті вільно стріляти дурниці, бомки, бики і т. п. На хрунів під грозою утрати старостинської ласки, аж до нових виборів полювати не вільно.

Яким Кріп.

Розвій літератури.

З усіх сторін долітають вістки про нові літературні й політичні видавництва, та якась менче вістий про нових читачів та про нові писательські талани...

Глухий.

А: Позич мені 10 кор.

Б: Я не чую на се ухо.

А (кричить в друге ухо): Позич мені 20 корон.

Б: То я вже ліпше чую на тамте перше ухо.

Такий він.

— Отже відіслалисьте своєму бувшому нареченому всі єго подарунки?

— Так, але він тим не вдоволений, хоче єще за поезії, що їх мені написав, дістати гонорар!

Присьвяти.

(Фр. Михайлову)

Гей, хто на сьвіті кращу долю має,
Як той, кого судьба назве поетом?
Усім редакциям вірші насилає,
Говорить „рондом“, „піснею“, „сонетом“...
А відки „взяв“ — та хто про те питає?
Гей, хто на сьвіті кращу долю має!

(Мандичевському)

Гей, хто на сьвіті кращу долю має,
Як той, що руским новелістом зве ся?
„Бере“ дословно або позичає
Робить новелі, аж земля трясе ся...
А що то було десь... е, хто там знає?
Гей, хто на сьвіті кращу долю має!

(Франкови)

Гей, хто на сьвіті кращу долю має,
Як той, що пише конкурсів драми?
Концепції клятим Німцям „вибирає“,
З „Pfarret-a“ робить „Вчителя“ часами
І без жєнади драму відбиває!
Гей, хто на сьвіті кращу долю має!

Як „оні“ представляють собі Галичину по „виодрембненню“.

Руский лев по вирваню 'му зубів і пазурів та по заложено намордника буде коронований „кофедераткою“.

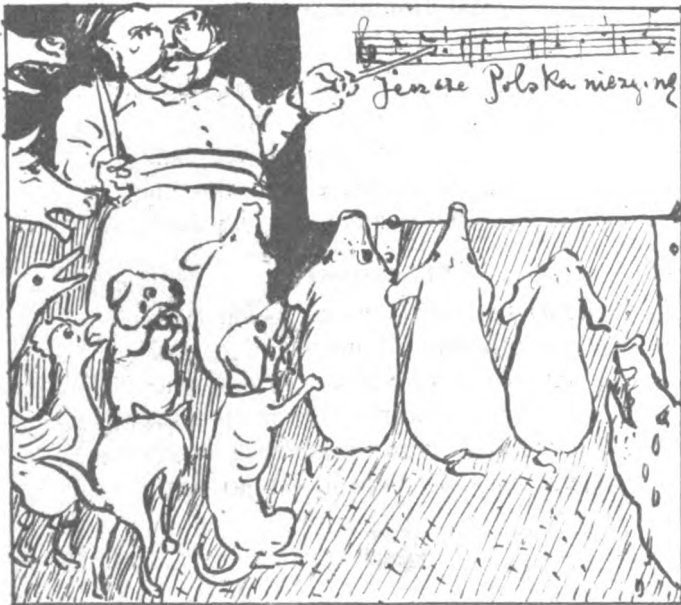
Кождий малий гайдамака буде купаний в воді з „Wisly“, щоби з него став „Поляк мали“

Петрицкий буде з „укритя“ трубів „майови гейнал“!

Члени „Академічної Громади“ віддадуть ся позитивній праці і будуть шити конфедератки.

Всяка звірина буде знала сьпівати „народови гимн“

Всі гайдамаки, місто до Почаєва, будуть ван-друвати на Вавель.

Як „оні“ представляють собі Галичину по „виодрембненю“.

„Українські дівчата“ муть варити „польський борщ з ушками“ та „польські зрази з кашою“.

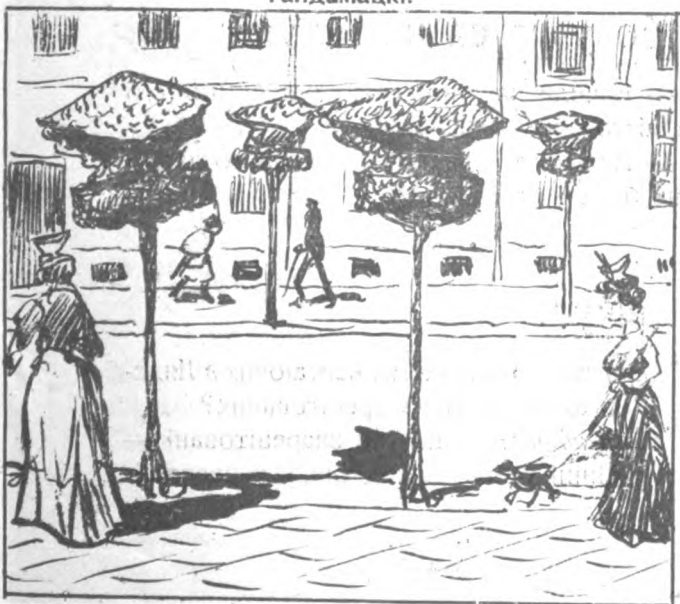
„Балаканин“ перестане виходити, а в його місце настане „Швила“ друкована в 13 при-
мірниках.

Співробітники „Зеркала“ п. п. Квач і Зіленко
влякерують на біло всі чорні „поднебєня“
гайдамацкі.

Чим хто буде більший хрунь, той одержить
більше „ксльчикуф“.

Акації по всіх плянтациях будуть стрижені не
на кругло, а в формі „конфедераток“.

„Пановс браця“, будуть їли „швабів“ такою
живієм

Репертуар руско-народного театру

під дирекцією М. Садовського*)

Перехрестні думки

поема прозою в 5 діях, Мойсея-Франка.

Роберт і Бертрам

або :

Два злодії

оригінальна трагедія на „позичані“ мотиви, Франца Михайлова і Е. Мандичевського, (дії і сцени не відзначені).

Канонізований Мадяр

побрехенка в 3 діях В. Щурата.

Морський вуж

або :

Героїчний тенор

оперетка в 3 діях на музикально-артистичнім тлі, Льва Лопатинського.

Ліричне *perpetuum mobile*

або :

„Gutta cavat lapidem non vi...“

мельодрама в 6 діях, Богдана Лепкого.

Пігмеї в чоботах Титанів

або :

Два Володимирки

фантастично - дитяча небилиця Володимира Пачовського і Володимира Бирчака в 8 діях.

Пережувачі

драма в 1 дії, Василя Стефаника.

Hors concours

блюетка в 3 діях, Гр. Цеглиньського.

Жінка чи каменця ?

філїозофічно-фінансова „штука“, д-ра Паульзен - Копача.

Більше щастя, чим ...

образки для ситих Рутенців в 5 діях, Осипа Маковея.

*) ЗАМІТКА : З причини, що число творів Карпенка-Карого не є безконечне і по кількох перших представленнях они мусять знов повторяти ся, так ми, хотячи остати інтересними для нашої суспільности, подаємо отсе спис штук найблизшої будуччини. Іменно драматичний конкурс краєвого Виділу обіслали вельми обильно самі галицькі автори, яких імена невитолкованим способом стали нам звісні перед порішенем jury.

Мегальомани

або :

З великої хмари малий дощ
смейні звіреня в 5 діях, Марії і Антона Крушельницьких.

1. Хто вона була, а хто він.
2. Як ми побрались.
3. Як ми любились, а як сварились.
4. Перша дитина і остатна книжка.
5. Вичерпанє фізичне і інтелектуальне.

Карпенко-Карий

в польській журналістиці.

Поміщуючи репертуар руского народного театру „Przegląd“ переклав „Безталанна“ на „Без таланту“, а „Суєта“ на „Замешанє“.

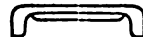
Континуючи дальше ті знамениті переклади, пропонуємо „Батькова казка“, або „Гріх і покаяне“ перекласти на „Ойцофска кєска“ альбо „Грох і покаяне“.

По англійски.

— Перепрашаю вас, добродію, але ви сидите на моїм капелюсі!

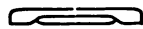
— О, прошу, ви дуже чемні, але се мені ні трохи не шкодить.

В школі.

— Чим прославив ся найбільше цар Саломон?

— Своїми... пантальонами!

Не розуміє ся на штуці.

— Бачили панї нового Мурілля, що єго наше місто закупило.

— Ах ні! Я три неділі слабувала, то давно вже не була в зьвіринци!

По „вічу“.

Староста (до жандармів вертаючих з Лядского): Кілько бунтівників арештованих?

Постенфірер: Лише три заарештовані — до неба. Інші утїкли — під опіку керкермайстра.

Кухонний припис.

Мати до доні: Не давай, Зоню, так багато імбіру до сеї справи, бо се не є потрібне. Вистарчить дати его тільки, щоби ті, що їдять питали: „Чи ту є імбір?“ а не тільки, щоби казали: „О, ту є імбір“.

Монольоґ п'яниці.

— Тепер я не знаю, чи я тому тільки пю, що мене в жолудку гнете, чи тому в жолудку гнете, що я тільки пю.

З теки театромана.

Продана наречена.

За гроші дівчину продав,
Хоть присягав любити;
Продав кохане... гроші взяв,
Мав за що тиждень пити.

Пропив, вернув тай засьпівав:
„Не будь така завзята,
Я все тебе одну кохав
І твої оченята...“

Вернув... Она простила знов
Усьо пірнуло в забутю —
І довелось увінчать ся...

Стара історія, як любов,
Так то на сцені і в житю
Комедії всі кінчать ся...

Гриць.

Заяць.

Казка

Коби то я коли страшенним львом зістав
— всі миши я відважно би позаїдав!

Рефлексія.

Академик: Повідають люди, що наука фільольогії є суха. Се однак не є правда. От я підливаю єї щоденно кільканайцятьма „бомбами“ пива.

В склепі.

Субєкт: Чим можу служити?

Гість: Коли бо видите, я забув, що мені казали купити, прошу отже дати мені щось — як вже не те саме — то щось до того подібного.

У слабого.

Хорий: Правда, пане доктор, що я ще тепер не вмру?

Лікар: Ну таж ви прецінь мене закликали.

Змістить ся.

Товста пані: Чи перейде тою брамою на леваду?

Мужик: А чомужби ні, прецінь туди навіть фіри з сіном їздять.

На „краков'яках“.

Жид: Пане! пане! купіть собі той револьвер.

Фацет: А мені на чорта револьвер.

Жид: Ну? а шож ви гадаєте вічно жити?

Коротко а мітко.

А (доносить приятелеви о своїй женитьбі):

Віно має великанське... а все в землі... теща також...

Також рация.

— Хто ліпше видить? Чи ти, що маєш двоє очий, чи той, що має одно око?

— Я.

— Ні! Той з одним оком.

— ?

— А так, бо ти двома очима видиш у него лиш одно око, а він одним оком, видить у тебе двоє очий.

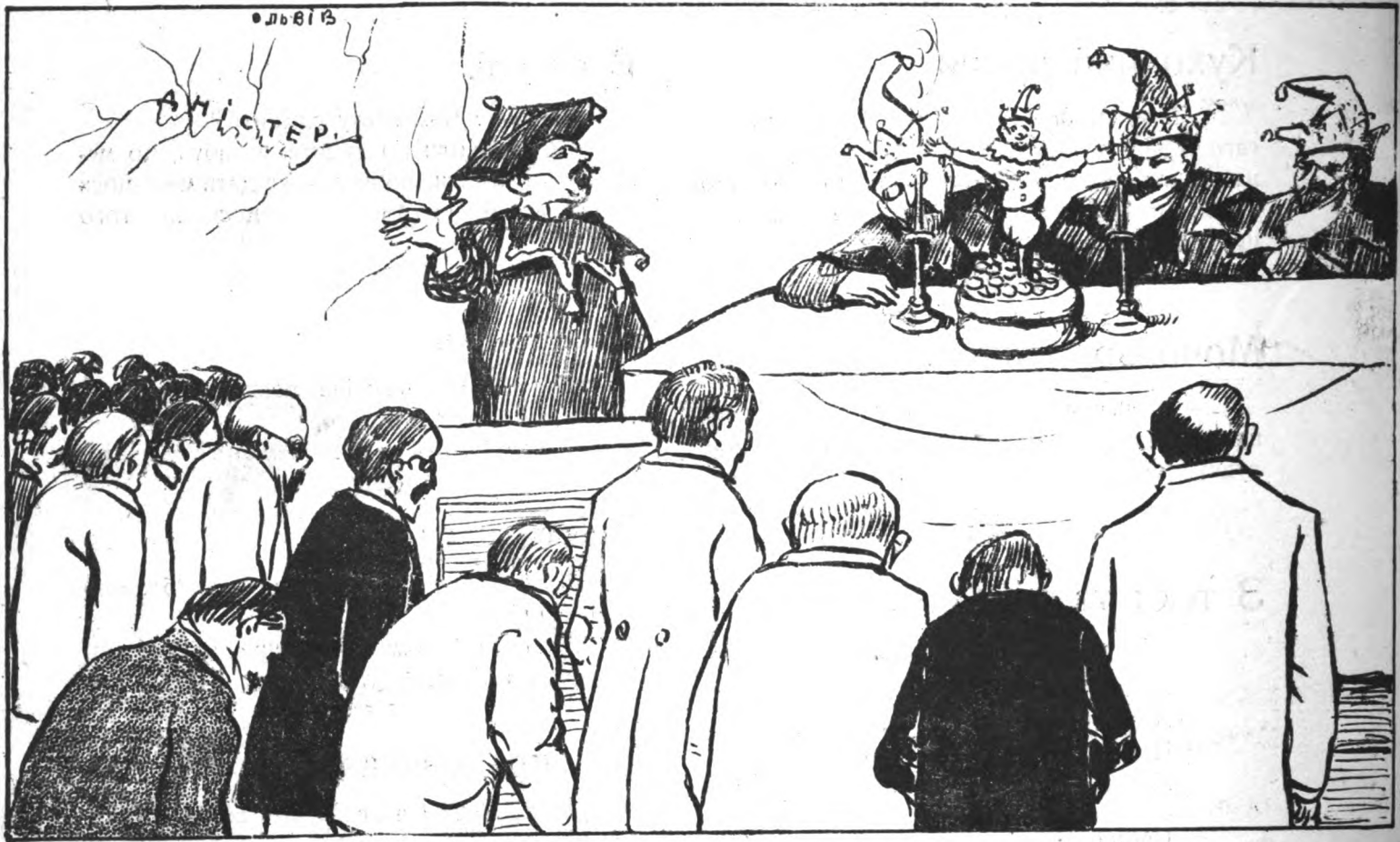
Притомний.

— Маєте тут, дідуню, два нових, випийте горівки за моє здоровле.

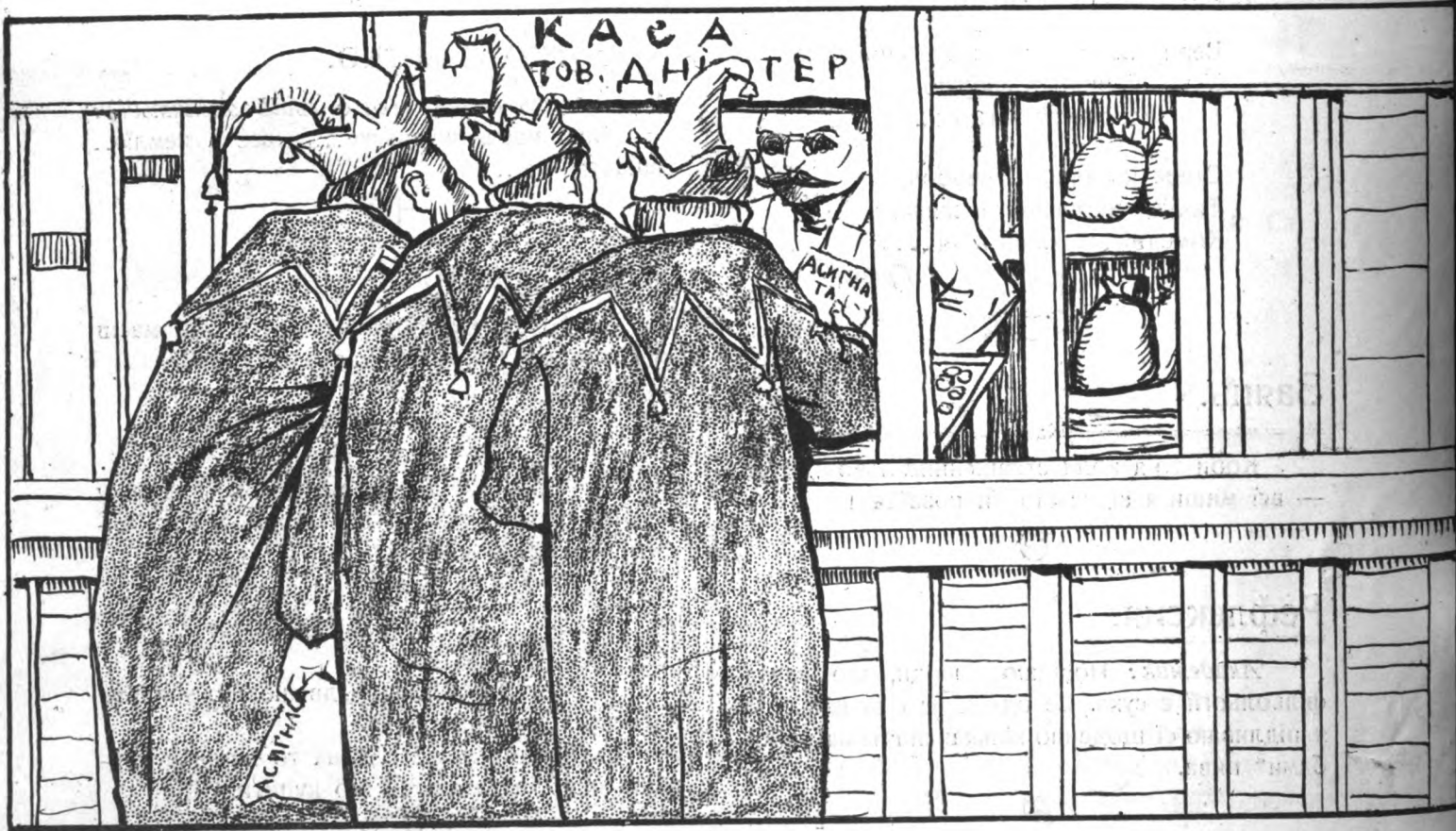
— Прошу ласкаво пана то вистане ледви на шкло, а горівки за що купити.

„Суд в нашій Інституції“ або „Кпини з простої приличности.“

Суд винувників над покривдженими.

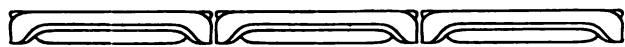
„Суди“ відбирають ремунерацію за свій „тяжкий труд“.

ЗЕРКАЛО

№ 176 (8) РІК VIII.

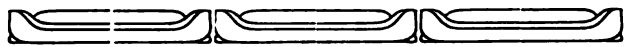
ХРИСТОС
ВОСКРЕСЕ
і
РУСЬ
ВОСКРЕСНЕ

Всім нашим читачам і приклонникам
засилаємо сердечні желаня

Веселих свят.

Христос воскрес.

Христос воскрес! Долами і горою
Побіди пісня бє до стїн небес;
Вселенна радости брениць луною:
Христос воскрес! Христос воскрес!

Бо була ніч і темнота й жалоба,
І ріки крови і пролитих сліз;
А Божий Син воскрес із мертвих з гроба
І Своєю кровю спасене приніс.

Христос воскрес! Для душ, що наболіли
В безмірнім смутку, у гріха ярмі
Що ту докорів тягаром терпіли
І падали без сили в журбі.

Ти воскреснеш по літах неволі
По днях жалоби, смутку і терпінь,
Й Тобі зас'яє день сьвятої волі —
Що звіє рабства і понижень тїнь.

І Ти воскреснеш молода цвитуча
В промінях слави, у вінку із зір,
Велика, сильна, жертвами могуча
Вільна безмежна — як вільний простір.

І Ти воскреснеш! У сьвяту годину
Ударить Твого воскресеня дзвін
Побіди пісня у безкрай полине
Гень від Бескида до Кавказа стїн.

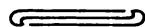
При іспиті.

Професор: А тепер кандидат наведе нам
примір провини підпадаючої під §. 82 кар-
ного кодексу.

Кандидат: Такою провинною було би,
наколиб мене пан професор при іспиті спалили.

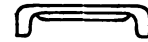
Професор: А то яким чином?

Кандидат: Дуже простим. Визискалиб
пан професор, мою несвідомість, в цілі за-
подіяння мені шкоди.

В суді.

Оборонець: Прошу також Високого Три-
буналу взяти се під розвагу, що довга вяз-
ниця спричиняє для держави великі кошти.
Тож прошу при тїм мати на увазі також ін-
терес держави і мого клієнта від кари
увільнити.

Здеградований тенор.

За кавалірських ще часів
Дириговав я хором,
І від потреби сам нераз
Тягнув аж гей! — тенором...
Змінились ролі... Нині я
Уже не диригую
Жінка взяла батуту й „прім“
А я... лиш секунду ю...
Н.

На сьвяченім.

(в жарі вимови).

— Пане, будьте так добрі еще кавалок
мого поросяти.. То мій годованець...

— Ах пані добродійко, щоби то був на-
віть рідний син пані добродійки, то бігме
більше вже не можу...

У лікаря.

— Що то такого, що мій чоловік гово-
рить раз у раз крізь сон?

— Нічо дивного: ви певно не даєте єму
в днину прийти до слова!

В реставрації.

Гість: В яким ви казані варили сей ро-
сіл, мабуть в синім.

Господар: Ну так, а як ви знаєте?

Гість: Я знаю? Та бо росіл розпустив
в собі всю фарбу...

Інтересне питанє.

Мамуню, чи дітий Музи приносить та-
кож бузько?

Діти природи.

Звісний маляр п. Ю. Макаревич перебував довший час в гірській околиці в домі одного пароха, студуюючи і збираючи гуцульські типи. А було то в зимі.

Сидячи раз на веранді, побачив зближаючого ся хлопця, що ніс на плечах убитого заяця.

Хлопець в короткій козушині і червоних штанах, з тим заяцем на плечах виглядав дуже мальовничо на тлі білого снігу.

Маляр закликав хлопчину, казав собі „позувати“ і в короткім часі зробив досконалий, кольорований нарис, що з незвичайною вірністю подавав навіть вираз лица малого гуцула.

Маючи готовий шкіц закликав маму хлопця (що як-раз була в службі у пароха) показав їй образок і спитав, хто се.

Баба придивлялась довгу хвилину малюнкowi, опісля подивила ся на свого сина, що стояв поруч неї в мало що відмінній позі, як на малюнку і все ще з заяцем на плечах і каже: „То щось дуже файне паноньку... то цісар або може сьвятий Миколай!..“

Виймок з інтерпеляції.

... У нас від п'ятих днів нема цілком снігу: в виду того запитують підписані:

Що задумує п. міністер зробити, аби людям, занятим доси змітанем снігу — дати спромогу зарібку, а тим самим забезпечити тих нуждарів тай їх родини від голодової смерти?...

(Слідують підписи):

Нечемний.

Молодець (до панночки на проході): Так щось чудового, як сей краєвид я ще в житю не бачив.

Панночка (обиджена): Ах, пане, як можна бути так нечемним.

Анонс.

Шукаю жінки з 15.000 корон. Зголошення до адміністрації „Зеркала“. Фотографії не треба.

Що робити.

Посередник з бюро подруг жадає моєї фотографії, а я маю образець, на котрім я ще молоденька, але мода стара, а на другім — ах — противно! Що ту робити?

Елегія „йора“.

*Я нещасливе „ѵ“, хоч тисячлітне!
Жите моє таке смутне, безцвітне,
Товчуть мене усе в книжках своїх
Дивні ті люди... та на що? на сьміх!*

*Не так ті люди, як нагайки слуги,
Що в них за поступом не має туги,
Самі залізши у кромішню тьму,
Й мене ще мучать, буквоньку німу!*

*Колись — то може „ѵ“ щось і значило,
По всіх книжках хвостами волочило
І величав мене тоді усяк,
А днесь — хиба зі Шкаралупі'її дурак!*

*Звільнили вже мене Вкраїнці і Серби,
Післали спать між порохнаві верби,
В музеї поміж злбний молів рід,
Що має з мене часто свій обід.*

*Вже й Москалі цікаві знайшли ся,
Мене старого йора відрекли ся,
Лиш галицький кацап мене хрестить,
Мов за покуту в „букварях“ держить.*

*На вічах мають ся вони огідно,
Що навіть слухати для мене стидно:
Повстане там який брідський чирняк,
І горло дре за мною мов який сірак.*

*Зове мене підвалиною Руси,
А друї гогосять за ним, як гуси,
І присягають „ѵ“ любить во вік...
Що за тупак — кацапський чоловік!*

*І щож я маю з того їх кадила?
Чи вжеж і честь мені моя не мила?
Таж преці, хто кпить з тих кацапів,
Не жалкує й мені погорди слів!*

*Твердяк дістане все емеритуру,
Запасти фондами маститу шкуру,
Лиш я спічну, безмовне бідне „йор“,
Як зникне з миру пріч кацапський вор...*

Леонід.

До історії „вухрембієнія кресуф“

Вухрембієць: Wojtek, zieh' noch a Feder 'raus!

НАРОД СОВІ

Тією нам. Будуймо театр!

РИС. ЕВГЕН-ТУРБ.

Репертуар руско-народного театру

під дирекцією М. Садовського*)

Богато крику за нічо

комедія Шекспіра, стравестував на мароканські відносини Вільгельм II. німецький.

Сцилля і Харибдіс

Фейлста зпарляментизував бар. Гавч.

Відьомське кодло

(Walpurgisnacht)

за Гетим зльокалізував М. Вітте.

Розбійники

після Шілера перелицював Войт. Дідушицький, б. голова центрального комітету для виборчих розбоїв, а тепер голова польського кола.

Архихрунь

(Tartüffe)

оригінально після Молієра наслідував пос. Длужанський.

Приборканє гострухи.

комедія Шекспіра перетворена др. Коцюбою і М. Білецькою.

Будівничий Сальнес

драма Ібзена перероблена після власного погляду В. Нагірним.

Розбитий глек

(Der zerbrochene Krug),

комедія Кляйста, перевірявав др. Франко з М. Павликом.

Falissement

драма Бернзона примінена для сцени Комітетом будови театру.

Романтичні

(Любовна ідилля)

штука Ростанда переклали до спілки др. Колесса і др. Студинський.

*) Замітка дирекції: Потураючи зіпсутому смакови галицьких „патріотів“, перейшовших духом гнилого Заходу, дир. Садовський виставляти ме від „зараз“ окрім творів Карпенка-Карого також деякі дурнички таких балаганних авторів, як Шекспір, Молієр, Шерідан, Гольдоні, Лессінг, Гете, Шілер, Кля-Ібзен, Бєрнзон, Судерман і др. в перекладах своїх і чужих письменників.

Король Лір

після Шекспіра на виборчі відносини зладив Ол. Варвінський.

Натан розумний

штука Лессінга перекладжена Юл. Романчуком.

Школа обмови

комедія Шерідана, переписана з оригіналу на польську, російську і українську мову артистками руского театру.

30 літ життя шулера

популярну мєльодраму приміненів для галицько-руських відносно. М. Давидяк.

Слуга двох панів

комедія Гольдоніого переложена пос. М. Королем.

Премудрий

(Der Vielwisser)

комедія Коцебу-ого, для української сцени приспособив Н. Труш.

Бібліографія.

Нові книжки :

Микола Ганкевич : „Празничні проповіді“.

Іван Франко : „Як Юра Шикманюк... писав наукові праці“. (З секретів творчости).

Володимир Гнатюк : „Добрий тон“ (студія переважно оригінальна).

Михайло Павлик : „Моя львівська Іліяда“.

Александр Барвінський : „Задними дверми.“ (Матеріяли до історії розвою галицьких реалістів).

Остан Луцький : „Адорачії малпи“. (Присвяченє Ів. Франкови).

О. Ганицький : „На службі у народа“. Спомин з Найберуна.

Олександр Колесса : „Дорога до мандатів“. (Студня дуже політична).

В. Шухевич : „Моя популярність“. Причинки до історії упадку руских товариств у Львові.

Новости музичні.

Граф Голуховський : „О реформо ! Моя ти підстрижена пташко!“ Пісня на мужеский голос.

Wszech-Patryotnik.

Tak, narodzie! Teraz wybiła już ważna chwila dziejowa. Jeżeli teraz nie zapobiegniemy Machiawelskiej robocie Dra Gautscha i dopuścimy do tego, aby prócz szlagonów weszli do parlamentu także różne chłopy, to przepadniemy na wieki. A wtedy, pytam was, panowie bracia, co stanie się z nami, z naszą odwieczną kulturą, którą nasi królowie Jagiełło syn Piasta i Kazimierz Wielki z rodu Napoleona I. ufundowali. Przepadnie wówczas ród szlachecki, przepadną potem chłopskim podlane przywileje nasze i my, panowie bracia, będziemy musieli brać się do pracy i płacić podatki na równi z pierwszym lepszym chamem.

Takiej krzywdy nas „kresowców“ ojczyzna nie zniesie i nie wymaga. Jeżeli tam jakiemuś pomyleńcowi zachciewa się reformy, to niech sobie reformują i świat cały, ale od Galicyi wara. Tu na tej ziemi my „kresowi“ patryoci jdsteśmy panami i naszych przywilejów nie popuścimy.

Gadają na nas że ledwie co piętnasty z nas do prawdziwy Polak, a ja powiadam, że czy Polak czy nie Polak, to nikomu nic do tego. Aby tylko był wszechpatryotnik i wrzeszczał w niebogłosość z rozdziawioną gębą jak „Floryańska brama“, to choćbym plótł jeszcze większe głupstwa od „durnego Jasia“, każdy jest obowiązany mnie słuchać i podziwiać, a co najważniejsze dawać

mi wszystko co mi jest potrzebne, abym odpowiednio do mojej fatygi mógł bez pracy żyć. Panowie bracia! Jak jeden mąż stańcie więc przeciw reformie i udowodnijcie, że bez nas nie ma wolności, gdyż wolność tylko u nas i dla nas wszechpatryotników jest możliwa, a chamska hołota niech kontentna będzie, że pozwalamy jej wegetować, bo my, wierni naszym dawnym ideałom, walczyliśmy z naszą i waszą wolnością.

Відки возьме.

Питаєть ся піп парубка :

„Хочеш ся женити ?“

„Ая — каже — прошу ксендза :

Буде лекше жити“.

„А маєш ти свою волю ?

Примушену ? ні ?“

„Та я — каже — бідний наймит,

Деж возьму єї ?“

Осторожний.

Жінка : Скажи мені мій Федоре, яку ти маєш приємність в тім безнастаннім упиванню ся ?

Чоловік : Гого ! Я тобі сего не скажу, бо зараз і ти зачала би так само упивати ся.

Цікавість.

— Тай мій кравець є дуже цікавий. Вічно питає мене, коли я заплачу єму за той одяг, що я минулої весни від него купив.

Від видавництва.

Залягаючим передплатникам пригадуємо, що перший квартал закінчив ся ще перед чотирнайцяти днями та що в тім самім часі зачав ся вже другий квартал, за який рівнож випадало би заплатити передплату.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

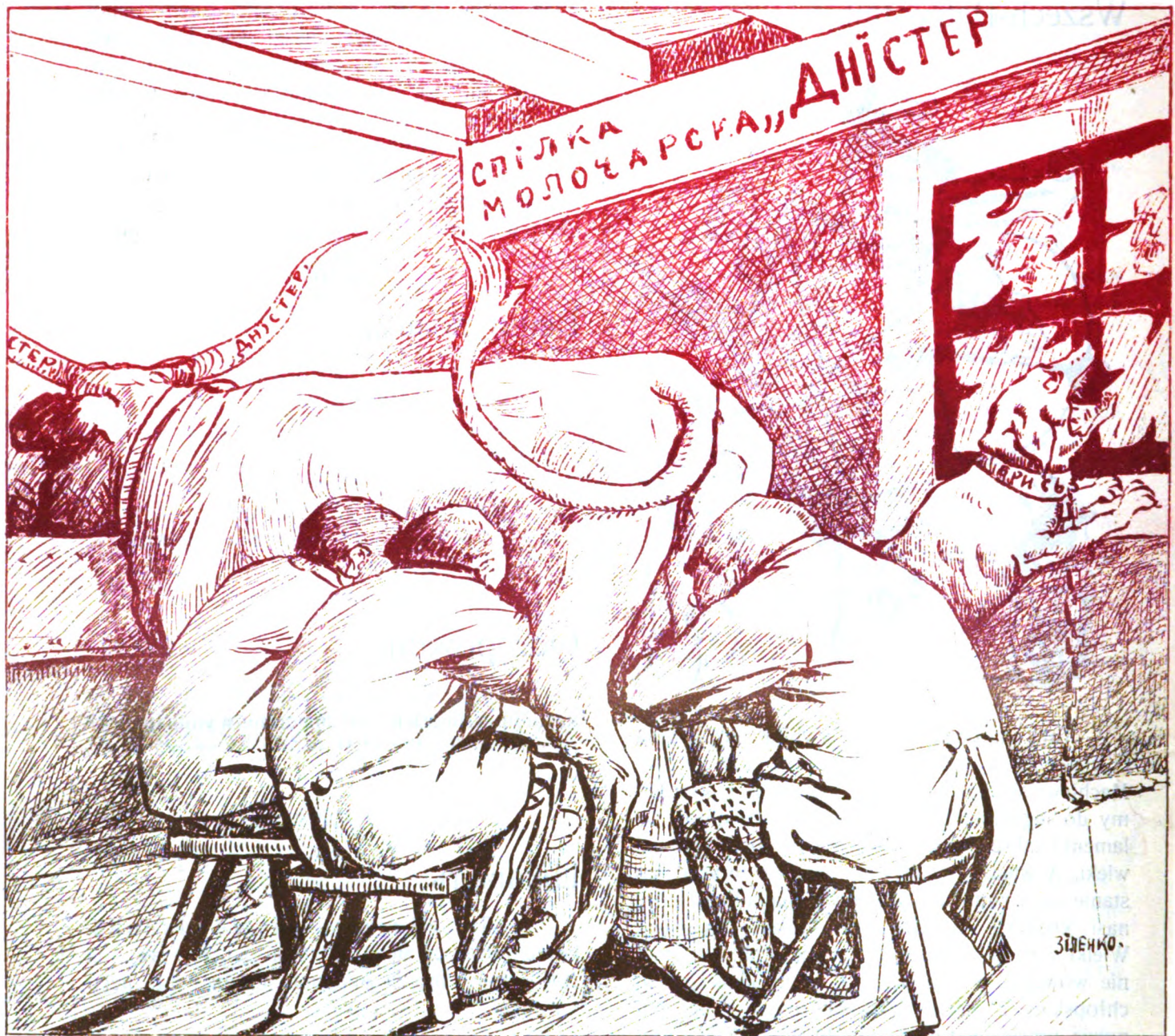
Листи і передплату просимо адресувати :

„ЗЕРКАЛО“

Львів, ул. Академічна ч. 8.

ВЗІРЦЕВА ОБОРА.

Товариство „Взаїмної ремуерації“ директорів і надзирателів.

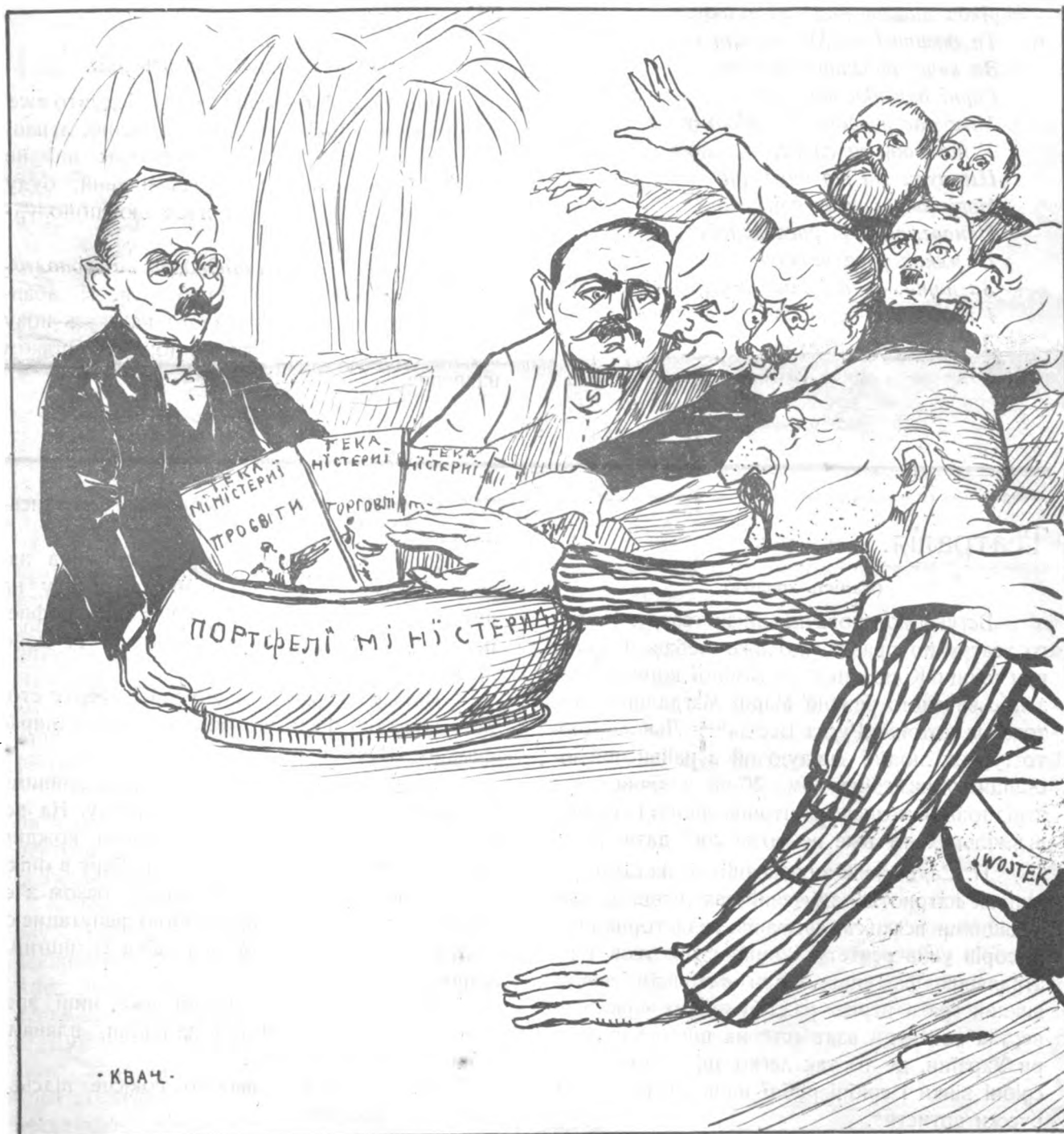

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Сьвачене у барона Гавча.

Фініта ля комедия!

(По авдиенції.)

Гавч шлягонів маститих,
Розніваних, сердитих
На вечеру закликав і каже:
„Ізсте хлопці тай мачайте,
А за решту вибачайте!
Бо бачите, за всякую ціну
Реформа мусить бути;
Бо слово, що у світ пішло
Не дась ся вже цофнути...
Ми щирі були все для вас —
По що ті бляги „від народу“?
Виж би народ продали весь,
Якби лишень найшли нагоду.
Та досить! — Ми рішили враз
За вашу опозицію сьмілу
Гарні дарунки від ряду
Між вас роздати до розділу.
У нагороду за слова,
Що чули ми від опозиції
Нові даємо теки дві,
Панове, вам до диспозиції!“
І змякла рура шляхтичам,
За нарід, край і нів забули —
І в добрім гуморі домів
З дарунками вернули...

(Н.)

Може спробувати?

З нагоди віддання управи „Львівського, руско-народного театру „Рускої Бесіди“, під дирекцією... (vacat)“ п. Стадникови, якого рухи є, як звісно, дуже подібні до рухів дра Колесси, розвела ся у львівській громаді пристрастна дискусія на тему: „Чи і яку шкоду понісби університет зглядно театр, єслиби п. Стадникови віддати катедру рускої літератури на університеті у Львові, а дрови Колесі управу „Львівського, і т. д.“ театру?

Ми думаємо, що се вийшло би на одно.

Підслухане.

(В одній з наших інституцій).

Директор А. (відпопрудня). Недовго вже пустить мене правительство в пенсію, а наш цілоденний директор ані не вмирає ані не уступає і я маючи цілий день вільний, буду мусів вічно вдоволяти ся посадою пополудневого директора.

Надзиратель Б. (кандидат на пополудневого директора): Е не турбуй ся. Незабавком намовимо нашого старого на якусь нову „хрию“, тогди вже „висадимо“ его цілком на певне.

Театралія.

(Намість хроніки).

Вступаємо знова під знак театру. Не того театру по правді, що вже небавом стане при улици Коперника до сьмілої конкуренції з посьвяченою вежою Марії Магдалини, але того, із котрим „Руска Бесіда“ у Львові (себто гурток людей завідуючий в найвисшій інстанції одним білярдом, 20-ма таліяни карт з відповідним числом штонів, фішів і крейди) від кількох літ вже не може собі дати ради.

П. Садовский знуджений бенкетами галицких патриотів, змучений закулісовими грагуляціями всяких мельоманів, редакторів, професорів університету і інших знатоків і театральних фаховців, а при тім всім непривиклий грати перед рядами пустих крісел — вертає „от куди взят єст“ на широкі простори України, де то так легко ще здобувають срібні вінки і срібні рублі наші славні „малорусски артисти“.

Овдовіла галицка Мельпомена розписала знова конкурс на чоловіка...

Розказують, що акторска дружина заявила устами п. Дякова, щоби з огляду на перебуту крізу, широкі кваліфікації і цофнене рекурсу, покликати на директора на ново М. Губчака.

Приватно зачуваю, що вніс оферту сторож „Бесіди“ Федь, котрого сильно підпирає фамілія Шухевичів.

Підбадьорений і загітий редакційними членами „Зеркала“ вношу і я оферту. На всі услівя подані „Бесідою“ і з окрема кождим членом виділу, годжу ся з гори. Беру в опіку нашу пристарковату Мельпомену, разом з її двором, субвенцією, гардеробою, репутацією, „артистичною комісією“ і з всіма єї іншими „пропрієтетами“.

Натомість позволю собі вже нині зрадити ся із деякими моїми намірами, плянами і виглядами на будуче.

За першу річ вважаю совісне відсьвіжене... персоналу.

Зрозумів.

„Кресови“ бесідник, що промовляв на „вещу влосцян польських“ закінчив свою промову словами: „Ратуїце браця, ойчизна гіне“!

„Повернув „кресови влосцянїн польські“ до дому, а жінка питає:

— А що там пани казали?

— Ат — каже „влосцянїн“ — все біда на хлопа. Повідали пани, що „дзічизна гине“. Може кине ся ще і на свині?

— А коли так, то гони завтра нашого веприка на ярмарок, бо була би шкода.

Р. Рославів.

Пам'яткова таблиця.

Припадково попав нам в руки текст напису, який заходом співробітників „Діла“ має бути поміщений на пам'ятковій таблиці над столиком Д-ра Е. Левицького б. редактора „Діла“. Як совісні публіцисти подаємо сей текст в цілости.

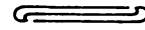
Тут втишив болі Євген Левицький,
(Єго ментором був М. Петрицький),
То був начальний редактор „Діла“,
Душа твереза, мудра, а сьміла —
Далеко слава єго шуміла,
Хоть не зробив він путнього діла.
Брав участь в битвах з В. Будзиновским,

Гадаю, що до оперетки удало би ся мені приєднати деяких професорів львівського університету і всіх ц. к. субвенціонованих кандидатів на будучих доцентів. До штук сальонових ангажував би я предусім Павла Чайківського і Гнатюка, а до ріль легких амантів симпатичного проф. Верхратского. Крім того маю в проєкті ангажувати ще яких 15 осіб, котрих імена покищо задержу в тайні.

Через нову, добірну обсаду ріль зискав би я певно інтересне відсьвіженє старого репертуара, не кажучи вже про нові річи, що їх гадаю виставити на нашій сцені.

Прошу уявити собі таку стареньку осьміяну „Трійку гільтаїв“ з панами Демянчуком, Сроковским і Данилюком у головних ролях! Або „Інтратна посада“, в якій грали би на переміну директори тай інші синекуристи з „Дністра“! Або найби в „Бароні циганьскім“ заспівав Гомоная - свинаря бувший голова „Підгірської Спілки“. Ще маю запевнену незвичайно симпатичну пару аматорів на дебют в „Нещаснім коханю“.

Е. Олесницьким і Кулачковским,
Аж єго сильна, тверда натура
Впала від грому сьвятого Юра.
Пропав для Руси як в воді камінь,
Боже! Помилуй грішника — амінь!

Оба не знали.

Померший недавно король Християн IX. зайшов був раз в мійску школу.

А ну, хлопці — сказав король — вичисліть мені кількох великих данських королів!

Діти хором відповіли: Канут Великий, Вальдемар побідоносний і Кристин IV.

Тимчасом оден хлопчина поговоривши щось тихо з учителем підносить пальці в гору.

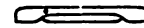
— Можеш ще кого подати?—питає король.

— Так, Християн IX!

— Ну, а щож він великого зробив?

Хлопчина збентежений питанєм, не відповів нічо.

— Потіши ся — каже єму король — бо і я сам того не знаю...

Рация.

— Всі нарікають на глиняні люльки, а прецінь і вони є в дечім лучші чим деревляні. От приміром, як глиняна люлька впаде на землю, то вже не треба по ню хиляти ся.

А при моїх широких зносінах і звісній жертволюбности наших патріотів дало би ся всьо зробити!

По менчих містах зобовязую ся виставляти героїчні опери Вагнера з героїчним тенором Лопатиньским.

За доплатою 200 корон від авторів я готов давати на пополудневі спектаклі твори Крушельницького, Трембіцького, Лотоцького тай інших комедиоробів і дрантьомургів*). Зобовязую ся оплачувати одного критикапцана себто рецензента театрального з круга неіспитованих суплентів гімназияльних. У виборі кандидата здаю ся на редакції „Діла“ і „Руслана“. Кладу лише одно застереженє, що згаданому критикови за весь час побираня платні не вільно допустити ся ні одної драми.

Такі в головнім нарисі мої пляни.

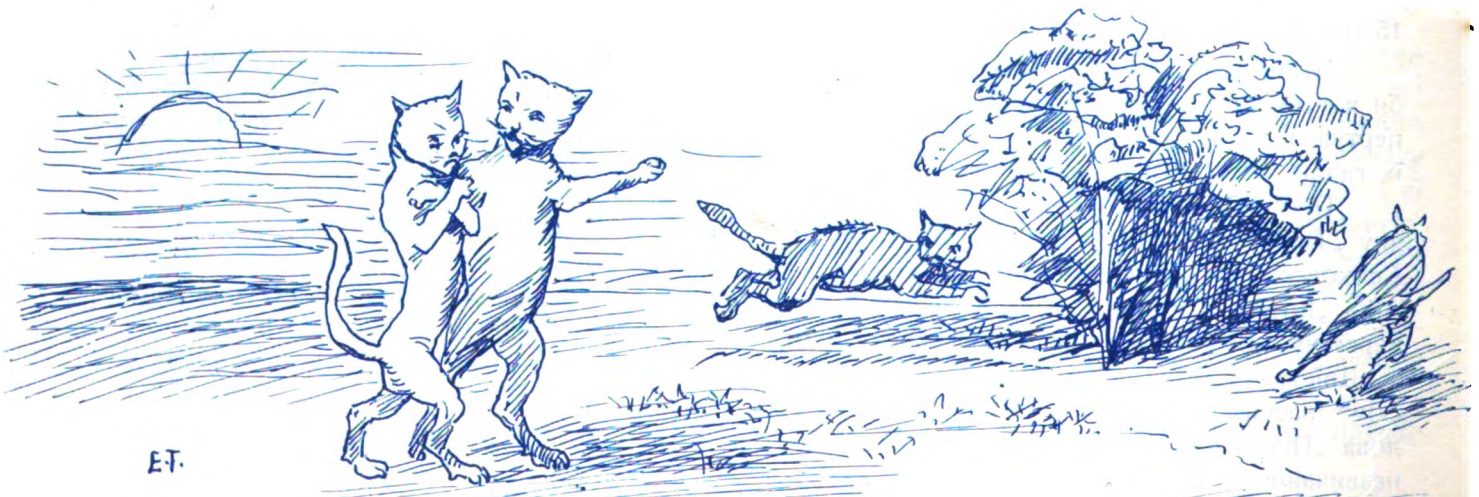
Речинець конкурсу недалекий. Я жду...

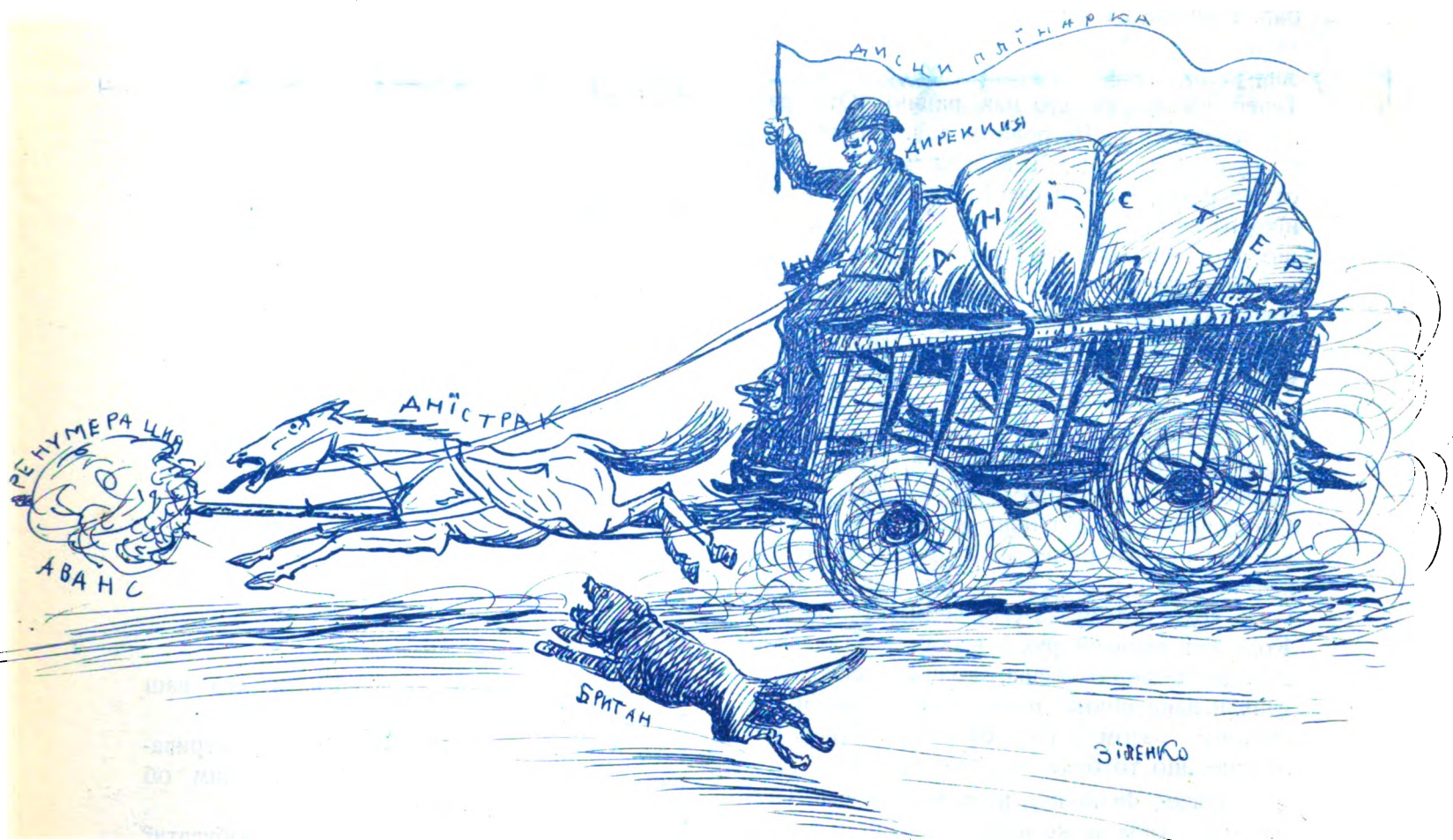
Танчан.

*) Може: драматургів. — *Зам. складача.*

Нарада Т-ва забав над поважною справою театру.

„Training“ рускої годівлі перегонових коней.

Шкаралупник.

А видиш Філюнцю? В газеті стоїть, що бар. Гавч іде на пенсію а наші пани приходять на президиальний фотель. А я Тобі казав, щобишь мене на ніякі віча не висилала. Тепер показує ся, хто мав рацию. Ото раз іде тепер мені з Петрового дня. Страх, що то буде. А ти вічно говорила мені „не бій ся, прецінь реформи сам Відень хоче, то тобі нічо не зробить“. А я тобі Філюнцю казав, що про волю Відня в Галичині ріжно воробці цьвірінкають і кажуть, що як наші пани схотять, то і бар. Гавча напудять і не він їм, а вони єму такого стільчика приставлять, що єму всі єго антенати приснять ся. Філюнцю дорога. вже Ти мене тепер ратує і порадь, що я маю моїм шефам сказати, коли вони муть мене нищити за підпиране віденьського, правительственного проекту реформаторского. Ойой, Філюнцю, від нині не піду я на жадне віче ані за реформою ані против неї, бо ніхто не може у нас знати, що завтра буде і хто кому потому за своє відімстить. Видиш. Коли був великий рух з вічами, то здавало ся, що реформа певна, колиже тепер віча втихли, пани риють доокола Гавча, щоби єго викурити разом з єго реформою. Страх, Філюнцю, що то буде, як вони побідять.

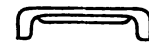
Тогда, Філюнцю, нема нам на сьвітї що робити, і хиба може вірною службою зможу змити всі мої провини і запевнити собі на ново добру кваліфікацію і аванс.

Проект програми.

З огляду на се, що десь тими днями мають відбувати ся дорічні пописи „Соколів“, хочемо і ми в дечім помочи дотичному комітетови і пропонуємо виконанє одной або більше точок зі слїдуячої програми:

1. Виділ стає „дуба“ і ломить „голову“.
2. Гашене сьвічки — виконає 13 пожарників без сикавки.
3. Wechsel-schritt — дуєт пос. Могильницького з пос. Мойсою.
4. Скок „з печи на лоб“ — передпоследний виступ комітету будови театру.
5. Лажене по єрархічній драбині — карколомний попис галицких перекинчиків.
6. Метанє на віддаль (цьвітів), згинанє карків і вправи мязий в долонях — виконає львівска громада на прашальнім виступі дир. Садовского.
7. Будова дзвіниць — після пляну дир. Нагірного.
8. Обсиканє галицких „братів“ зимною водою — ліновіститний попис редакторів „Громадської Думки“.
9. Живі образи після „Кістяків Гольбайна“ — представлять урльоповані артисти і артистки руского театру.

Ти двох кохаєш.

Ти, любко, бачу, двох кохаєш —
Се штучно і економічно,
Відай любить не понимаєш
Одного хлопця, та ще й вічно.

А я і не противлюсь, мила,
Чудному принципови тому —
Волів би тільки, щоб любила
Лиш по одному, по одному.

Леонїд.

В склепі.

Гість: По чім можна пізнати, що ваш товар не зломить ся?

Купець: Хто не вірить в силу і витривалість мого товару, то може кинути ним об землю, а зараз о тім переконає ся.

Гість: Ну, то я можу зараз спробувати?

Купець: Прошу дуже — але передтим просив бим о зложене грошей.

З Чорноморців.

„Поцілуй мене нині, а я тебе завтра!“ — сказав (в „Чорноморцях“) директор Садовський до виділу „Рускої Бесіди“ — коли він попри 20.000 К. субвенції поставив ще різні услів'я і застереження.

Заява*).

Прочитавши в ч. 7 „Зеркало“ адресований до мене вірш під загальним титулом „Присвяти“ заявляю:

1) моя драма „Учитель“ ніколи не була конкурсовою і була безпосередно від мене куплена виділом „Руської Бесіди“ за звичайний гонорар.

2) Прочитавши кинений мені в тім вірші закид про „вибране“ теми моєї драми від Німців, спеціально з якогось „Pfarrera“, (а posteriori я довідав ся, що се має бути драма Анценгрубера „Der Pfarrer von Kirchfeld“ я зараз запросив компетентні люди, щоб прочитали сю драму, порівняли її з моїм „Учителем“ і постараю ся, щоб результат того порівняння був опублікований.

3. Не дожидаючи того результату заявляю тут під словом чести, що драми „Der Pfarrer von Kirchfeld“ я доси ані в перекладі ані в оригіналі не читав, ані на сцені виставленої не бачив, ані навіть не читав переповіди її змісту, так що про її зміст і будову не маю ніякого поняття.

У Львові д. 6. цвітня 1906 р.

Др. Іван Франко.

Збідніла.

Збідніла в тебе вся родина, любко,
Остав давної слави блеск — ті герби
І спомини, яких держить ся цупко —
А решта всьо — лише саміські шерби.

Оттак минає сего сьвіта слава...
Коб лиш в душі ясніли висші ціли —
Та в тебе, дівко красна і лукава,
Душа і серденько також збідніли...

Леонід.

*) Заяву тоту містимо на письменне бажанє Дра І. Франка.

З „Загальної Друкарні“, у Львові ул. Академічна 8.

Думки.

— Байдужне могло би для нас бути, що мури мають уха, если би вони не мали язиків.

* * *

Кажуть, що подружжє то пекло; єсть прецінь ріжниця. В пеклі терплять лиш грішники, а в подружжю навіть цілком порядні люди.

* * *

Коли молода дівчина жалує ся на серце, а посол з „кола польского“ на австрійське правительство — взиваю на сьвідoctво всїх психольогів старого і нового завіта, що дівчина хоче віддати ся, а польський посол старає ся о якусь концесию...

Від видавництва.

Всїм нашим передплатникам, приятелям і дописувателям дякуємо за надіслані нам желаня з нагоди сьвят, просимо їх однак, щоби не обмежували ся лиш до самої „плетонічної“ любови, але щоби приєднували нам з поміж своїх знайомих нових передплатників, а принайменше, щоби — що їх нічо не коштує — жадали „ЗЕРКАКА“ у всїх касинах, каварнях, ресторанах і т. п., тим способом хотяй в часті спричинили зменшенє недобору який все ще покриваємо з приватних фондів видавців.

Наших дописувателїв просимо присилати дотепи, вірші і дописи короткі, бо з довгими не можемо — задля браку місця — нічо зробити. Так само просимо писати дописи лиш на одній а не обох сторонах картки і подавати побіч псевдонімів також власні імена, щоби сьмо могли авторам вислати „авторські примірники“, „ЗЕРКАЛА“.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

Видає і за редакцію відповідає: **Осип Дембіцкий.**

— Чи ти чуєш Ярино як в мені горить?

— А щож я Тобі на се пораджу? Таж я не пожарник.

15 МАЯ 1906

СВОБОДА

РІВНІСТЬ

ПРАВЕДЛИВІСТЬ

ПАМ'ЯТНИК

ЗНЕСЕННЯ

ПАНЩИНИ

1848

Б-ТУРБАЦКИЙ.

1848 — 1906.

(До ілюстрації).

*По віках горя, угніту, неволі,
Панщинних трудів і кріпацтва днів;
Блиснув для Тебе день святої волі,
Що в новий шлях жите Твоє повів...*

*І вольний Ти народе! Вольний нині;
Чому ж — хоть тільки проминуло літ —
В твоїх очах і на похилій спині
Не стер ся ще давних понижень слід?...*

*І вольний Ти у своїй власній хаті...
Чом вигляд Твій понурий від терпінь?
Чи понад Твою душу ще блукає
Панщинних буків нерозвійна тїнь?...*

З вистави худоби і безрог у Львові.

Уряджена перед тижнем вистава розплогової худоби і безрог, виключно галицького приховку, доказала наглядно, що під тим зглядом „наша“ Галичина стоїть на почетнім місци. Заінтриговані похвальними гимнами і пеанами, так званої „поважної“ преси, в честь тої вистави, вислалисьмо на неї нашого спе-

ціального справоздавця, який узброєний в „гратісовий“ (бо наша редакция не має чим вступів платити) білет, поїхав „возом для всіх“ караваняра Курковського на площу вистави коло міської різниці і оглянув всі відміни, раси та роди оказів.

На першім місци і в величезнім числі виставлено безроги, типової раси „галицьких хрунів“, клаповухів.

Виставлені окази були ріжного стану, величини і шерсти. Всі однак мають мідяні чола, а ратиці витерті від „пяток“ побираних при виборах. Кормлять їх виборчою поживою, яка для зазначеня, кому вона служить, одержала назву „польска ковбаса“. Справоздавець наш завважав, що мимо горячих бажань посла Еффіновича не були тоті „хруні“ кольчиковані, а то як догадуємо ся для того, щоби їх не мож було так легко між людьми пізнати.

Дуже сильно була репрезентована годівля „червонорусскіх“ биків і коров, як нас однак комітет запевнював раса тота не має ніяких виглядів на будуче і є в цілости імпортована з „Москви“ та піддержувана штучно ріжними „пасобіями“. Цілу тоту худобу купив вже п. Зігель*) на зарізі.

*) Львівський псярник (зам. скл.).

Мої сплетні.

(Qui pro quo. — Відкликаний ювілей. — Історичні події. — Мої симпатії для посла Глиджука. — З історії переворотів).

Через два тижні погинала ся листова скринка „Зеркала“ від присиланих кореспонденцій, інформацій, дописий, материялів, уваг, дотепів, заміток і запитів.

Оден визначний патриот прислав нам грачулящї по тій причині, що нібито приєднано Дра Франка для співробітництва в „Зеркалі“.

Очевидне qui pro quo, а жерелом его — як догадую ся — „Заява“ поміщена в попереднім числі нашого журналу. Та ми помістили єї на жаданє автора без ніякої гумористичної тенденції, тому дивно нам, що дехто зрозумів єї з иншого боку... Чиж може вже сама конюнктура слів: „Др. Франко — слово чести — та гумористичний двотижневник“ мала би в собі щось гумористичного?...

Фе! Люди, не будьте злобні!...

З віршом адресованим до Др. Франка я не солідаризую ся — проте тішу ся, що взяли ся за те компетентні люде і провірять сираву, а Др. Франко опублікує висліди може навіть і в „Зеркалі“. Ходить лишень о те, щоби

ті компетентні були справді компетентні; тому раджу покликати проф. Грушевського (бо знає добре по німецьки) і Голодимира Гнатюка (з огляду на звісну бистроту его критичного ума); при тім оба ті мужі в відношеню до Дра Франка дають цілковиту запоруку безсторонности...

А якже!...

Особисто чую до Дра Франка глубокий жаль. Его „Заява“ і тїнь гніву на его фільософічним чолі розвіяла наші чудові пляни. Впрочім не буду вже нині нічого затаювати.

Із сим (Х-им!) числом хотів наш редактор справити собі ювілей...

Так щож? Нині се прямо немислиме... Він боїть ся, щоби Др. Франко не причинив ся до звеличання торжества чимсь в роді пр. „Намісь ювілейної сільветки...“ Тому ми і відкликали сей ювілей... а то тим більше, що він міг би був неудати ся також із сеї причини, що історичною подією послїдних днів був вже кацапський бенкет в „Народнім домі“.

З народовців навіть найбільше ласі здержали ся від участи. Пішли лишень краєві достойники, ті „що займають ся божими справами“ і посол Глиджук, що надмірним апетитом заманіфестував ще раз, що в справах

На дальшій пляні видко було ще робучі, худі воли раси „Дністряк“, а помежи них ходили добре утучені „скоти“, цікаві тим, що видирали „Дністракам“ їх поживу з перед рота і чим скорше пожирали єї самі. Справоздавець наш запропонував комітетови, щоби всі тоті скоти з обори нагнав і післав їх „на зелену пашу“, та щоби тим способом очистив виставу. Чи рада ся буде принята, не знаємо.

Виставу звидів також сам міністер і особливо чудовав ся тим, що виставлені „окази“ особливо „твердолобного закала“ мали хвости позакручвані в формі „йорчиків“. Одні спускали свої йорчики стидливо в діл, другі закручували їх кокетерийно в гору, а декотрі то навіть прикрасили їх лентами і кокардками.

З вислідків вистави може комітет бути вповні гордий, бо вистава виказала наглядно, що в Галичині хрунів, скотів і всякої худоби є досить, та що нікотра худобина не може попустити ся свого „йорчика“.

Справоздавець.

З війни.

— На поміч! Наш генерал ранений! Може хто має англійский плястер?

теологічних, політичних, гастрономічних та алкоголічних не існують для него ніякі партії.

Первый тость: „Любим ся“ произнесъ Дръ Дудикевичъ а профъ Костецкій продолжалъ его на тему: „Множим ся“. Добрянский тоастував на нуту: „Не даймо ся“, Давидяк; „Спомагаймо ся“, а Мончаловский: „Запиваймо ся“.

Сей „последный тость“, что малъ глубокое національно-политическое и общественное значеніе вызвалъ громкіи восклицания и рукоплесканія“.

Ряд промов продовжав маршалок заявивши, що в справах бенкетів оба народи поступають згідно, а станиславівский Владика, який нетерпеливо чекав кінця бенкету, закінчив торжество гарно обдуманюю промовою на тему: „Забираймо ся...“

„Все торжество прошло весьма чинно и в образцовомъ порядке (?) и произвело несомнѣнно на его участниковъ пріятное и глубокое впечатлѣніе!...“

Особливо добре забавляв ся в „Народнім домі“ „маршалок“ Глиджук (так его титулує др. Кость Левицкий). В загалі маю слабість до того чоловіка — ніби до п. Гли-

Слушна причина.

Гість: Чому ви уживаєте виключно зелізні горшки.

Хазяйка: (що любить „насварити“ на свого чоловіка). А бо глиняне виходить нам за дорого.

Добре їй так.

Чоловіче, таж у борщ

Перше впала муха.

Ти відай ю уже з'їв

І позбавив духа.

Добре їй так! — Бігме!

Най не буде ласа...

Вже то, жінко, кілька днів

Я не кушав мяса...

Макогоненко.

Пан дому.

— Чи маю честь говорити з паном дому?

— Так. Моя жінка вмерла перед двома неділями.

джука, а не до др. Костя Левицкого... — Деякі навіть беруть мені те за-зле, а цілком неслухно. Я признаю ся явно, що люблю посла Глиджука! Люблю его не за патриотизм, не за жертволюбність, не за політичний розум, навіть не за роботящість, бо з того боку я его не знаю. Я люблю п. Глиджука — за его фрапантний апетит. А я! Не чув я шановного вибранця народа, як промовляє в соймі, не бачив, як реферує в бюрі, але я видів его, як він споживав дари Божі з рівно імпонуючим апетитом і на обіді у Баденього і в кнайпі Кучека і на акторській вечері на Бесіді і на бенкеті в „Народнім Домі“. а кождим разом симпатії мої росли непомірно, аж вирости просто в обожанє сего первісного і в нинішних часах майже нечуваного апетиту. Прошу не підозрінати моїх симпатий. Посол Глиджук не обіцював мені ніколи ніякої стипендії, не вироблював диюрни у Виділі, не підписував векслів, не фондував пива, не гостив обідом.

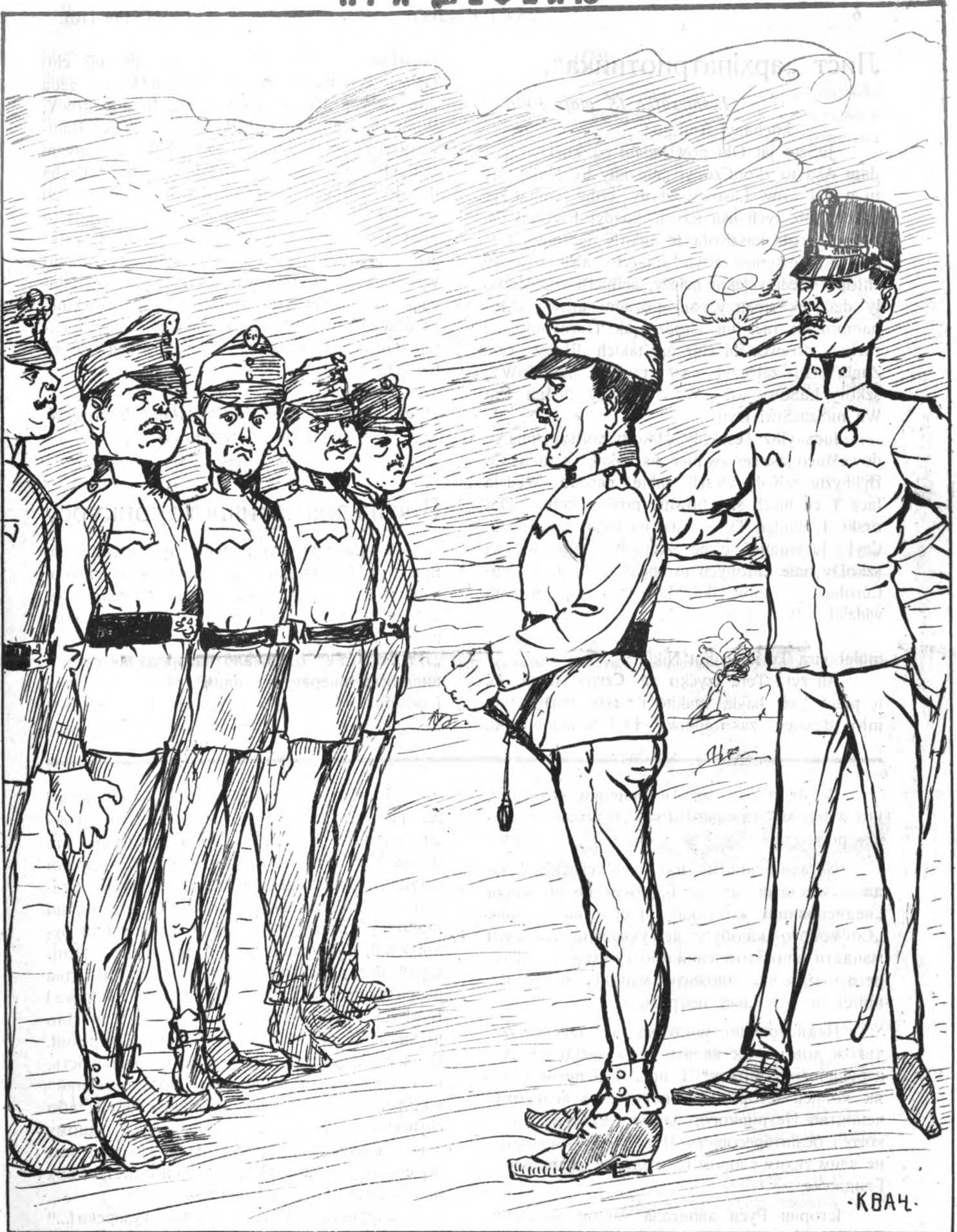
Ні! Моя любов має підклад чисто плятонічний...

І жалую лишень п. Глиджука, що ему доля вплела у вінець життя таке колюче терня як хронічна „недиспозиция жолудка!!!“

ПО ЗАБАВІ

— А ті Вікраїні готує ще казати що забави не було.

Лейтнант (до вояків): Ich muss Ihnen jedoch eröffnen, dass auf dem politischen Horisonte schwere Wolken schweben (до капрала) Korporal! Erklären Sie das den Soldaten in ihrer Muttersprache.

Капрал (до вояків): Пан лейтман дали бефель, що з сеї хмари має бути великий дощ. Розуміи, оден з другим?!

Лист „архіпатриотника“.

Leśniczufka 15. maja 1906.

kochanyj KulEgu!

JuSzo jat Obi powiJadam co. kuźDyn hajdam Aka to zkońCzonyj gałganyty lo. Mnieli My tu u wel wowi Lasowy szkoły coby wnijuCzyć ludzinadob, rych liśn iczych. kuźdyj Pszecink Mi pszyznA cota kaszKoła Je dukuŃ ieczniPo Cze bna, bo Te teraznieSzyli sniczyto aNinie moży chłopa obedrzyćjakSi należy, aniba Bi wLe siszko ły dać jak sipatry, ani požadni krowy chłopampoZabi rać! inu chodzi jak Durnypule si i rachuiji drzewo. ihi ciur na takich liśnicz Ych. ZaglaTeGu załorzyl nasz rzoND naRudoWYj szkoły LaSowy wiL: Wowi duktury niMiał Pra Wu miSzaćSiwi Dyń.

lucz yliw Teszkoły całkom doBszy punarodoweMucio jasz sercew pier sis kakału z radoś Ci. Bylibyzte szkOły wyszli takie narodo Wydzia łacz Y cu niech si schowaju posi pakiman Dat orski tE studen Ty — cusi na liśNi czych wu-CzyLi ju wumieli pisać skargidu staRostwa za szkody nate chłopycu ni chcieli zadurnu na polurobić — i coby takijchŁop lasu całyj Rok ni widział tuBy munic nipoMogłu muSiał by iść du Dziury i za Płacić pa Nu te szkody co Wun mniał stra Ty na robot Niku

Ali żytu Tera szyćko za Czyna słuch Ac te przek Lęte hajda makito i nasze naroDowymło dzieńcy zasztrajkuwa Li i rzondajunauki.

pojszLise zy Szkoły i nie chcom do nij cho Dzić a to wszystko bez te hajdamAki cu gada jum, ży kuź dyj ma prawodu nau Ki prawdziWY, Woni chcom żondowy Szkoły? A nidoczy Kaniwa szylepi niech nibendzi żadny szko łybumy ni potrzyB ujemo wuczonych i notylo nam Czeba dob Rych pogan Jaczuf nach Łopa coby takijch łop jaż zczerniał jak so Baka. Dlate Gu jaci to piszy Cobyś tam u widNiu nidu puścił du załużeńiasz koły żonDo wybu jeszczyby gutowi po wyChodzić z ni jakis Waryaty cutu chcom jakichijś dzewostany, zalesieni, szkulkila SowymeLi oracyi i chto ich Tamwi ruźnehi storyji a namte Guni trza bo wona wyszłaby na dobry tylku hajdamakam.

Bonć z Druf

Wawrzyniec Damazy de Chwostawa Boškowski
misyonasz narodowyj.

Вислід драматичного конкурсу

В цілі точного пізнання справи ми звернули ся до нашого літературного справоздавця з запитом: за що нагороджено преміовані твори на останнім драматичнім конкурсі? На се одержали ми ось яку відповідь: „Лихоліте“ одержало нагороду за се, що виводить вперве на нашу сцену барикади і бомби, револьвери і штики. — Трагедия „Сіль землі“ за те, що пропагує вільну

Бо п. посол має історичний жолудок, що в історії галицької Русі відіграв не-аби-яку ролю.

Нагадаю лишень, що в часі сецесії і складання мандатів, посол Глиджук не міг задля „недиспозиції жолудка“ прийти на засідане „Соймового клубу“, де ухвалено зложити мандати, а повідомлений про ту ухвалу запізно не вспів на час зложити мандат; но а пізнійше не було вже потреби...

Недиспозиції жолудка не давали єму також довгий час являти ся на засіданях „театрального комітету“ і пр... І я певний, що як колись істория заговорить за великомучеництво Петрицького, заслуги Євгена Левицького і безінтересовість Шухевича — спомяне не злим тихим словом і... жолудок „маршалка“ Глиджука...

Істория Русі записала також епоховий факт заключеня першого ідейного подружя, від котрого головио залежати ме зріст поступового елемента — на Собіщині...

Постанні два тижні були взагалі богаті на всілякі заколоти та перевороти. Гавч „подав ся до димісії“, Вітого „звільнено від обовязків“, а виділ тов. для розвою рускої штуки також... „зрезигновано...“ А шкода! Старий виділ складали самі фахові та иньші любовию для штуки переняті люде. Був будівничий, був правник, був маніпулянт з „Дністра“, був дамський кравець, езекутор і два переплетники, а навіть оден маляр, А якже! Був! Аж оноді малярі збунтували ся і ні сіло ні пало вибрали новий виділ чисто малярський. Була се очевидно нельояльність, невдячність, нетолеранция і негация. Тому „зрезигнований“ виділ жадавав або нових загальних зборів, або сатисфакції в формі а) визначеня одному з ннх емеритури, б) іменованя трьох з них почетними членами в) завішеня портретів двох иньших в комнатах товариства.

Слушно! „Galant“, але по „гузарски!...“

Танчан.

любов, антимілітаризм, анархізм і комунізм. Фантастична драма „Спокуса“ за те, що представляє пекло, в протиставленню до теперішнього „забобону“, яко ельдорадо всіх людських забаганок; а драма „Вона“ за те, що „вона“ є атавістично обтяжена на тлі сексуального збочення.

В виду сих мотивів пропонуємо, щоби конкурсова комісія кооптувала на будуче одного лікаря психіатра, одного теолога-священника, одного соціал-анархіста і одного агента тайної поліції.

Тим способом будуть в комісії принайменше „фахові люди“.

Байка не байка.

Скажу вам байку... От щоб було чим Гумористичний заповнити кутик:
„Бул раз орел — не дуже то й орел,
А більше так український когутик...
Хоть то вже знане; було десь в газеті,
Тож я вам тільки скажу у секреті:
Той лев-орел був віршів продуцентом,
А нині є в гімназії суплентом.
Зачну инакше: „Був в однім райхсраті
Клюб кількох послів, що то регулярно
Ставляв ся в комплеті — при диет виплаті,
Ні! то не піде... Впрочім се й не байка,
Яж байку обіцяв... Був в Малій Азії
Дирігент, що мав „ухо“ і „рутину“
Але казав у „Бояні“ за пробу
Платить собі 3 ф. за годину.
Га! Може й „слухно“... Ось слухайте дальше:
Був раз на Руси посол дуже мовний,
Тверезий, мудрий, безінтересовний
І був літерат, що мав „англез“ модний,
І був на Руси актор не голодний;
Шляхтич без жида жив і парцеляції,
Були вибори без консолідації,
І був на Руси суплент не-жонатий,
І був редактор, що умів писати —
Був „муж“, що слави не глядів у лайці —
І було дещо ще — цілком як в байці...

Любов.

Любов, любов, — горлає сьвіт
І мріє о любови...
А ту любов знає і кіт
Хотяй не знає мови.

Макогоненко.

У маляря.

Малляр: О, пане добродію, я хотівби вдоволити вашому бажанню і вималювати портрет вашої доні, але я не є портретист і малюю лишень звірята.

Батько: Е... то нічо не шкодить. Моя доня є ще гуска.

Відповіді Редакції.

Зробек. Ваших „поезій“ не помістимо навіть в „надісланім“. „Епопея“ знаменита — але до завивання смальцю.

Циган. „Через дірку від ключа“ — полетіло до коша.

Нютко. „Фата моргана“ без змісту, риму і ритму, можете передати „Русському Слову“. Воно надрукує.

С. П. в К. Казала Феся, що обійде ся.

Воловід. Псевдонім якраз підходить під Вашого Пегаза. Лучше возьміть ся за годівлю коней, а пегазам дайте спокій.

Коник. „Комедия“ не придатна. Заждіть на конкурс. Краєвий виділ признасть Вам певно першу нагороду, бо „Вп. П.“ — як він сам себе називає — Хоткевич, занятий концертами, сего року нічого не напише.

Муза. „Мій любчику милий,
Вже не маю сили —
Так тя щиро люблю
І до себе приголюблю“.

Фе! Шкода часу і Вашого „любчика“, котрого приголубив редакційний кіш.

Запросини до передплати.

Всіх наших „посліплатників“ просимо щоби залягуючу передплату заплатили, бо в противнім разі здержимо дальшу висилку часописи.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

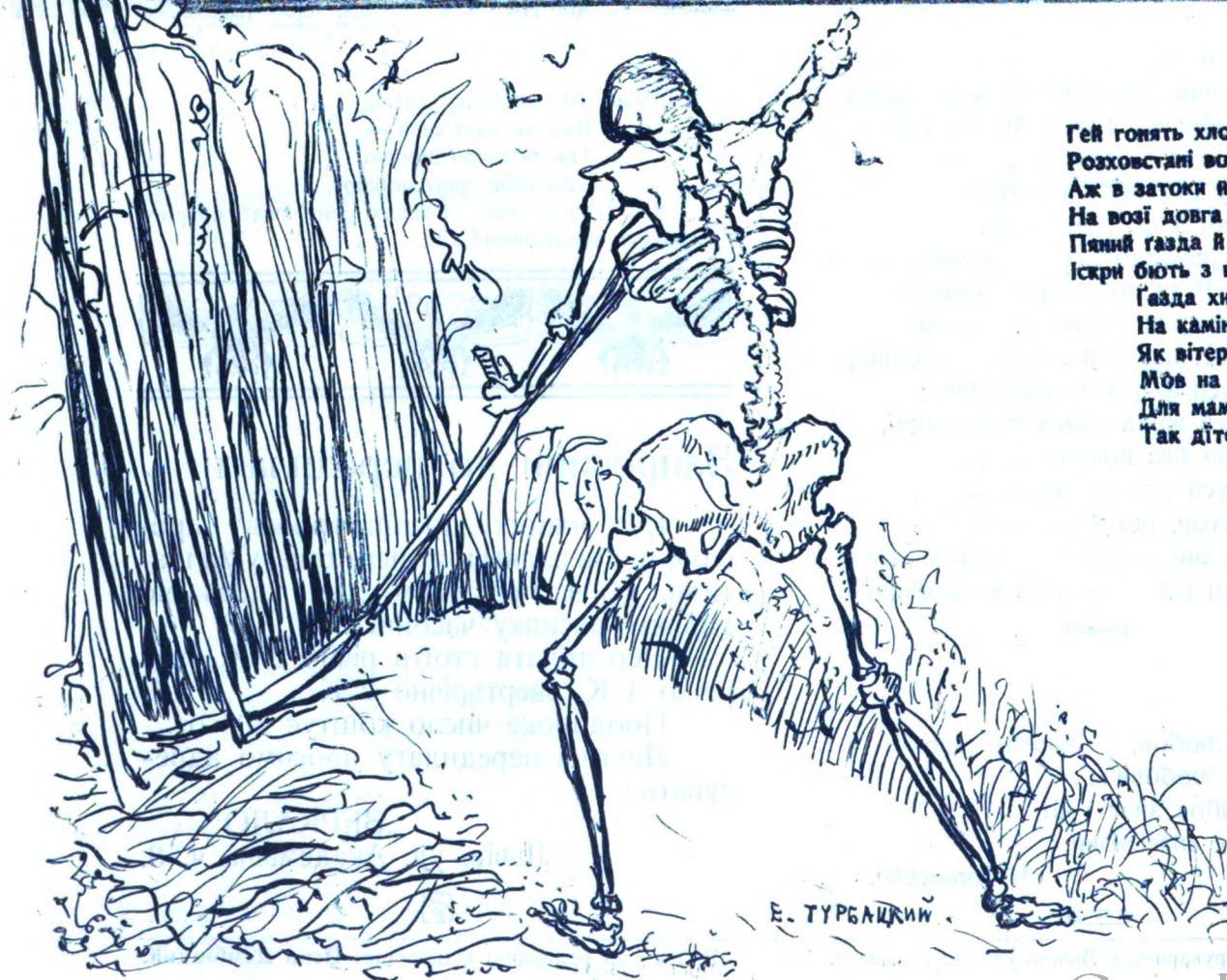
Поодиноке число коштує 20 сот.

Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

РЕАЛІСТИЧНА ІДИЛЯ

Гей гонять хлопські коні,
Розховстані ворони
Аж в затоки йде віз.
На возі довга скриня,
П'яний газда й газдиня
Іскри б'ють з під коліс...
Газда хитаєсь в возі,
На каміній дорозі
Як вітер коні йдуть;
Мов на весілля шумно
Для мами з міста трумно
Так дітоньки везуть...

Е. ТУРБАЦЬКИЙ

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

Чи не о мою шкіру вони б'ють ся?

Вічний лірик.

(У альбом).

Гуділи райхсрату широкі притвори.
За чуб брав Чех Німця й об землю метав,
Кували Поляки всякі заговори,
А бідний Рутенець на боці стояв...

У днях пересправи, в борбу на язики
Пішли сини Австрії — парламент дрожав —
Промови, протести, погрози і крики,
А скромний Рутенець „Заяву“ складав...

Всі рвались до бою за права народу
І кождий для себе мандати хапав
І дерлись і жерлись і „робили згоду“
А чемний Рутенець — з надією ждав...

Пішло по старому — знов на ліцитації
„Прихильний“ міністер з нас шкіру продав,
А нам лиш остали шумні демонстрації
І сумна потіха, що „Бог дав — Бог взяв“...

І знов нам остали покривдження жалі
І клеймо давного безсилля й біди
І правда незбита — щс в Австрії концерті
Ми довго ще будем — покірні діди...

(Н.)

Мої сплетні.

(*Маєві імпресії і маєва творчість. — Ми, а опінії Європи — Place aux jeunes! — Фермент в кацанськім кімлі. — З політики.*)

...І проминув чудовий май, місяць розцвітаючих бозів, розспіваних соловіїв, залюблених душ, демонструючих робітників та сьвіжої бриндзі. Що правда, тих соловіїв якось не дуже було чути, коти давно вже скінчили свій оперовий сезон, співали лишень діти Музи...

Було колись і я im wunderschönen Monat Mai сїдав на кобилу вітхнення тай співав пісню про весну та коханє... Так шож?!... Минули ті часи, захрипла моя „підстрілена пташка...“ Люблю ще май за єго сьвіжу зелень і сьвіжі маєві — прецлі, але пісні єму вже не заспіваю...

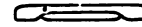
Не знаю, чи ще який місяць так сильно як май впливає на розбуджене літературної творчости. Піддаю під сьвітлу розвагу наших вчених і грандбельфрів тему: „Маєва література“ — очевидно — від Шевченка!... Материял богатий; я готов навись помочи. Ось мої записки за май 1906 року: Уляна Кравченко:

Штудер.

— Видите, я знаю чоловіка, котрий вже від десяти літ не стриже собі волося.

— Певно якийсь артист, або поет?

— Ні, він тільки лисий...

Мрії.

Коли женитись не гадав,
То ідеально він любив...
Красу дівочу подивляв,
О ній лиш мріяв, снами снів.

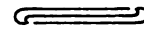
Коли женитись захотів,
Красу на боці полишив...
За грішми лиш шукав, глядів,
О грошах тільки мріяв, снів.

На лекції зоології.

Учитель: Вчисли мені три хижі звірята.

Ученик: Лев і два тигри.

„Маївка“. Ярослав Гординський: „Маєві хрущі“, (Велика алегорія в малім фейлетоні Руслана), Луцкий: „Маєвий образок“, Мандичевський: „Маєва бриндзя“ (Новеля), Б. Лепкий: „Маєві поезії“, Франц Михайлів: „Маєві сонети“ (2¹/₂ кіля), Маковой: „Маєві політики на зеленій Буковині“ (Відбитка із „Гр. Думки“), Вол. Шухевич: „Маєве благословеньство графа Дїдушицкого“ (Дискретна історія).

Крім того різні редакційні теки й кошї переховують цілий транспорт сезонних творів наших славно — й менше-звісних, молодих і наймолодших, а талановитих астрантів писарської штуки. Манускрипти ті раджу редакціям старанно переховувати, аби їх случайно не з'їв який пес... Рекорд в того рода творчости здобула на довгий час редакция „Ніт-Наукового Вістника“ за видрукованє твору Хванька Віршомазенка, що то єго

„Маріння“) у нічку майову

Танки між квіток хвацькі тнуть...“

Grossartig! Но хтоби погадав, що в наших поетів такі танцюристи; маріння!...

Мимо так великої маєвої і немаєвої творчости, ми є все скромні і в противеньстві до

*) Маріння — чисто українське слово; від него взяло ся польське — marzenie.

З тестаменту старого купця.

... в кінці не забувай, мій сину, що вино можна вироблювати зі всего, навіть з винограду, але того тобі не раджу робити, бо сей спосіб є за дорогий.

Склеповій дівчині!

(У Райха).

Минають дні, минають ночі,
 Ти за буфетом все сама...
 В утому вбрали твої очі
 Сліди недоспаної ночі —
 Жалоба в них тремтить німа...
 Скажи, маленька — чи ніколи
 Не будить ся душа твоя?
 І чи заплакати не хоче,
 Що марне йдуть і дні і ночі —
 Ти за буфетом все сама...

Гриць.

Певна пізнака.

Слабий (до лікаря). Правда, що мені значно поліпшило ся?

Поляків не розносимо своєї слави по чужих часописах.

Порівняймо без упереджень нашу пресу з польською. Нема дня, щоби польські днівники не розтрубили якогось блощачого подвигу, сумнівної почеси, брехливого признання, або блазноватого sukcesу Польонії за границею. А ми що?! — Наші днівники часом лише скромно і прямо з конечности возвістять нам, що „нашому славному співакови казав король через камердинера заявити своє признанє, „що“ в нашій славно-звісній співачці залюбив ся в Римі вахмайстер від поліції і хотів силою дістати ся до її мешканя, „що“ чеський журнал „Fijakerske Noviny“ випечатав новелю п. Олекси Кузьми пз. „Пацятко“ подаючи при тим коротеньку его біографію“ (Не пишуть навіть, чи автора чи пацятка, якби се нам мало бути рівнодушне), що „мелодийний твір нашого талановатого композитора Ярослава Цимбаленка здобув загальне признанє серед гостей карльсбадских ресторанів“. Що директор нашої „многонадійної“ школи музичної переписав ще раз свою оперу і післав партитуру дирекції театру в Берліні до жутикованя, що“... і т. д. і т. д.

О щаслива Русе! Значить і про нас го-

Лікар: А, дійсно стан ваш є нині о много лучший.

Слабий з триумфом: О, я то зараз зміркував зі сумних мін моїх спадкоємців.

Думки.

Богато людей є горді на те, що зачисляють ся до своєї релігії, але не сповнюють єї заповідий.

* * *

Одною з найбільших підмог моральности є — небезпеченство.

* * *

Не оден би напудив ся, якби знав свої власні відносини.

* * *

Найбільшим неприятелем права є привілеї.

* * *

Люди уважають своїх соперників переконаними, если повторять свої задивлюваня в друге і на відповідь не звертають уваги.

лосно у світі, лишень ми скромні та не чванливі. Пишемо; от, бо само тисне ся під перо, але не аби хвалити ся.

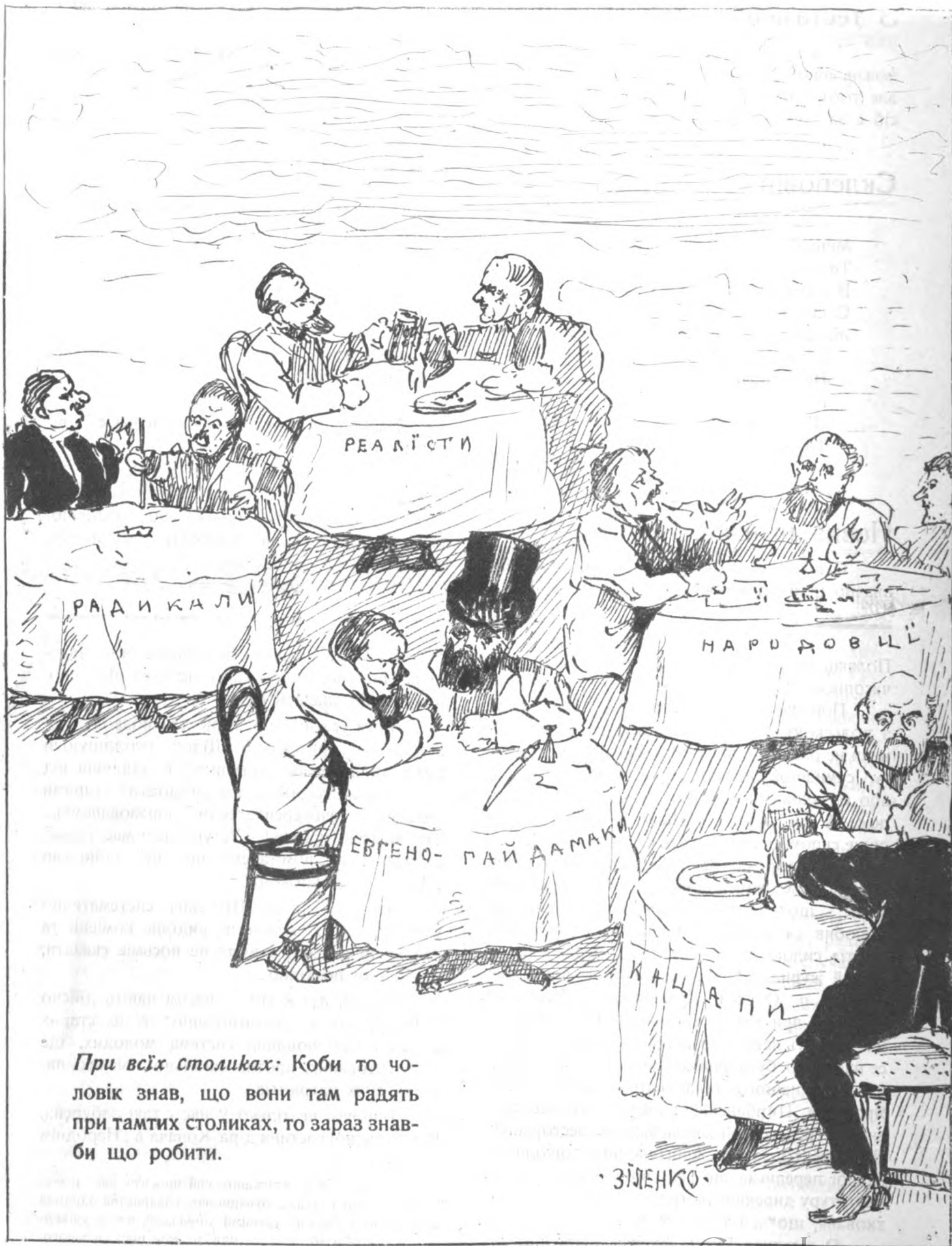
Моїм увагам про „Тов. для розвою рускої штуки“ притакнуло „Діло“, оголошуючи що з виділу деякі „уступили“ і додаючи від себе, що не годить ся так „помітати“ старими людьми з університетским образованием*... Тут власне промах! „Уступленє“ має тільки спільного з „помітанєм“ що пр. новинкар „Діла“ — з льогікою!

Атже й проф. Шухевич систематично уступає з усіх комітетів, виділів, комісій та надзираючих рад, а ніхто не посьміє сказати, щоби ним помітано...

Видно, що в тім — часом навіть дійсно добровільним — „резигнованю“ т. зв. старих є якась революційна система молодих, ще непатентованих, против загально звісних, патентованих патриотів.

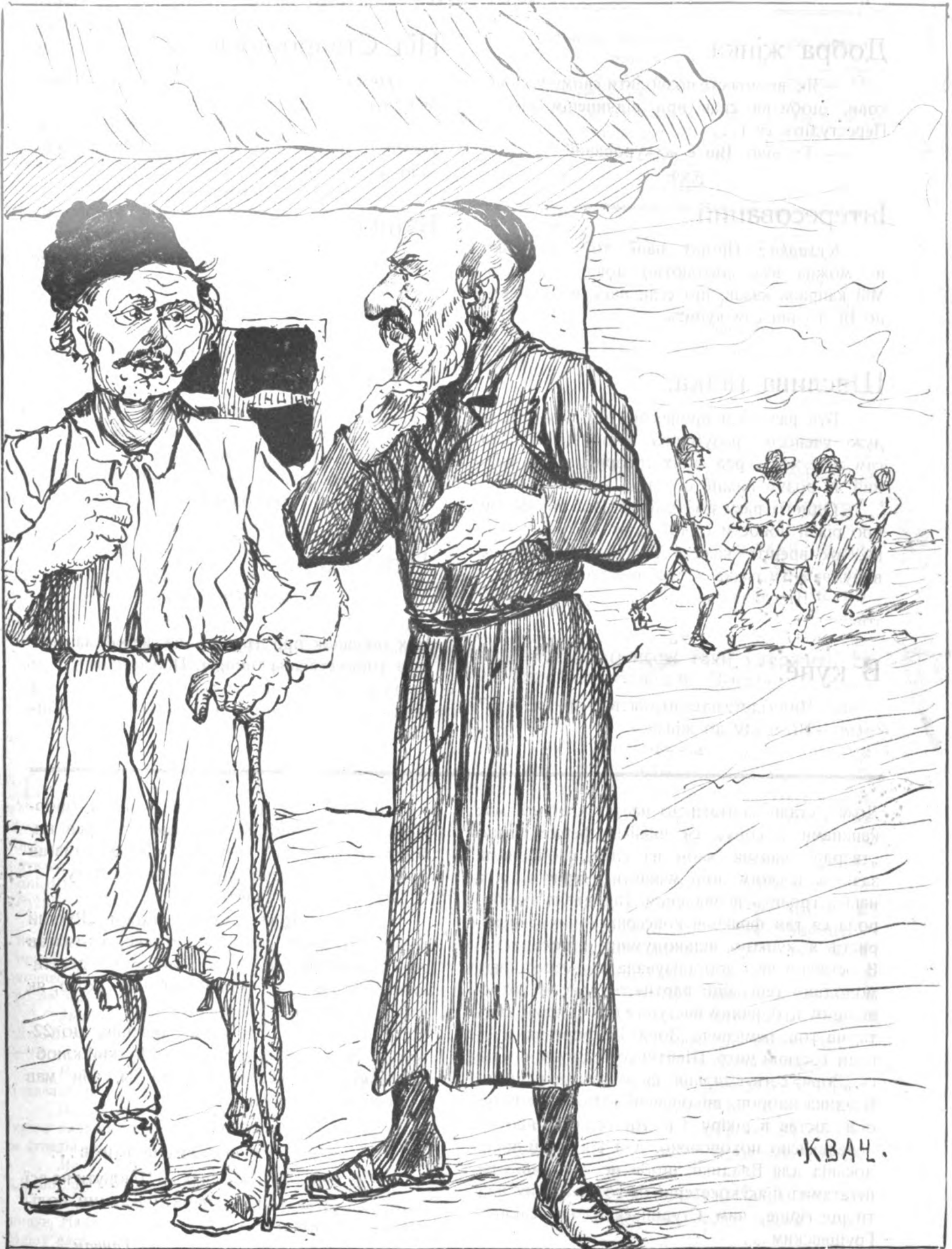
Впрочім не тільки у нас є такі забуреня. Від памятної гостини д-ра Копача в „Народнім

*) При тим п. Крижановский просить нас зазначити, що яко платний функционер товариства занимає ся совісно і горячо усякими образами, але з університетским образованием не має нічо спільного.

При всіх столиках: Коби то чоловік знав, що вони там радять при тамтих столиках, то зараз знавби що робити.

ЗІЛЕНКО

КВАЧ.

Мошко: Ну Іване! Чи ще будете штрайкувати? Прецінь пані оголосили вже пруский цінник.

Іван: Тож то воно є біда що пані его справді оголосили, але по перше він не є пруский, а по друге, ніхто его не держить ся.

Добра жінка.

— Як ви можете дозволити своєму чоловікові, щоби він спав при відчиненім вікні? Перестудить ся і...

— То нічо. Він є асекурований.

Інтересований.

Кухарка: Прошу пані, тої бритванки не можна вже абсолютно довше уживати. Мій капраль казав, що єсли пані не куплять нової, то він сам купить.

Щаслива гадка.

Був раз оден професор, що мав себе за дуже ученого і розумного. Вічно вихвалював сам себе, хоч серед своїх товаришів був знаий як розум низше середної міри.

Одного разу розповідав наш професор про ріжні новості і свої „дуже розумні“ гадки, аж врешті каже: А знаєте ви, хто се видумав? Та гадка з моєї вийшла голови.

— Щаслива гадка — відповідає єму єго товариш.

В купе.

— Чивійдете на село для своєїприємности?
— Ні, я їду до жінки.

Домі“, стали залітати до нас чутки, що між кацапами доконує ся якийсь фермент, що „тверда“ партія якби на глум своїй назві зачинає в своїм лоні мякнуту і бурити ся, а навіть грозить розваленєм. Від давна вже борола ся там фракція консервативних синекуристів з купкою вільнодумних стипендистів. В остатнім часі зорганізувала ся серед наймолодшої генерації партія терористів, котрої першим публичним виступом був сьмілий атентат на тов. ремісничє „Зоря“ і єї фортепян з нагоди гостини митр. Шептицького. Замах не удав ся. „Зоря“ єствує дальше, фортепян направлено, Владика здоров, виконавчий комітет терористів дістав в шкіру і в той спосіб партію передвчасно похоронено. А з тої події новий досьвід для Владики, щоби не заходив з ренегатами в ніякі кокетерії, бо готов на них вийти ще гірше, чим Студинський на спілці з Грушевским...

Рівно добре вийшли наші політики на кокетерії з „колом“ і з льогікою.

Під Ставропігією.

Прохожий (до діда): Що се, то ви жебраєте і тут і під сьвятим Юром?

Дід: Милосердя гідна восообо — ту є мій головний інтерес, а під сьв. Юром удержую лишень філію.

В школі.

Учитель (до сина директора банку): Скажи мені якась слово, в яким булоби чотири „є“.

Малий Дудьо: Деведенде.*

В варштаті.

— Грицю, бігай по горівку!

— Вжем нині шість раз по ню бігав.

— То бігай і семий раз і то на одній нозі, щобиє знав, в якого ти порядного майстра служиш, лотре оден!

Телеграми.

(на власнім шнурку).

ПЕТЕРБУРГ. В думі по перечитаню царских обіцянок про грушки на вербі запанувала торжественна тишина. Підчас нарад думи посла видумали, що їм всім вільно думати, а навіть говорити, коби лишень нічо не роби-

*) Дивіденда.

Дня 20 с. м. доніс оден великий (форматом!) політичний дневник, що „в справі вибору до делегаций „Руский клуб“ домагав ся від „кола відступлення одного мандату“.

21-ого було сьвято.

22. пише тойже журнал, щоби „Руский клуб“ відкликав своє предложенє, а домагав ся в державній радї, щоби вибір до делегаций відбував ся на основі закона такого, як вибір до комісій“ — врешті

23-ого пише той самий дневник, що 22-ого „зайшло непорозуміне, бо „Руский клуб“ за всяку ціну мусить старати ся, аби мав заступника в делегаций“...

Servus censequentia!

Бо ми маємо й фахових політиків...

А в мене ось яка гадка: Плюнути на всі делегаций, а за той час набити нашими політиками — гармату...

Танчан.

ли, бо робота належить вже до царя і його міністрів.

ВІДЕНЬ. (*Телефоном без дроту*). Кн. Гогенльоге подав ся до димісії. Кажуть, що як Гавч пішов тому, що не годив ся з Поляками, так кн. Гогенльоге пішов як раз за те, що за скоро з ними погодив ся.

КИЇВ. (*Апаратом Марконього*). Пан М. Садовский довідавши ся о іменованю п. Стадника директором нашого театру, заоферував п. Стадникови пять нових штук Карпенка-Карого за половину, а свої гостинні виступи за цілу субвенцію.

ВІДЕНЬ. З причини, що задля браку якихнебудь рекурсів не могла міністерия зеліниць нічо довідати ся про брак руских білетів їзди, порішено на колишній нараді міністерияльній, щоби кождому патриотови, що впише до книги жалоб зажалене на брак тих карт, дати оден білет даром і 10 корон премії.

ВІДЕНЬ. (*Телеграфічне бюро „Зеркала“*). В парламентарних кульоарах подають, що в новім габінеті президию обійме п. Василевский редактор „Słow-a polsk-ogo“, теку ляндвери пос. др. Бик, зеліниць проф. Гломбінський, фінансів експосол Валевский. Другі теки дістануть по трохи Німці і Чехи з виімкою теки справедливости, яка не буде обсаджена, бо всі кримінали на панських дефрандантів будуть скасовані.

Відповіді редакції.

Політик: О скілько ми довідали ся, ще й тепер ані оден Русин не вийде в склад міністерії. Зачуваємо однак, що з поміж Русинів пренотований є упісо Іосо п. Михайло Петрицкий, „бо на нім ціла Русь стоїть“.

Андрій Корн: Насамперед завважаємо, що Ви не будучи нашим передплатником, не маєте властиво права жадати від нас услуг, по друге, ми не маємо концесії на бюро вивідів, а по трете, то ми самі того не знаємо.

Надія в Люб.: Зараз тепер, чи зараз потім? Для Вас ліпше буде зачекати. Ви і так — як кажете — є ще дуже молоденькі.

Р. С. в Бен.: На кредит нічо не дістаємо, тож і давати не можемо.

Вас. Прп. в Кн.: Ваші твори є знамениті, бракує в них лиш сенсу. Також нема риму, а і ритмика в кождій стрічці инша. Тому їх не помістимо.

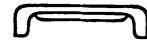
Молобий гуморист: На село людей дурити! „Ваші“ шутки були печатані вже тому 40 літ.

Стефка Ск.: Нам байдуже, що Вас хлопець покинув. Найдіть собі другого, а ми ему присвячуємо Вашу елегію, котра тимчасом повандрувала до коша.

Мудрагель: Розправа про „Дарвінізм“ пішла Вашим предкам — мишам — на снідане.

Перець: Буде в часті. Проєкт знаменитий. Оповістимо в слушний час.

Любка М.: Просимо як найбільше. Не бійте ся: суджений не буде знати, аби тріс.

По замкненю нумеру.

Послідні вісти: Довідуємо ся, що в наслідок одноголосної ухвали з'їзду „реалістів“ з 20/5. 1906, редакция Руслана закупила нову скринку на листи, бо стару можна було вже отворити пальцем.

Слово до читачів „Зеркала“.

Забираючи ся до видаваня на ново „ЗЕРКАЛА“, були ми пересьвідчені що з причини загально відчуваної потреби сатирично-гумористичної часописи, видавництво наше хоч не буде мало доходів, то всеж таки удержить ся без значних докладів. Досьвід переконав нас однак, що хотяй „Зеркало“ має масу читачів, то однак мало котрий з них подумає над тим, що за написане, видрукуване і розіслане часописи не вистарчить „обіцяти“, лиш що треба таки заплатити і то грубо заплатити. Від послідного нашого зазиву ані одно казино, ані одна каварня, ані реставрация не запренумеровали „ЗЕРКАЛА“. Значить, що ані одна особа не зажадала того від властителей сих льокалів, мимо, що таке жадане нічо не коштує.

Тож Вп. громадо, як самі не передплачуєте, жадайте принайменше від господарів тих льокалів, де сходите ся, щоби „ЗЕРКАЛО“ передплачували.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодиноке число коштує 20 сот.

Листи і передплату просимо адресувати :

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

НАСТРОЇ.

Темними улицями
Ми йшли посеред ночі
На небі мерехтіли
Світлині зорі - очі.

Лямпи давно погасли....
Скрізь пусто і гробово,
Лиш спертій об ліхтарню
Поліцей спав здорово....

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

НОВА КОНСОЛҀДАЦІЯ.

На стару нуту!

(Консолідаційникам)

Де злода в семействі,
Де мир і тишина;
Певнійші мандати,
Сильнійша вітчизна.
І Бог благословляє,
В вінок заслуг вбирає
Народний комітет...

Від давна на Русі
Бував такий звичай —
Сім партій — а кожда
Обіцює нам рай,
А Бог благословляє
І фурт нові зсилає —
Щоби спасли народ!

Від давна на Русі
Завзята йде борня,
Щоб зраду кацапску
Винищити до дна,
А Бог благословляє
І нарід просвічає
І зради тїнь жене...

Від давна на Русі
Ввели такий звичай,

Що консолідацією
Хотять спасти край,
Щоби лиш нарід надуті
І лекше мандати здобути
Ідейні пани!...

(Н.)

Королівський дар.

Наш дописувач з Мадриту доносить нам, що з поміж дарів різних пануючих, надісланих іспанському королеви з нагоди його супружя, відзначають ся дари: султана Марока, що прислав арабського коня і пречудові брилянтові клейноди; китайського цїсаря, що прислав цілий вагон найлучшого ріжноманїтного шовку; магараджи Непалю, що прислав два слоні і Михайла І., що прислав пять кильо дріжджів, завинених в оказове число „Гайдамаків“.

Електричне супружє.

За першим разом пізнали ся, за другим пібрали, за третим — розійшли ся.

Мої сплетні.

(Ще з політики — зїзд мужів довіря — наші соціялісти єдиною розрадою мого серця — Лопатинський і Параця — скромність Павлика, а проф. Грушевський — нові Газети.)

Роди бабо дитину — а бабі сто літ! Таке і з нашою Австрією. Вже пару місяців носить ся з тою нещасливою реформою, як курка з яйцем та ні сюда, ні тудя. Сирота Дашинський за той час посивів і захрип, Гавч виздоровів на око, Гогенльогє задер ноги, а наш Нестор-Романчук вспів поробити відповідні підготовлення до відновлення старої консолідації. Що до мене, то побоюю ся сильно за реформу. Остатню ще надїю складав я у зїзді руских мужів довіря. Говорили виразно, що кожда партія вишле по 70 люда, значить: націонал-демократи + реалісти + радикали + соціал-демократи + московфіли + Евгєно-Гайдамаки + сьвятоюрці + ляхомани = 560 самих мужів довіря! Гадаю собі: з тим правительством мусить числити ся...

Та розвіяли ся мої надїї. Зїзд не вдав ся. Всьо розбило ся на гуртки. Одні пішли до Райха, одні до Брайтмаєра, инші до Нафту-

ли і як то кажуть з великої хмари вийшла — мала компромітація.

А справа виборчої реформи не пішла ні кроком на перед.

Кажуть, що старенький камердинер наробиц цілою тою реформою лиха, а тепер сушать собі голову барони, князі і наші мужі довіря, щоби вивести Австрію з біди.

А моє вольне конституційне серце покрито ся знова смутком. Одинокю для мене розрадою в послїдних днях було те, що прецінь ті наші українські соціялісти якось культуризують ся. Їх сальонове поведєне на зїзді мужів довіря було прямо чудуюче.

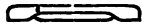
Я бояв ся острих деклярацій, наглих внесень, рішучих протестів, терору, бучі, авантури або якої небудь иншої форми парламентарної борби на язика, кулаки чи парасолі,— а ту „товариші“ висказали лишень в дуже делікатній формі опінію, що п. Романчукови вже й в політиці належить ся заслужена емеритура.

В тій справі і я голосую виїмково з ними... Оставивши судьбу Австрії і реформи провидїню Божому — забрали ся Рутенці силою цілої пари до вистав та концертів. — Очевидно на перший вогонь пішов Лопатинь-

Переконаний.

В місті С. мав оден професор відчит про шкідливий вплив алькоголю на організм людський, в долученю зі світляними образами. Відчит випав дуже гарно. Присутний на відчиті добродій, що виступав вже кілька разів в представленнях аматорских в ролі піяка, каже до свого сусіда: Но! Але то був переконуючий відчит, я від нині не буду вже більше виступати на сцені.

Я.

Цікавлюсь.

Цікавлюсь, красна, я тобою —
Хоть красних знав я так богато,
Та не твоєю чуд-красою
Вірвалась ти в дум моїх хату —

І не цікавлять твої мрії.
І не історія дивна любови —
Я знати рад, що в тобі тліє —
Який там біс у твоїй крові?

Леонід.

ский зі своєю комедиєю п. з. „Параця“. —
І то була чиста комедія...

На дворі падав дощ, в салі „Gwiazdy“ зібрало ся 24 осіб, з того девятеро дітей і так виставлено „Парацю“, що то про неї навіть сам автор писав 365 раз в „Руслані“, що „визначає ся йовіяльним гумором etc.“ Зі слів авторецензії випливає ясно, що автор не хотів представити мужика недотепою і... сам впав жертвою...

Поминаючи навіть цілу „vis major“, що на неї склали ся: дощ, аматори, штука, добровільна компромітація, безнадійний блямаж і (як каже п. Борковский) сердечне бране публіки на... „Парацю“ треба п. Лопатинському висказати признанє за щирі і тревалі зусилля, аби своєю особою й творчістю заповнити духове житє львівских Русинів. П. Лопатинський сьпіває героїчним тенором, редагує „Руслана“, деклямує довженні поеми, грає героїв у своїх трагедиях, пише новелі, робить правничі ригориза, комедії і т. п. Що комедія не доконче вдала ся, не велике диво. Звісна річ, що не можна мати щастя до всього.

Бо щастє — то велике слово!

От приміром той Павлик має щастє до Грушевского. Проф. Грушевский пізнав, що

Дон Жуан.

Пан поручник Н. любив ся в жінці. Любов тота не дотичила справді его власної жінки іно чужої, всеж таки любив ся, як то кажуть на смерть. Гнаний любовю робив те саме, що роблять всі псевдо-Дон Жуани, то є ставав на тих вулицях куди его ідеал ходив, кланяв ся їй по пару разів на день, робив до неї приємну міну, а як міг то і офірував їй своє товариство.

Довго всі заходи его минали без вражіння. Аж раз завважав наш герой, що его ідеал якось веселійше на него подивив ся та щось так якби хотів до него заговорити. В мить скористав п. поручник з нагоди і скорчив до своєї обожаної.

— Пані, — шептав до неї пристрасно — чи ви нічо мені не скажете, чи ви не відчуваєте той полумінь горячої любови, що в мені як в пеклі горить? Скажіть пані одно слівце, або визначіть час і місце деби я міг вам отверто висказати тоті всі муки мого серця, які я з вашої причини терплю.

— Хочете, пане, зі мною говорити, то прецінь на се є найпростійша дорога. Пощо ви ходите десь сьвітами і мучите ся? От

слабою стороною Павлика є скромність, тому де йно подибає імя Павлика, зараз зчеркує. Проскрибував він его вже із усіх цінників тов. Шевченка, зі збірників фільольогічної секції, а у своїй епохальній книжці „Очерки історії українскаго народа“ пише, що „въ Галиціи публицистическая дѣятельность Драгоманова и его союзниковъ, какіе нашлись среди галицкой молодежи (особенно Ост. Терлецкого и Ив. Франко) имѣла большое влѣяніе“...

Отже й відси вилетів сердега-Павлик!

Добре єму так; най не бавить ся в скромність, або... най не робить опозиції.

Проф. Грушевский нагадує мені Петра Великого, що колись із усіх книг вичеркав Мазепу за его „измѣну“. Тому імя Мазепи майже зівсім загинуло, і так готово бути з Павликом. А я все казав старому: „Сиди тихо, не рипай ся“. — Не слухав — най пропадає!...

І знов новина на Руси. Наші старі газети вже відзвичаїли переважно людей аби їх читати.

Тому в Золочеві засновано нову часопись „Руская Воля“ Буде се поруч „Русскаго Слова“ другий дневник для — анальфабетів. Реда-

СИЛА ІНТЕРПЕЛЯЦІЇ.

— Як забавляє ся російська бюрократія по одержанню *votum* недовіря і ухваленню резолюції про знесенє так званої „кари“ смерти.

ХТО СИЛЬНІЙШИЙ?

Він: Сила гіпнози є дуже велика. От приміром якби я Вас загіпнотизував, то мігбим протягом пів години довести до того, що Ви мусілиби мене поцілувати.

Вона: Овва. А я таку саму штуку можу втяти в о много коротшім часі.

прийдіть завтра до мене до дому. Мешкане моє і так знаєте, бо все вас коло него бачу.

— Ох, пані, брами раю отвирате передімною, бою ся однак, що если ми не будемо самі, еслиби там був теє... е... ваш муж, то присутність его моглаби в дечім попсувати тоту чудесну симфонію чувств, які уносять мою душу в фантастичні сьвіти поезії.

— Если будете гречні і не надужиєте мого довіря, то я всьо так уладжу, що мужа вечір не буде дома, а дитину положу скорше спати. Остерігаю однак, що мусите бути дуже чемні і заховувати ся як найтихше, щоби не напитати собі і мені якоїсь великої біди.

І заким наш поручник вспів хоч одно слово відповісти, кинула єму его дульчінея веселий і обіцюючий усьміх і зникнула в брамі дому.

Вечір... на улиці мерехтить дрібненький дощик, холод проникає аж до найменших кісточок, а попід уличними лямпами перемикає ся наш поручник. Станув перед брамою дому, помацав за кишенью і натрафивши на добрий револьвер системи „browning“ увійшов в середину. На першім поверсі стояла вже его улюблена. Припав до неї і хотів єї зловити в обійми, однак палець положений на їй чудесних, кармінових усточках змусив его до гамованя вибуху. Попереджуваний своєю провідницею увійшов в темну кімнатку— як єму здавало ся — передпокій, де на при-

ктором є якийсь золочівський швець. До тепер бувало галицко-руські редактори були нераз шевці, тепер для відміни швець буде редактором.

У Львові знова появила ся нова газета для селян „Основа“. Перші числа виглядають доволі добре. Формат догідний до застеленя полиці, столика, або чого иншого, папір добрий, а не дуже твердий. В загалі цілість може бути дуже практично зужиткована. Що до змісту, то покищо нічо там нема, але редакция заповідає ряд дуже сензайийних статей на тему, що „всякої власти абсолютно слухати треба“ та що „лазоїти є також порядні люде.

„Основа“ має зарадити пекучій потребі, щоби в нинішних часах політичного зріжничкованя і сьвятоюрска захристия мала свій власний орган.

Танчан.

каз своєї богданки зняв чоботи, шаблю стиснув в руках, щоби не бренкотіла і взявши в руки чоботи й шапку увійшов в другу комнату, ведений за рукав панею свого серця. Цілим тілом дрозав він на гадку щастя, яке его чекало і нетерпеливо ждав лиш на сьвітло, щоби міг з'орентувати ся в ситуації. В тій хвилі заясніло до двайцять елекричних лямпок і наш поручник побачив себе на середині сальону, доокола котрого сиділо спеціяльно на сей спектакль запрошених кільнайцять пань і панів, що вибухом шаленого сьміху привитали ошоломленого, перемоклого і босого адоніса, з чоботами в одній, а мокрою шапкою в другій руці.

Від сего часу наш поручник стратив всі свої „ліпші“ чувства до жіноцтва і в справі жіночого питаня віддав ся цілковито поглядам Шопенгауера.

З Перемишля.

Якби Сьнігурский з гробу встав
Та на Перемишль подивив ся,
Що у печатню крилошан
Нехрест Єврей всадив ся.

Свиснув би він на весь собор,
В порох рознісби вас пралати,
Бо не на то ви всі там є,
Щоб Жидам карман напихати.

В. В.

Рефлексия.

Лікар (по добрій забаві тримає хорого за живчик і дивить ся на стоячий годинник):
Єй Богу! не знаю тепер чи то живчик не бє чи годинник не йде.
Я.

На поліційній інспекції.

Сотрудник Зеркала: Про Бога живого пане комісар, до нитки мене обікрали...

Комісар: А щож вам украли?

Сотрудник: Цілу гардеробу і пулярес. Але чорт бери гардеробу, вже мені єї так не жаль — але пулярес! Таж там було готівкою поверх 50 сотиків...

М. Р.

Чому?

Питанє: Чому „пани“ з „Дністра“ відрочили уконституованє нової надзираючої ради і дирекції до осени і полишили дотеперішну дирекцію „в цілости“ дальше в урядованю?

Відповідь: Діє ся се чисто в інтересі народу. Ходить іменно о се, щоби ще перед уконституованєм ради і дирекції, то є перед уступленєм проф. Шухевича, покінчити будову власного дому „Дністра“, щоби тим способом дати проф. Шухевичеви спромогу до „набраня потрібної в будованю вправи“, та щоби тим способом охоронити на будуче „театральний комітет“ від неприємних несподіванок.

В ХХ. столітю.

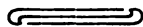
Фацет. Я чув добродію, що ви розводите ся, тож приходжу просити заздальгидь о руку вашої жени.

М. Р.

Песикам в Жабю!

Сердечні „браця“ знов тут казять ся, отже небезпека велика. В народній роботі — сесій голоті видить ся на себе гак. А се не в смак для посіпак. Тому і Стасьо і Владзьо і пан Лука недоука, ба і Вош також. Всі скавулять небораки мов собаки. А й горбатий „Jüd“ за ними вслід на чесних людей. Йолуп отсей і оден і другий і третий — мече клевети. А хтож вони тоті пани? Заволоки — банкероти — ідіоти. Також пан Сятило, мізерний ескуляп роззявивши рило, зачав вити, і що змоги рити, тай без упину на Україну. Не проковтнеш єї — скорше ся удавиш. Тобіб' на Україні хиба пасти свині, а тут чесних людей черниш. Та драбугам цур, а за костур хто в силі та по рилі.

В школі.

Інспектор (беручи книжку з рук учителя): Де ви станули?

Учитель (короткозорий цофаючи ся): Перепрашаю пана інспектора — певно на відтиски панови інспекторови. Найпокірнійше перепрашаю.

М. Р.

Математичний взір.

Гімназиястка (по перестудиованю підручника Дзівінського): Отже супруже є числом полученим з варияциями без кінця. В. К.

Думки.

— Мужчина, що чекає за терпеливо, може легко викликати в жінці нетерпеливість.

— Жінки сьміють ся з мужчин, що вірять їх слезам.

— Хто хоче вірність жінки здобути просьбами і гробьбами, той вже є обманений.

Від видавництва.

Отсим числом кінчимо другий квартал нашого видавництва і замикаємо его недобором і то грубим недобором.

Єслиби зі стану передплати судити, то випадалоби дійти до пересьвідчення, що: або газета є зле редагована, або що нам, Русинам сатири ні гумору не треба.

Що до першого, то обставина тота здає ся не заходить, а то длятого, що нетільки чуємо і читаємо в листах від наших знакомих, що газета добра, але що важнійше, читаємо в других (навіть американських) часописях наші жарти „жівцем“ передруковані (хоч без поданя жерела). Видно газета не така дуже зла.

Виходилаби отже друга альтернатива, але нам знова не хоче ся вірити, щоби, як то ми все хвалимо ся, поверх 30 міліоновий народ не міг удержати вже не кажемо сто, але двох („ШЕРШЕНЬ“ і „ЗЕРКАЛО“) сатиричних часописий.

А з сего конклюдия, що хто не заплатив залягаючої передплати, той слідуючого числа не дістане.

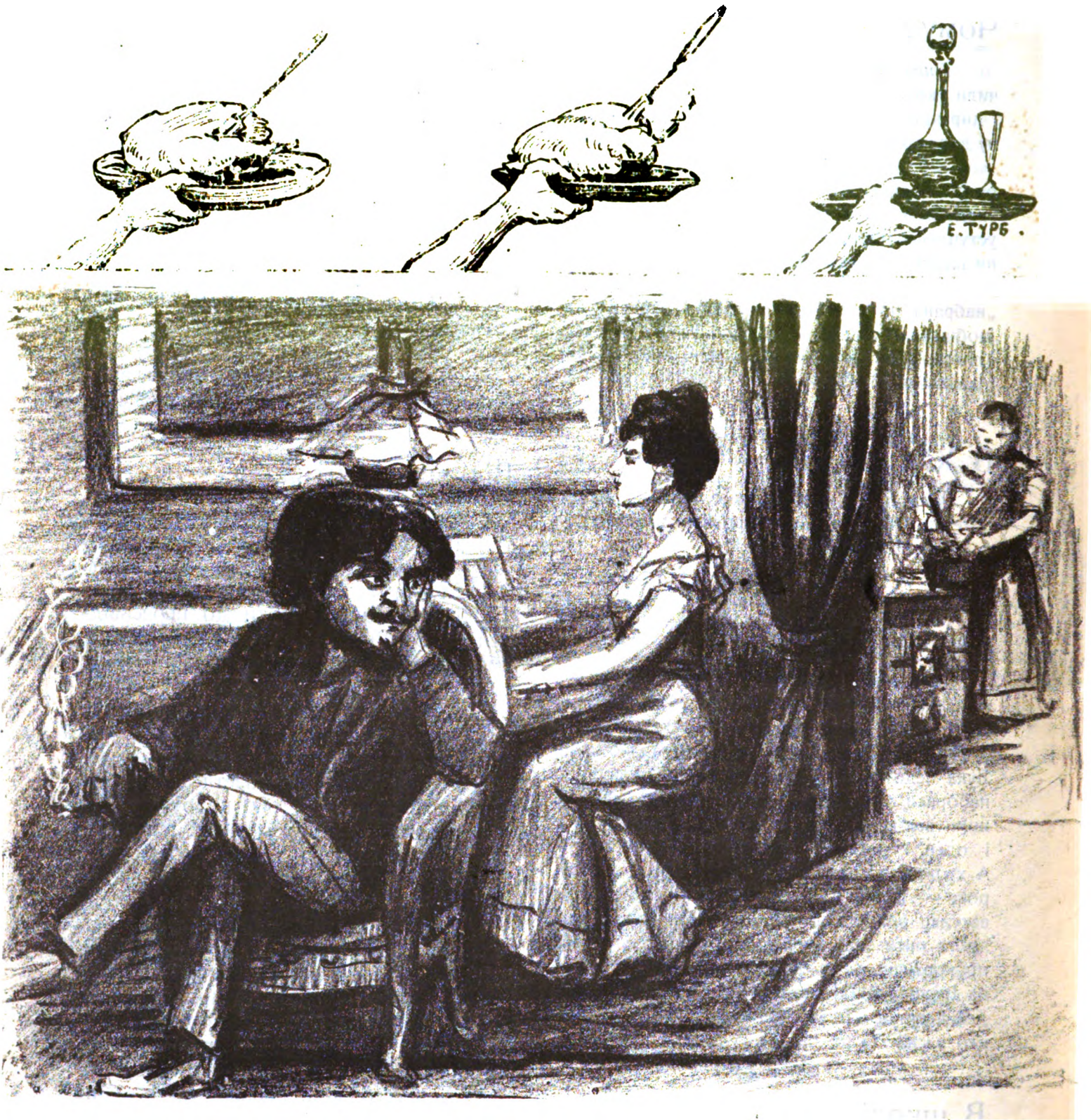
Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

НА КРИЛАХ ПІСНІ.

Тямлю ті чари вечірної години :
Мала кімнатка в тишину сповита,
І білі руки гарної дівчини,
І єї пісня тужна, сумовита...

Тямлю те личко... задумане ясне,
Як якийсь привид з ангелського світа —
І очі сині, розміряні, тихі,
А в них задуми візья відбита...

У тім гніздочку устроєнім вцвіти,
Пальм шмарагдових зелению вкритий,
Вслуханий в ту чудову гондолієру...

На думаня крилах я летів в засьвіти,
В музики дивні чари оповитий,
Я мрив про тебе... но і про вечеру... — *Гриць.*

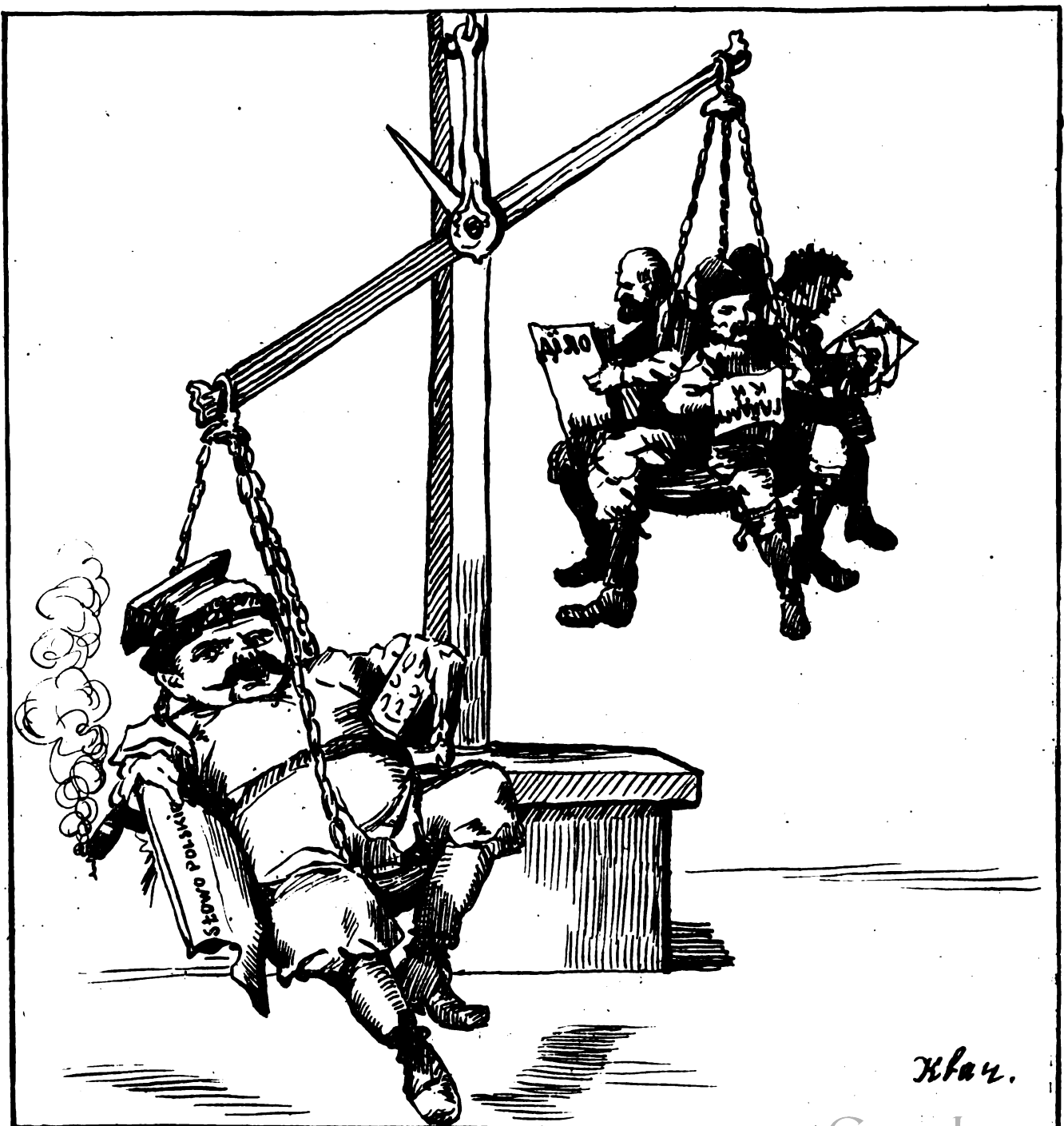
ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

Виборча рівновага в дійсности.

Кляч.

Відновлена казка.

Є стара казка, що був колись час,
 Що здула ся висока гора;
 А світ зі страхом ждав... Прийшла пора
 Гора вродила миш... Таке і в нас:
 Стареньку Австрію здула так реформа —
 Чекає світ. Одні в тривозі ждуть
 Нових законів, що їм відіймуть
 Силу і власть. — По другім боці знова
 Мільйони мас з надією в серцях,
 Що доси „мали право на папері,
 А обов'язки на плечах“ —
 Лижують, що іде обіцяний їм рай...
 Та ба! Старих вертає хід подій
 З великих слів, з будуючих надій,
 І з рівних прав — химерна вже натура
 Австрії! — знов вродить ся карикатура:
 Право пропорції... Мов на глум
 Усьому тому, що здоровий ум
 Поняти може... Знов на шалі сили,
 Будуть Рутенців хоть по трьох садили,
 Щоб зрівноважити пропорцією Ляха!...
 (Н.)

Наші патриоти.

В Перемишли.

Ведуть сватків у город в тюрму зами-
 кати за те, що посьміли хрунів хрунями
 назвати. Патриоти глядять на се й радять що
 робити, одні кажуть: треба сватків якось бо-
 ронити. Інші: Ет, що ми там хлоп нехайсь
 не пхає де не треба! В тім меценас пан Х.
 виступає; „Я усе беру на себе, йду сейчас до
 суду й мужиків з патриотизму боронити буду“.
 І меценас з челядником славно боронили;
 в суді сваткам кілька порцій козини вліпили.
 За сю славу оборону — чи дасте ми віру?
 Меценас „з патриотизму з мужиків
 дре шкіру.“

Той сам.

З гігієни.

Ой поїхав наш Радецкий, та лишив науки:
 „Не давайте цілувати, добродійки в руки.
 Щоби тее спам'ятати, річ то невеличка,
 Не цілуйте хлопці в руки, але прямо в личка.
 (В. К.)

Мої сплетні.

(В обороні „Основи“. — З моєї гостини у мо-
 сквофілів. — *André Vogel and're Lieder* або
 руске: *Хвали мене роте!*)

In düstrem Schweigen richtet Gott — по-
 думала „Основа“ і мовчить якби набрала в
 рот води. Всі її зачіпили, а вона, як зви-
 чайно девотка, спустила соромливо оченята і не
 відповіла ні словечком. Видно не любить вда-
 вати ся з „мірськими людьми“... Бо, мій Боже,
 чого ті грішники на неї не вигадали... Щоби по-
 дякувати за ту рекляму прислужним товари-
 шам-каламарізникам треба би хоч два томи
 богословської бібліотеки...

Бо сказали злобні люде, що „Основа“
 не має ніяких основ серед рускої суспільно-
 сти, що „Основа“ не має ніякої програми,
 що „Основа“ не має ніяких предплатників хи-
 ба „почетних“ т. є таких, що пренумерують,
 але не читають ані не платять, що „Основа“
 виходить за польські гроші, що „Основа“
 відповідно до змісту повинна печатати ся на
 м'якшій папері, що редактор „Основи“ є зви-
 чайний анальфабет з „приватними студіями“,
 що „Основа“ передруковує чужі статії, що
 „Основа“ викрала комунікат „Народного ко-

мітету“, що „Основа“ пофальшувала підписи
 Костя Левицкого і Льонгіна Цегельского, що
 „Основа“ в своїх популярно-наукових статях
 нарушує догми віри, що „Основа“ через свою
 гіпокризию ширить атеїзм, бо бояла ся, чи
 не хотіла ясно ставити квестиї, о скільки до
 ухваленя виборчої реформи потрібна є бла-
 годать осьвящаюча, що ітд. ітд.

А кілько в тім рації? Будьмо спра-
 ведливі.

Прецінь історія вчить, що всякі програ-
 ми є лишень безпотрібним балаєм для пар-
 тії, тому добре, що *verfassungs-treue rute-
 nisch-klerikale Parthei* починає жити без про-
 грами; прецінь гроші що за них виходить
 „Основа“ вже давно могли перейти на греко-
 католицкий обряд; прецінь „*Dziennik polski*“
 також систематично викрадає документи „На-
 родного комітету“ і ніхто не гніває ся за те.
 В чім же тут провиня? —

Тому підбили моє серце ті політики від
 „Основи“, що не завели полеміки і збули всьо
 мовчанкою.

Лишець дальше панове витревайте на
 котурновім становиску та шануйте себе —
 хоть самі...

Наші діти.

Малий Владзьо: Мамо! як виросту, то оженю ся з дуже богатою панночкою.

Мама: То не гарно Владзьо і так не можна говорити; женить ся тільки з тою панночкою, яку ся любить.

Владзьо: Мамо, я буду колись любити дуже богату панночку.

Гість: Мушу признати, що такої знаменитої вечери як у паньства я вже давно не їв.

Малий Мірон: Оі ми також.

Стара панна.

Як старую панну хочеш

Добре чим вразити —

Поспитай її, чи має

Для кого ще жити...

А як хочеш в серце впхнути

Їй зелізни вила —

Поспитай її при людях

Кілько літ прожила...

Макогоненко.

В школі.

Учитель. Скажи мені Порфірій, як буде число множене від „чоловік.“

Порфірій. Люди.

Учитель. Добре; а як буде число множене від „діти.“

Порфірій. Близняки.

Пани і хлопці.

Сваток: Прошу ясної пані, ваша сучка вкусила мене в ногу.

Пані (до льокаля): Яне, вимий сучце пищек.

На викладі „Людогово університета.“

— Висші сфери повітря тиснуть на низші...

— Ганьба їм!

Впрочім тихо на Руси. Звичайна какофонія сірої одноманітної буденщини. Ні одного більшого віча, ні одної добровільної резигнації з виділу або якої ради надзираючої, ні одного фестину ні вистави, ні одної навіть продукції Лопатиньського...

Тому я перший раз в житю вибрав ся оноді до кацапів на „вечеринку“.

Справді не знаю, що нас так розділило в товарискім житю. Від них мимо щирих і систематичних заходів Романчука та інших заслужених людей, щоби нас помирити, між нами вічно невіривнана безодня. А я бігме не знаю чому. Бо й вони себе називають патриотами і ми так само, між ними є багато заслужених, в нас так само, вони все кажуть, що бажають добра для свого народа, но й ми так все говоримо, вони мають культурні інституції і ми так само, вони мають гроші, а ми маємо комітети для збирання грошей і т. д. і т. д. Чому ми такі чужі для себе? Від них ніхто не заходить до нас, з наших як хто зайде до них, то або встидає ся признати перед людьми, або стає на „висшій становищі“ і уоружений у відповідно пофальшований цитат з Драгоманова пише свої вражіння до „Діла“ по 3 крейцари від стрічки!..

А по правді причім тут Драгоманов?... Я йшов на забаву до „касіна“ маючи на гадці слова якогось пророка. Mit den Wölfen muss man heulen.

З кацапами треба пити — і до того явно признаю ся, певний що навіть п. Павлик не буде мати що простувати...

Вже на порозі „Русскаво касіна“ стрів я нігде доси не подибуваний, а оригінальний звичай.

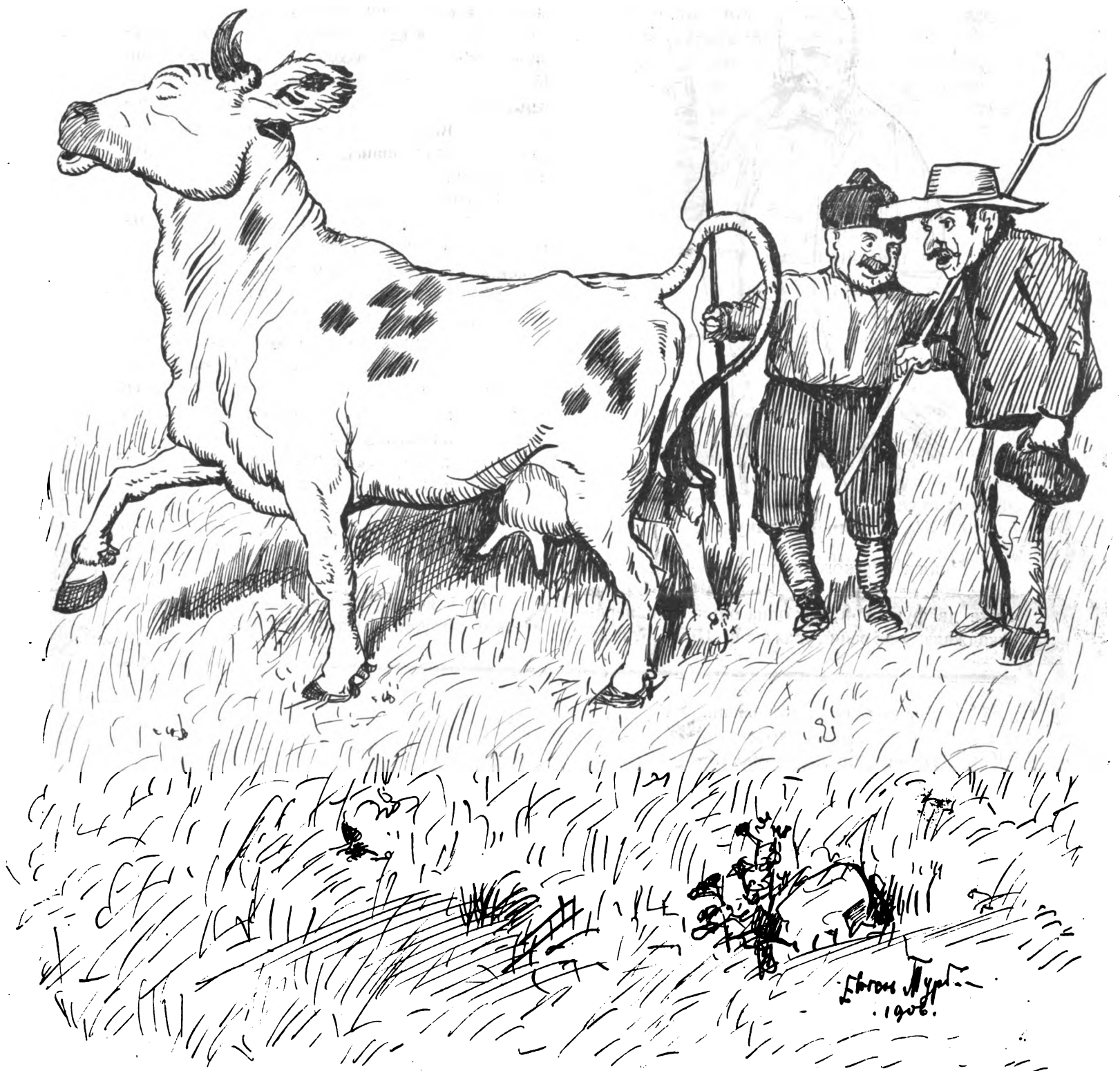
За білет на „вечеринку“ платить ся дві корони разом „з евентуальною доставою до дому“. Значить, якби чоловік (не білет!) занеміг від надміру вражінь або навіть алькоголю, то прислужний комітет відставляє его до дому.

Спосіб оригінальний і практичний. Програма вечеринки була незвичайно богата й оживлена. Сьпівали, деклямували, пили, грали, сварили ся і т. п., але для мене кульмінаційною точкою була деклямація самого редактора й поета Мончаловського, що при акомпаніяменті залітаючого з буфету бренькоту шклянок, віддеклямував жалібно запіяченим контрабасом гарний настроєвий (здаєть ся власний) твір в роді завіщання. Тямлю лише першу стрічку:

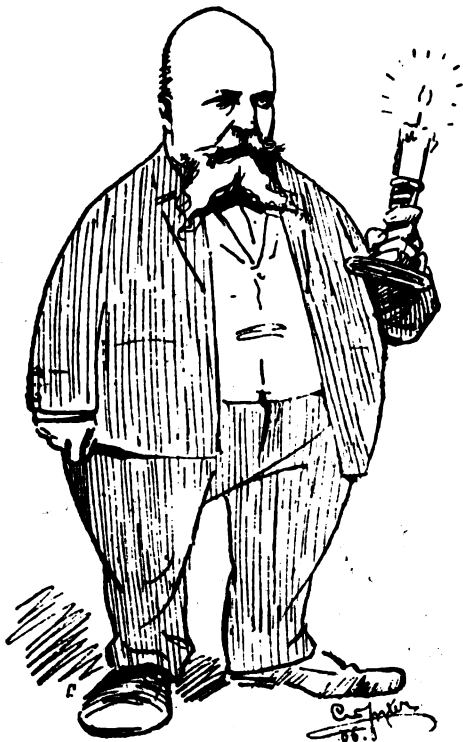
Знахорка : Ваша судьба тут ясна, тут знова сей блондин, який старає ся о вашу руку то канцеліст, а той статочнійший то адюнкт.
Панночка перериваючи : А чи не мають там пані може лисого совітника ? ...

ТАКОЖ ГОРДИСТЬ.

— Чуєте Максиме, чого то ваша корова задерла так голову до гори?
— Бо то она така горда з того, що пані, яка в нас пробуває на сьвіжім
воздусі, сама її власноручно доїть.

Сатиричні силуетки.

Юліян Романчук.

Голова „Руского парламентарного клубу“ і — до передвчера — „Просьвіти“. Повнив отже дві функції, з яких одна одній вічно перешкаджала. З сеї рачії, уважаючи „Просьвіту“ за

менше важну, пустив єю „кантом“ щоби „сама йшла“, а сам „робить велику політику.“ Головною засадою сеї-політики є: „Пану Богови свічку а й чортови огарок.“

З сеї засади виринув пр. такий „політичний крок“, що коли в краю „Народний Комітет“ ухвалює боронити ся руками і ногами перед рентовими оселями, то посол Романчук у Відни говорить і голосує за законами, від яких зависіло введене сих загород в Галичині.

Перепон в політиці „свічки і огарка“ не має ніяких, бо члени „Клубу“ знаючи невтомиму роботячість свого голови, самі по найбільшій часті цілком нічо не роблять і ходом політики зівсім не гризуть ся.

Того рода клубові обставини дали послови Романчукови таку популярність і настроїли руску суспільність так безкритично зглядом єго політики, що критика єго діяльності є покищо рівнозначна з народною зрадою і знищенем цілої Руси-України.

Опираючи ся на тій популярности користає з кождої нагоди, щоби пробувати на ново так шкідливої річи як „консолідація“, а ані „Діло“ ані „Народний Комітет“ — хоч вони з тими змагаями не солідаризують ся — не сьміють против сего виступити.

Чи і яку дійсну користь має Україна з такої ситуації, покаже будучність. П.

69

„Вы мнѣ на гробѣ не пишете
Гдѣ я родился сколько жылъ
Трема словами спомяните:
Покойникъ водочку любилъ“...

Не запускаю ся в літературну та ідейну стійність твору, але я дивив ся на лице п. Мончаловского, слухав єго деклямації і відчував, що в тих словах дрожало тільки щирости і правди... На „роялѣ“ акомнаніювала якась (по програмі) дѣвица... Но, не хочу перечити ся — виглядала в кождім случаю що до фізичної структури — дуже добре!...

Такі мої вражіня з гостини у ворогів...

В „Ніт-Наук. Вістнику“ є одна цікава рубрика п. з. „Персоналії.“ Та після моєї думки сей наголовок повинен дістати ся цілому відділови, „Хроніка й бібліографія.“ Бо „нападе“ хто в часописях, на Грушевского, боронить єго в „Хроніці“ Франко або Гнатюк, „бризне“ хто Гнатюка, боронить єго Франко і vice versa.

Появить ся за границею Галичини яка статя Грушевского, Франка або Гнатюка, зараз найдеш вістку в „Україніса в чужих виданях“ або „Праці Українців в чужих мовах.“

— Так видно з того як то там за границею хвалять наших людей. Де тобі клапатенький Русине оцінити таких світочів науки? Те вміє лиш Европа.

„Andre Vögel andre Lieder“ каже др. Франко.

Щож коли й ті заграничні Vögel вміють засьпівати й не коңче мило для Дра Франка. Пише Франко томові праці наукові в них нацитує літератури у всіх можливих мовах, а бідний Рутенець читає, роззявить рота тай гадає: Той ти вчений, знає й по арабски й по вірменски і по санскритски і Бог зна' по якому.

А щож на се німецкий „Міхель“?

Він по правді троха мудрійший від клапатенького Рутенця, вивчив ся й по руски тай як засьпіває „византійську пісоньку“ про „Варлама во пустини“ то й сухої нитки на нім не лишить...

А шукати відгуку тої пісоньки в „Персоналіях“ Л. - Н. - В. — дарма. Вона мабуть не підходить під персональні тони Л. - Н. - В. А шкода, бо вона моглаб бути товчком до важної дискусії як пр. „Pflafer“ Анзенбрубера...

Танчан.

Новий виділ „Просьвіти“.

Юліян Романчук
 др. Евген Олесницький
 др. Олександр Колесса
 Кость Паньківський
 др. Іван Брик
 др. Евген Озаркевич
 др. Василь Гукевич
 о. Олександр Темницький
 П. Сероїчковський
 Петро Огоновський
 Володимир Геринович
 Михайло Іванець
 Бронислав Бурбела
 Цегельський Льонгин
 др. Кость Левицький
 Василь Білецький
 Мохнацький Стефан
 Іван Чернявський
 др. Михайло Коцюба
 Никола Заячківський
 о. Фолис Йосиф

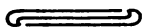
?

У фотографі.

— Усміхніть ся, краще вийдете на фотографії.

— Не можу, я є урядник „Дністра.“

На селі.

Панич: Марусю а що коштує, як тебе поцілую.

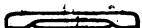
Дівчина: Нічо не коштує, ще й в писок дістанете.

Досвідчений.

Папе Р. Чому ви пане до свого інтересу приймаєте тільки жонатих людей?

С. Бо ті все довше сидять в інтересі.

Трудна позиція.

А. Чому ви пане не жените ся, таж маєте 40 літ, вже найвисший час.

Б. Видите пане, старої я не хочу, а мода була би дурна, еслиби мене хотіла, а дурної знова я не хочу.

Прогноза погоди.

Сильна депресія в Петербурзі, в сполуці зі змінним вітром, який віє з Будапешту до Відня, повздержує піднесенє температури між Віднем, а Берліном, а взявши під увагу італійський холод не можна надіяти ся сталої погоди.

Телеграми Зеркала.

(На власнім шнурку).

ПЕРЕМИШЛЬ. Касиєра магазинів зеліничих пана Б. покусав скажений щур, той що свого часу кількасот вагонів угля з'їв. В наслідок того пан Б. що колись Русином був — дістав нараз напад „wszechpolskiej wścieklizny“. Як лише почує руске слово, гавкає і кусає. Взмцнено крати, і сему лише завдячити треба, що недавно не покусав двох учеників гімназійських коли по руски до него заговорили. Кажуть що вже і Буйвід йому не поможе.

Такоже Тойсам.

МАДРИТ. Король занятий видумуванєм способів до сповнення своїх обовязків супротив молоді жіночки. В Іспанії тому велика надія.

Від видавництва.

Розпочинаючи III квартал нашого видавництва, вводимо взором що лучших, заграничних сатиричних часописей, сатиричні силуетки всіх наших батьків і провідників народа, в яких *sine ira et studio*, подавати будемо немов в „Зеркалі“ сатиричну характеристику особи, при рівночаснім поданю карикатурального портрету.

Маємо надію, що наша суспільність радо прийме тоту новість і видавництво наше сильніше чим до тепер підіпре.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адресувати :

„ЗЕРКАЛО“
 Львів, ул. Академічна ч. 8.

ПЕРЕМІНА.

Жінка: Мені розказував лікар Нарваньський, що у чоловіка кождий атом що сім літ перемінює ся.

Муж: Ага! знаю щось трохи о тім.

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

СЛУГИ МАМОНИ.

ЗІДЕНКО.

Кантата.

[Музика Лисенка].

Ой і сумний настав час
 Брате-Філістре!
 Опінію гуси роблять в нас
 А не „поважні“ журналісти...
 Ось було „народне добро“
 Що з хлопських кожухів зросло —
 І Русь добром тим гордувала,
 Моц директорів фундувала —
 І було добре. Вкрут добра
 Гуляла народу юрба,
 Бо має й Русь таку натуру,
 Що любить часом синекуру...
 Та надійшла на Русь, мов змора
 „Револьверистів“ дика сфора.
 І затряслись — на Русі мури,
 І ті — що мають синекуру...

Ой і сумний настав час
 Хоть слези лити!...
 Коли вже й стрийський меценас
 Став боронити... (Н.)

Мої сплетні.

(Наші парадокси — наша критика — наша конкуренція — наші професори — галицькі величчя — українські катедри в Києві).

Най мене вкусить пес панства Барвіньських — як ми не нарид парадоксів та екстремів!...

В нас така безліч патріотів, а так мало правдивого патріотизму. Так багато жертволюбивості, а розмірно так мало жертв. Так багато інтелігенції, а так маленько інтелігентних людей. Така хмара розумних політиків, а така нещаслива та наша політика...

І так на кождім кроці: екстремі, протирічності і парадокси. Є „Просьвіта“, та не просьвічає; є редактор „Волі“, що лишень для віддишу являє ся на волі, — а звичайно сидить в арешті; є „Діло“, що дуже рідко пропагує якесь дійсне діло; є властитель гумористичного двотижневника, що цілком нагадує функціонарів від Курковського і так в нескінченість.

Або ті наші критики і рецензенти. Є їх до сто чортів більше, як передплатників „Основи“, а пробки приличної критики даремно би шукати.

Спритний економ.

Дідич (опроваджує нового економи і вказує на недалекий горбок): От, тут — каже — на сім горбку стояв вітрак.

Економ: О, се зараз видно, прошу ясно-го пана, ще до тепер лишив ся по нім вітер.

З „Народної Гостинниці.“

На онгодішнім засіданню дирекції ухвалено прийняти спеціальний персонал, що має лягати з полудня спати, щоби блощиці вже з вечера насасали ся а гості щоби потім мали спокій. Першеньство компетувати о сю посаду мають урядники „Дністра“, бо вони мають вже так зісану кров, що їм ніяка блощиця нічого не пошкодить ані не поможе.

Різник до маляря.

— Пане! Намалуйте мені на дверох сви-ню, щоби люде знали, хто я є.

А я не говорю того з мести, ані під впливом жалів п. Лопатинського, Яричевського, В. Масляка або якого иньшого „вічного лірика...“

Яж не прогнівив Бога, Вітчини і людей ніякою рецензією, ні рутенським патріотизмом (ще й в римах!), ні Парацею, ані жадною иньшою річю, котра — без сенсу єсть...

Хотай по щирій правді і я маю жаль до тих критиків та рецензентів нашої щоденної преси. Як співробітник гумористичної газети — я чую в них поважний чинник конкурентний... Бо прошу собі уявити, що хтось перечитав рецензію п. М. В. або иньшого єму подібного. — Чиж мало там найде гумористики?...

Тому я не дивую ся, що п. Яричевський так розсердив ся на „нашу критику.“ Бо й прошу послухати: Написав пан Яричевський (сам признає, що на коліні...) вірш, назвав єго „Вставай Україно!“ і пустив в сьвіт. Властиво не так дуже і в сьвіт, а лише до якогось календаря.. Вірш пішов на щасливу дорогу. — Автор впевняє, що „кілька разів єго перечитали, людища вчили ся на память“ (Но, но), а п. Лопатинський (але вже не Лев!) написав до неї музику. Нещастє хотіло, що музика вже навіть на око не подобала ся Сясьови Люд-

Wszech-Patryotnik.

I znowu te przekłete hajdamaki wyciągnęły hasło „za San z Lachami“ i siłomocą pchają

chłopów do sztrajków aby nas zubożać. Nas odwiecznych panów swoich i tej ziemi chce chamsstwo buntami stąd wyprzeć, tak jak ich prototyp, buntowniczy watażka Chmelnyckyj. Ale niedoczekanie ich bo po naszej stronie jest nasz rząd, a ten w krótkich abugach robi z buntownikami koniec. My tu nie damy się wyzyskiwać, buntuje się chłop, niechce za naszą łaskę robić, to do dziury z nim. Niech mu zboże na polu wysypie się, koniczyna zgnije, chudoba wyzdycha, dzieci z głodu spuchną, a dopiero wtedy z nim gadać jak spokojnie. Hej, żeby to nasz rząd nie potrzebował bać się Wiednia i był nam jeszcze troszeczkę wierniejszy to człowiek jeszcze pöhulałby, trochę, jak to niegdyś nasi dziadowie hulali. Rodacy, bierzcie się do kupy i nic nie dajcie hajdamakom, niech giną jak padalce, kiedy im zachciewa się równości. A wy posłowie wiedeńscy, coście śmieli godzić się z nimi na mandaty, wiedzcie, że z wami nic nie chcemy mieć do czynienia a że hajdamakom nie tylko nie należy się połowa posłów, ale i tych 27 mandatów jest za dużo, bo takiej bandzie całkiem jest dość trzy albo cztery mandaty, aby Europa widziała, że nawet naszym odwiecznym wrogom wymierzamy sprawiedliwość, bo my zawsze walczymy za „naszą i waszą wolność.“

кевичови. Очевидно, що п. Людкевич знищив сі. Якби п. Людкевич вірив в пословицю „Знай швець своє копито“ — був би всьому кінець. Але він взяв ся й до змісту, не поспитавши навіть автора, чи він дозволяє взяти плід свого духа на секційний стіл і чи привязує сам до своєї поезії яку вагу.

Тому слухно обурился п. Яричевский і сказав в „Руслані“ своє слово. Поправді, не є воно до сенсу і ціломудро, але при тій нагоді сказав під адресою „нашої критики“ те, що й мені лежить на серці.

Воно дійсно так, п. Яричевский! В нас пише рецензії, хто хоче. Перед усім ті, що їх іронія судьби авансувала на „журналістів,“ то є яким сліпий случай вложив перо критика — до неграмотної ще передвчера руки...

А нам вже би конче сотворити критику, збудувати й піддержати опінію, котрої будівлю підкопують нині та риють усякі чорниломази і „прочие перогрызние критыкапцани.“

Воно дійсно так є, розжалоблений поете! Наших критиків родить іронія судьби... як і деяких поетів у нас родить звичайна неспосібність думаня....

Покищо хвалю Господа Бога, що мене не зробив руским критиком. Як маю яку пре-

тенсію до життя, то хіба ту, що мене не зробили професором.

Професор — то на Русі велике слово. То ще мало. Наша Русь стоїть на професорах. Нема виділу руского товариства ні у Львові, ні на провінції, де би не було бодай 2-ох іспитованих, а 2-ох неіспитованих професорів!

Инша річ, що якби може Гайне встав з гробу і глянув на тих наших „Хитрих,“ що кермують кораблем народного життя, станув би сердега на середині ринку тай завів на яку дуже сумну нуту...

Hundert zwanzig Professoren
Ukraine! Bist verfohren!...

Навіть „Просьвіта“ вибрала собі в сім році аж вісьмох педагогів... Та що з того?... Має „Просьвіта“ щастє до професорів, та не має до голов. Мала Романчука, тепер вибрала Олесницького, а що він не хоче урядувати, заступає его професор так, що і на дальше „Просьвіта“ є без голови.

Своєю дорогою entre nous gesagt — не знаю, чога наш стрийський меценас так дуже розсердив ся... Воно певна річ: що по хриях з перед двох літ сидіти з дром Левицким чи п. Цегельским на одній лавці не конче

ЗА ЕНЕРГІЧНА.

— Чому ви, пане, хочете зірвати з вашою судженою?
— Бо вона є за енергічна. Дивіть як вона своїм ослим відважно поводить.
Тому я її й бою ся.

ЩО Є СПІЛЬНЕ?

[З фестивалю „Сокола“ в Пустомитах].

Питанє : Чим є подібні жаби до дівчат?
Відповідь : Тим, що так одні як і другі боять ся бузька.

Сатиричні силуетки.

Проф. Михайло Грушевський

Професор української історії на львівському університеті, голова наукового Т-ва ім:

мило, алеж мій Боже, для добра народу можна зробити ще одну жертву... Ажте бідало ся вже до одного столика й з Єфиновичем й з Давидяком і Длужанським... — Ще одна жертва — а Русь відвдячить ся... Свята Русь вміє бути вдячна...

Ми не є нарид, „co własne morduje prokoki...“

Лишень не питайте Шухевича ні Петрицького, бо на Шухевичу виїмково Русь не пізнала ся (а властиво пізнала ся трохи за пізно..), а Петрицького жалі цілком не є узасаднені. Вінжеж оден на Руси має те вдоволене, що став приміром до наслідуваня в політиці не тільки у нас, але й у Поляків. Намісник Потоцький приміром аж надто явно наслідує нашого Михайла І. Взагалі між тими двома галицькими великанами заходить в очи бюча анальогія...

Петрицький гандлював дріжджами, а Потоцький на трохи більшу міру нафтою, Петрицький проклямував себе отаманом, Потоцького в тім часі зробили намісником. Оба мають свої ляйборгани ітд. ітд.

Або той послідний маніфест Потоцького, сеж чисте наслідуванє. — Таке вже робив і Петрицький...

Шевченка, член-кореспондент краківської Академії наук etc. etc. і причина іритациї цілої маси Рутенців. Бо чиж не є се обурююче, що проф. Грушевський заховує ся в полеміці просто в спосіб неприличний? Зачіпить єго хочби незнати хто, насипле єму що лиш влізе ся, а проф. Грушевський, так якби взяв воду в рот або не умів читати, нічо не відповідає. Лиш від часу до часу прикаже одному зі своїх наймитів з „Літ.-Науков.-Вістника“ зібрати з гори шукаючого зачіпки. За те проф. Грушевський дуже багато робить і місто полемізувати, пускає в світ що раз щось нового, дійсно для народа користного.

Тому побіч завзятих противників, що не можуть єму дарувати єго автократичного поведєня в Т-ві Шевченка, приєднав собі також велику силу фанатичних приклонників.

Ситий слави ученого, розглянув ся серед руских, політичних обєтавин, а побачивши, що ціла теперішня руска політика складає ся виключно з особистої борби всіх проти всіх, підняв властивий провід властивої, загально-української політики в свої консеквентні, аж до подробиць, руки і не дивлячи ся на се, чи се кому з галицько-руских керманичів „буде фест чи не фест.“ „робить політику“ модерн, у висшій стилю. Був і говорив в Києві, був

і знов анальогія: оба маніфести мали ту саму дозу сенсу, оба викликували однаково велику утіху у читачів та оба нікому ні поможли, ні пошкодили.....

Вже більшу шкоду приносить мені те, що читаю всьо, що мені в руки впаде, бо те ставить мене грубо низше від других руских „редакторів,“ що не читають навіть того, що їм силою до рук тисне ся...

От і тепер пересліпили справу непомірної ваги:

В Росії домагають ся українських катедр і готові їх дістати скорше чим ми. Заздалегідь розглядають ся вони за кандидатами, а проф. Перетц радить спровадити потрібні екземплярі з Галичини. Геніяльна гадка! Чому наша преса того не розтрубіла?

Поставмо ся, на злість ворогам...

Я пропоную, щоби всі наші вчені зложили свої адреси в редакції „Літ.-Науков.-Вістника“ який пішле їх проф. Перетцови. При тій нагоді зробимо перегляд і виказ наших „наукових сил“. Лишень не брати в рахубу тих, що мали стипендії...

Після моєї гадки можна би спеціально припоручити: Проф. Шухевича до історії розвою матеріялістичних теорій, дра Костя Ле-

і говорив в Петербурзі, здобув рішучий вплив на політичні стремління академічної молодіжи у Львові і коли обставини не зміняться, недовго на Русі буде „оден Бог а Грушевский его пророк“.

П.

Робучий.

До мужика прийшов раз дід
 Ще молодий, здоровий,
 В самі жнива й жебрати став.
 Мужик насупив брови,
 На него глянув і сказав:
 „Не стидно вам прохати
 І час такий ще дорогий
 Так марно марнувати“?
 „Ви добре кажете, бігме
 І я таке гадаю.
 Горячий час і що шкода
 Його, о тім я знаю.
 Йно видите, — говорить дід —
 Тепер я із шпиталю;
 А приписав лікар прохід,
 Тож ходжу так по краю.
 А щоб на дурно не ходить,
 Часу не тратить марно —
 Я жебраю, щоб щось робить,
 Хоч видите, як парно...“

Макогоненко.

вицкого на катедру прасового закона (місто габілітаційної праці міг би післати другий том правничого словаря), Володимира Гнатюка до стислої малпольогії, пню Грушевску до історії штук красних, посла Глиджука до броварографії, Михайла Волошина до історії музики, композиції, гармонії, дісгармонії, співу etc., Петрицкого до автореклямографії, дра Кулачковского до історії невільництва, дра Колессу до практичних викладів малої і початків великої азбуки, Труша до астрономії старого і нового завіта, а Франка до пашквільографії.

Нині не можна ще говорити, о скільки на тім зискають тамошні університети, але певна є річ, що Галичина зискала би кольо-сально.

Талчан.

Телеграми „Зеркала“

(на власнім шнурку).

НАЙБЕРУН. З огляду, що рускі робітники в Прусах, не порозумівши добре зазиву Н. К. почали там страйкувати, о, Ганицкий переносить найберунське бюро до Росії, де страйк заборонений.

ПЕТЕРБУРГ. Російська армія складаєсь в теперішну пору з „битих“ полководців і з „побитих“ полків.

БУДАПЕШТ. Маляри стремлять до побудованя своєї фльоти — шукають лише ще малярского моря.

БЕРЛИН. Німецькому цісареві Вільгельмови II. вродив ся внук. Мимо того, що принц є до свого діда дуже подібний, то однак не є такий говірливий.

ВІДЕНЬ. В інтервю, який наш спеціальний коресподент перевів з гр. Голуховским, заявив інтервєвований, що добрий міністер думає про свою димісію аж.. потому.

До наших дописувателїв.

Всіх наших співробітників просимо прислати річи не дуже довгі — бо в „Зеркалі“ є не багато місця. Рівнож просимо о дописи і жарти писані по руски — бо „Зеркало“ є часопись руска, а врешті просимо писати дописи лиш на одній стороні картки — бо річи писані по обох сторонах мусимо зі шкодою часу, на ново переписувати.

Дописи з провінції поміщуємо радо, тож просимо наших читачів і приклонників не гаїти ся, лиш коли зайде щось, що варта піднести, обробити справу дотепно і нам надіслати.

Редкція.

Запросини до передплати.

„Зеркало“ одинока українська, сатирично-гумористична часопись в Гачині виходить у Львові точно два рази в місяць.

Передплата стоїть річно 8 К; піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
 Львів, ул. Академічна ч. 8.

Питанє: Чи в борбі перзоналу „Дністра“ проти поведеня дирекції, опінія публична дійсно є против перзоналу?

Відповідь: Опінія публична так само годить з оголошеним в „Ділі“ письмом Дра Олесницького в тій справі, як недавно годила ся з писанем того самого „Діла“ против Дра Олесницького.

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

ЩО ПІДДЕРЖУЄ АНАРХІЮ?

Нинішне число спізнало ся з причини, що літографічна машина зіпсувала перший наклад і мусілисьмо казати друкувати се число в друге.

Да будет мир...

(До ілюстрації).

*Серед манджурских ніль тьма цармат учно
Лягали голови гайворонам на жир; [ірало,
А православний цар хрестив покою діло
І світу возвіщав велике слово: мир...*

*В Росії скрізь огонь, дрожать царя палати,
Бо слово своє рік сам нарид-богатур,
Рве пута вікові — і світ старий валить ся —
А цар серед огнів голосить людям: мир...*

*В краю кругом біда. По селах опустілих
З косою ніч-у-ніч йде голоду опир;
А мироносний цар спасає люд брехнею
Євангельских словес: да будет з вами мир!...
(Н.)*

Мої сплетні.

(Моя передчасна смерть або божевільний когут — шертені від Шнайдра — нездорові відносини — великі вакації).

„Des Lebens ungemischte Freude ward keinem Irdischen zutheil!“ сказав колись безсмертний поет Германії.

Ще нині тремчу від передсконного страху. — Оноді вернув я пізно в хату та застав на столі картку від нашого адміністратора і розпечатаний лист. Моє серце віщувало якесь лихо. Я став читати: „Клену ся на мій поетичний талан, що як ще раз ткнете в „Зеркалі“ мою особу, то я не пожалую часу, трудно ні гроша, приїду до Львова, позабиваю вас як псів і одним замахом знищу ціле „Зеркало.“

Дальше не міг я вже читати; в очах закрутили ся мені слези, коло серця щось стиснуло, зворушила ся совість і стало мені жалко, що прийдець ся вже так скоро розпрашати зі світом живих, у самій весні мого житя, ба навіть мимо заплачення прольонгованої весняної рати в кредитовім товаристві урядників і священників.

Але трудна рада! Я списав тестамент,

Між політиками.

А: Чому барон Бек відрочив лише сесию парламенту а не замкнув? Таж за се заплатить скарб державний якого пів міліона.

Б: Се бачите, пане, є мале „ребухем“ для послів. От прим. в 1902 році, в часі страйку, була сесия парламенту замкнена і тоді їздили наші послы по терені страйковім і особисто збирали материяли. А сего року чи не маєте страйку? Бачили ви може, пане, котрого посла? — хіба десь недесь якого кандидата на посла.

А: Справді!

Подяка.

Високоповажаний Пане!

Вже два місяці мала моя жінка страшену хрипку, а коли зачала заживати ваш еліксір, стратила цілком мову. Прошу прислати еще дві фляшки.

Вдячний до смерти

Архип Пантофличенко.

поклав ся на ліжку, зложив руки на грудях і — почув себе небіщиком...

І видів я у тяжкім сні з небесного балкона свою смерть, некрольоги, незаплачені довги і свій власний похорон. Скажу Вам притім щиро, що в небі зразу прийняли мене досить холодно. Опісля, поправила ся атмосфера. — Я бачите досить невиразно представив ся, а найважнійша річ, що забув взяти зі собою всі найважнійші документи як свідочтво від поліції, щіплення віспи, приналежности, мілітерпас etc.

На моїх похоронах грали пси марша під батуютою музичного рецензента „Діла.“ За домовиною йшла неперебрана юрба знакомих, вірителів і цікавих християн. Над моїм гробом промовляв п. Губчак, котрого умисне на те випустило «станиславівське староство з арешту...

Так мені снило ся тої ночі.

Майже над самим ранком воскресив мене із мертвих голосний сьпів припізнених трубадурів, що на них така богата моя стислійша вітчизна — місто Львів. Ішли громадою і минаючи мої вікна присьпівували пісню:

Кіцмань гень аж за Бескидом

А Кульпарків близько;

Лазуїти.

— Laudetur Jesus Christus! Що чувати frater?
 — In saecula saeculorum! Маю великий кло-
 піт з тими Русинами, clare pater, бо сі єретики

Залицяв ся до дівчини
 Якийсь хлопачиско...

Зірвав ся я чим скорше з постелі і на
 памятку тої незабутної, а тяжкої ночі вирив
 ніжиком над своїм ліжком:

Тут спочиває тіло Танчана,
 Що погіб марно одного рана;
 Притишив болі, закінчив муки
 Бо єго вбили „Пестрії Звуки.“

Так отже несподіваній поранній серенаді
 завдячую, що я дійсно не погіб марно тай
 можу з Вами — дорогі читачі, побалакати нині.

Як вже певно знаєте із нашої так званої
 „поважної“ щоденної преси, прилетіли на
 Русь шершені. Одна — як каже митрополит
 — певно ненаймудрійша, не лишень на Руси,
 але й на цілім сьвітї газета, впевняє, що ті
 шершені надлетіли з востока. Надлетіли хма-
 рою і завоювали каву Шо Шнайдра, де си-
 дять громадами тай нічо не роблять.

Воно поправді не є так страшно.

Хто хоче перевірити най вибере ся до
 Шнайдра а взрить місто шершенів — грома-
 ду поважних і визначних патроїтів, що майже
 все є чимось заняті. Пють чорну каву, ме-
 лянші і капуцини, грають білярд і шахи, об-
 гризають нігті, або читають пильно „Fliegen-

до тепер ще не здобули ся на свою власну
 католицьку пресу й ми мусимо для них вида-
 вати власними грішми „Основу.“

— Не жалуй fratello тіо сего видатку — бо
 він оплатить ся нам сторицею. От примі-
 ром оголосилисьмо руске паломництво до
 Єрусалиму а поїде пальско-руске. Чиж
 се не є ad majorem Poloniae gloriam.

— Дійсно, carissime pater, нехай анатема
 впаде на тих недовірків, що ще не вірять
 в чистість наших намірів і в те, що ми всьо
 робимо лиш ad majorem Dei gloriam.

Журба.

Знаєш, Мариню, мама прислали мені зі
 села 4 кірці бараболь, та не знаю, що зро-
 бити; чи набрати собі людей на станцію, чи
 лучше годувати ними безроги?

Між кухарками.

— Чим твій Ясь?
 — Мій капралем. А твій?
 — Мій казав, що лєнгвером.

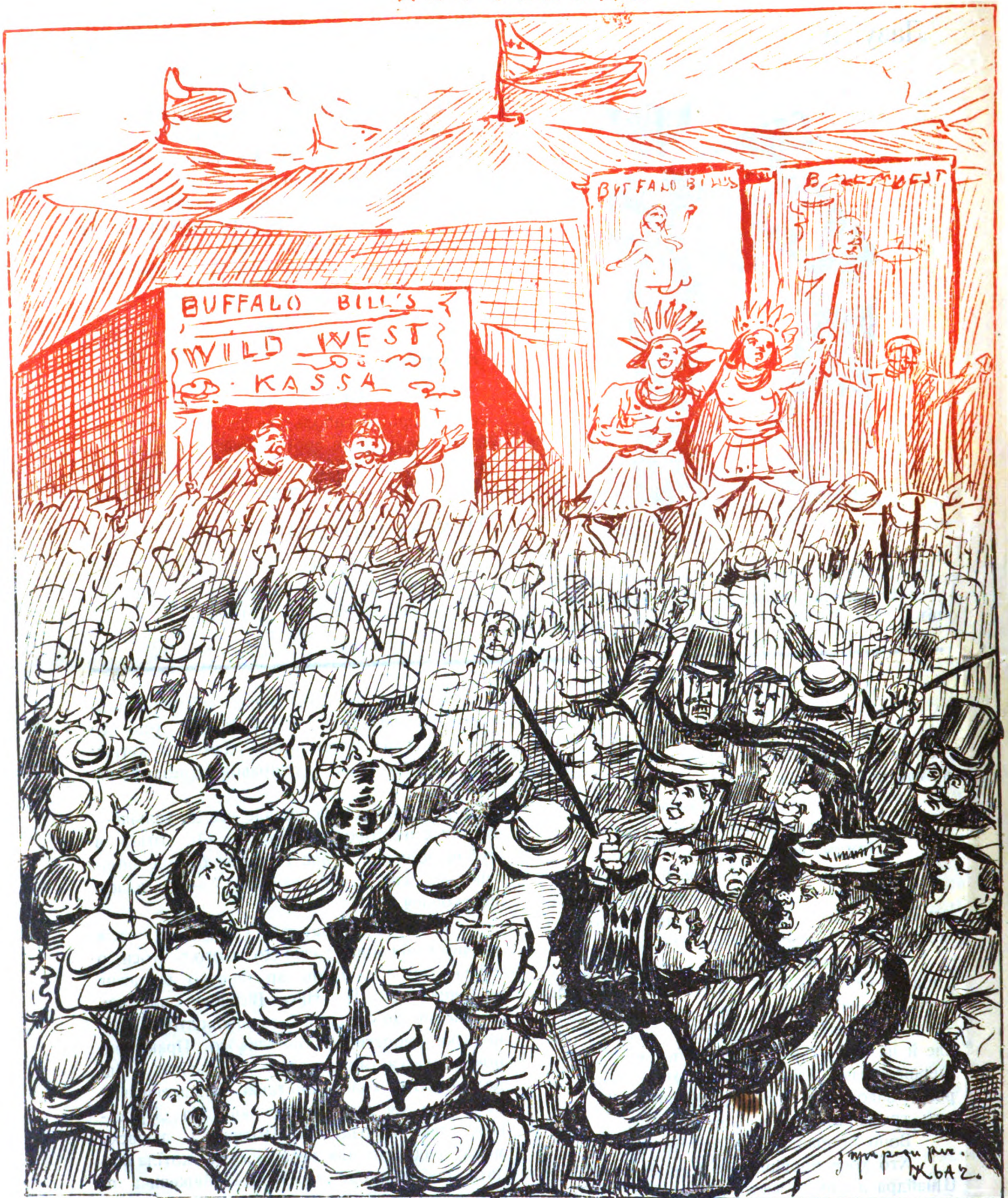
de Blätter“ і „Зеркало.“ Маленький лиш гур-
 ток найвизначніших і найбільших (що до
 росту і Diätenclasse) мужів, радить в кутику
 над добром Руси і направою „нездорових
 відносин.“

Воно ніби стара річ, але все актуальна.—
 Всюди є нездорові відносини. От хотьби в
 рускій політиці. У нас у Львові більше полі-
 тиків має свої власні камениці — як власні
 переконаня.

Або така справа: від непамятних часів
 кричимо аби йшов „свій до свого.“ Доси о
 скільки тямлю лишень др Франко відважив
 ся (очевидно в Ніт.-Наук. Вістнику) виступи-
 ти против сеї максими і то виключто зі ста-
 новиска теоретично-брехливого. Практично
 поклонила ся тим выводам „Просьвіта“ і від-
 дала роботи коло памятника Шашкевича п.
 Регіє-ови. Ся культурність панів від „Прось-
 віти“ так зафрацувала Поляків і львівску
 мійську раду, що для реверанжу..... хотіла від-
 дати роботи коло памятника Міцкевича п.
 Сторожакови, Рутенцеви і членови „Зорі.“

Але то здаєть ся тому, що в радї мій-
 скій ніхто не догадував ся, що р. Strojzak то
 наш Сторожак.

Мені здаєть ся в загалі, що в нас вся-

— Цікавість хто є більше дикий, чи цивілізована дич Заходу, чи дика цивілізація старого краю?

ЯРМАРЕК КРАЙОВИ.

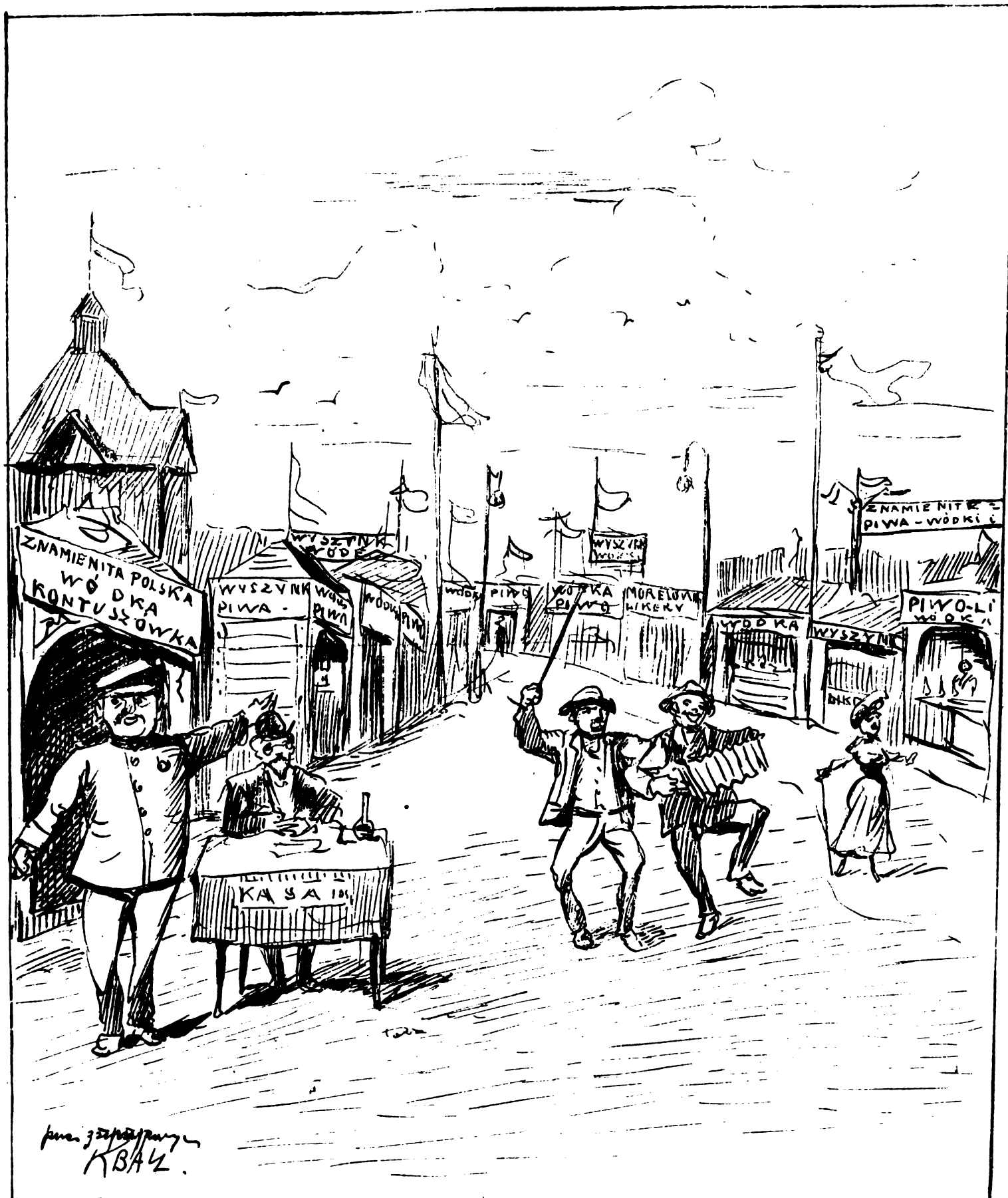

рис. з газети "КВАЧ".

Віш цо Янтик? Те панові цалкім добжи зробілі тен ярмарек, тильо цо запумнелі еше о тим, цо трудно є добжи забавіць сі самим мищизном.

Думки.

— Є люди що мають також внутрішній стрій після моди.

* * *
Люди, що уміють писати звать ся письменниками.

Люди, що не уміють писати звать ся так само.

Руский клуб

Корнило Мандичевский
 Андрій Кос
 Ем. Гладишовский
 Юліян Романчук
 Александер Барвіньский
 Єротей Пігуляк
 Длужанський Йосиф
 Василь Яворский
 Никола Василько
 Михайло Король
в парламенті.

кий рух і ціле жите є лишень впливом нездорових відносин: „Просьвіта“ справляє п. Романчукови парад з телеграмами, Д-р Кость Левицкий зчезає дійсно добровільно, д-р Студинський уступає також добровільно з Т-ва Шевченка, п. Борковський на гвалт відпрошує ся редакторства „Діла,“ д-р Охримович не квапить ся з прийнятем того уряду, посол Барвіньский плаче в „Руслані“ над своїм швагром Шухевичем, д-ра К. Левицкого роблят головою Народного Комітету, О. Фоліс ляментує, що на нїм сидить вся політика, а о. Ганіцький з Найберуну нарікає, що рускі робітники не хотять через его бюро іти до Прус і богато, богато подій, що нїбито мають бути проявами нашого жита, а є лишень вислідками нездорових відносин.

Але воно направить ся, вакації перефільтрують каламутну воду, тих нездорових відносин. Бо тепер є великі вакації на цілім просторі закріпощених українських земель. Студети на вакациях, австрийский парламент урльопований а вже найкрасші вакації дав цар своїй думі.

За те на провінції великий рух. Весільна академія серед питомців, забави і празники — даремно деякі побожні газети накликують до жалоби по тій причині, що папа римский вколосив ся в палець. І се також є нездорові відносини.

Танчан.

Сатиричні силуетки.

Д-р Кирило Трильовский.

Адвокат і гетьман всіх галицьких „Січій“ з сідком в Коломиї. Чоловік о непогамованій амбіції. Хотів би бути ідолом як не цілої право- і ліво-бережної України, то принайменше серед групи радикальствующих народоців, яка шумно зве себе „радикальною партиєю.“ Тимчасом доля загнавши его в Коломию, відняла єму тим самим вплив на всіх партийних товаришів у Львові, які не чуючи близько себе д-ра Трильовского зачинають его менше більше трактувати як то каже ся „per pop sunt.“

Вічний кандидат на посла не зражує ся програмами, але при кожній виборчій кампанії стає на ново до бою, щоби помножити число упадків знова о оден. А шкода бо д-р Трильовский ані о волосочок не є гірший від других руских послів. Противно з огляду на се, що колись служив при „ферпфлегсбранжи“ у Відни, набрав вправи в німецькій мові і міг би від часу до часу вшкварити собі мову в парламенті. А може власне тій обставині завдячує він, що політичні „махери,“ що згуртували ся у львівській „Бесіді“ не пускають его у Відень, щоби не псувати слави „мовчаливих“ нашому клубови?

Нова ортографія.

Батько (до жінки): Тепер то я вже не знаю, що буде з нашим Миханьом. Казав мені професор, що він не хоче нічо вчити ся. Колись ту написав „загуменок“ через два „с“.

Думка.

Віють вітри, віють буйні
Аж дерева гнуть ся;
Ой вже нині патріоти
За мандати бють ся...

В „комітеті“ у Кучека
Зволили рішити,
Щоби лишень всіх з „фамілії“
Послами робити.

Скромний Руслан офіційально
Не мав конференції,
Ходив лиш на реколекції,
Тай на аудієнції.

Кацапня також плянує,
Хоть не каже слова —
І так ліста кандидатів
Вже нині готова.

Тільки у сьвятого Юра
Щось з того сьміють ся;
Віють вітри, віють буйні,
Аж дерева гнуть ся...

Гриць.

Також політики.

З причини замкнення сербської границі займають ся тепер політикою свині. — І не дивниця, бо коли політики можуть робити свиньства в політиці — то чому ж не можуть свині політикувати.

Спритний.

Хлопець: Мамо, мамо, миш впала в молоко.

Мати: А то злови єї скоро і викинь.

Хлопець: Вже не треба, бо я впустив в бочівку кота.

Телеграми „Зеркала“

на власнім шнурку.

ПЕТЕРБУРГ. Вітого мають покликати назад до Петербурга — чи не заносить ся знова на нову позичку.

ПЕТЕРБУРГ. Як відомо, мала англійська фльота зложити небавом візиту російській фльоті в Кронштаді. Цар тим вельми утішив ся і приказав міністерству маринарки поробити приготвлення до величавого прийняття гостий. Коли вже майже все приготовлено, спостережено в міністерстві, що Росія не має фльоти. Тоді цар просив телеграфічно мікада о позиччене фльоти на час паради. Мікадо згодив ся під услівем зложеня кавці за фльоту а цар не могучи зложити кавці просив Англію, щоб на инший раз відложила свою візиту.

Відповіді від редакції.

Вп. Цікавий: Колисьте цікаві, то ми Вам скажемо, що відповіді наші хотяй є адресовані нібито до певних осіб, дотичать звичайно загалу читачів. Тому вишукуванє осіб, до яких тоту відповідь можна би спеціально причепити, мусить все остати без успіху.

Вп. Ле... в К. Ваш гнів вказує, що мимо иншого теоретичного переконаня, не позволяєте в практиці публично критикувати своїх творів. Сего до тепер не боронив ніякий чоловік культури. Думаємо, що узавши тоту правду, гнів Ваш утихомирите і не цофнете нам, мимо всего, дальшої присилки Ваших, дійсно для нас дуже вартних творів.

Літерат: Питаєте яким способом *Марко Мурава* хотяй не воскрес, може бути нашим співробітником? Річ тота є дуже проста. Ото ми „находимо ся в посіданю“ кількох менших его творів, з яких коли прийде „той час і тая година“ зробимо ужиток, помістивши їх в „Зеркалі“.

Вп. Красавиця: Щось нам не хоче ся вірити у Вашу красу, бо допись Ваша є занадто брутальна і вказує скорше на грубіяньство. Відіслалисьмо єї до оцінки до сморгонської академії наук.

Запросини до передплати.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адресувати :

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

АГРАРНИЙ ШТРАЙК.

— Передвиджування наші здійснили ся, бо заповіджений нами аграрний страйк в повні вибухнув, з тою лиш ріжниццею, що страйкують не хлопи, лиш пани, а хлопи ждуть кінця.

Антиреволюція

АНТИРЕВОЛЮЦІЙНА

АКЦІА

ЄВРОПИ

С. Сорданюк
78.

На нині.

(До ілюстрації).

*Гей, деж у світі тая сила,
Щоб хід подій в бігу спинила,
Щоб приасила, неначе огонь,
Святої волі день?..*

*Гей, можуть ся разом дружити,
Пани й вельможі. Відновити
Світ — зможе не гарматний сьпів,
Але народів гнів...*

*Даремні чорних духів мрії,
Марні їх змагання й надії —
Сини Росії в невідкличну путь
По власних кістках йдуть.*

H.

Мої сплетні.

(Вакації. — Огіркові роздумованя над добром
Руси. — Протекційність в „Зорі“. — Коло-
дійство у св. Юра).

Вакації в повнім розгоні. Львів пустий, мовби половина его мешканців пішла за приміром кількох тернопільських студентів і перенесла ся дешевим коштом на лоно Авраама. Ні в реставрації, ні в огороді чи каварни не почуєш рідного слова, якби машиновою вимітачкою вимело весь руский патріотизм далеко по за львівські рогачки.

А шкода! — Райх, Монополка і Брайтмаєр були вже майже неподільно в наших руках. Втратили ми три позиції, що нас стояли чимало часу і гроша...

Усьо десь погубило ся. Молодіж середних шкіл розбрила ся по селах і не догадуєть ся може, як тут за неї розвели дискусію львівські редактори і оден з професорів. Симпатичні аргонавти розмістили ся „в перейзді“ на ліпших парохіях, в домах деканів тай з нотаткою в руках обходять стоги і обороги, числять і... мріють про якого грошевитого ангела. Бо ще лише там у затишних патріархальних усторонях мож подибати щирість, гостинність і звичайно кілька доньок на відданю...

Мудрагель.

(Перед клінікою у Львові).

— Свату, а що то за будинок?
— А тут скубенти трупи патрошать.
— Та на що?
— Якто на що? А от вмре хто небудь на вулиці, так его сейчас сюди і патрошать. Виймуть внутренности ну і видять з якого він був села, з котрого повіта, як его звали, чи податки заплатив, ну і від чого помер.

Милосердний.

Каменичник (що бачить, як оден з академиків збирає серед гошиї складку на боєвий фонд): Шановні паньство. Коли бачу, як ви охотно складаєте датки на так важну публичну ціль, то думаю, що не відкажете також дрібної лепти на оплачене комірного за нещасливого бідака батька шестеро дітей, якого я завтра з причини, незаплатеня чиншу за сей місяць, мушу судово на вулицю викидати.

Ось нагадуєть ся мені ідилля.

Серед розлогих піль Поділя, похилені стіни...

*Садок вишневий коло хати
Майкефри по вишнях гудуть;
В татунця три доньки ростуть,
А кужда хочеть ся... віддати —
Та якось люди не беруть...*

В опустілім місті правдивий огірковий сезон на події. Відїхав Buffalo Bill і не забрав зі собою ніякого Рутенця, бо навіть Петрицкий, що був з разу ангажований на соубоу'а, зірвав в остатній хвилі контракт і лишив ся дальше при політиці, щоби виперсвадувати Австрії єї інтервенцію...

Україна хоть „ще не вмерла“, але здорово вснула, а тут тільки прольонгованих і передавнених справ.

Приміром: справа театру, що раз більше затихає, хоть — як мовляв Лопатинський — вона ніколи не була дісно актуальна і хто зна' що з того буде.

Зразу половина Русинів складала гроші на будову театру, а друга кричала, що справа не перейшла через публичну дискусію. Пере-

Wszech-Patryotnik.

Iznowu hajdamaki otwarli w Przemyślu nową kasę oszczędności, jako nową instytucję w któ-

rej ostrze skierowane jest przeciwko naszemu „stanowi posiadania“ i dąży do wyrzucenia nas za San.

To już przechodzi wszelkie granice przyzwoitości. Rodacy! Czy jeszcze długo wołać będę na darmo? Czy Wy nigdy nie usłuchacie mego nawoływania? Hej, jak jeszcze dalej będziecie z tymi hajdamakami pardonować, to niedługo dojdzie do tego, że — o zgrozo! — będziemy musieli, my potomkowie sławnych ojców naszych, iść buty czyścić pierwszemu lepszemu Semenowi lub Hawryle.

O rodacy, na samą myśl o tem, dusza moja koziołki wywraca, a mną całym tak cholera tłucze, że mało mnie apopleksja z nóg nie zwali.

A wszystkiemu winne te ruskie banki, bankczki, kasy oszczędności i inne nory, z których wypelza parcelacya naszych dworów szlacheckich.

Hej, niech no tu przyjdzie nasza Rzeczpospolita, to my tu krótko załatwimy się z tymi hajdamakami. Pieniądze zabierzemy, a im niech kat świeci. Tym sposobem stanie się zadość najprostszemu wymogom sprawiedliwości, która wyraźnie mówi, że hajdamaka a rozbójnik to jedno i że cały ich majątek razem z ich śmierdzącymi cielskami to nasza własność, z którą robić możemy co nam się podoba, aby wywalczyć sobie prawdziwą „naszą i waszą wolność“.

вели на ту тему широку диспуту і від того часу обі половини перестали складати жертви...

І вийде пророцтво Шухевича: „Русини втратили народну честь!“

Більше чим театр гризе мене, ще виборча реформа.

Вона ніби вже готова до народин, але всі знають, що вродить ся калікою, а причина на мою гадку є така, що „фаховця“ д-ра Сельского роблять президентом „Нар. Тор.“ місто зробити єго акушером реформи в парламенті. А най вже буде й така, ходить еще о се, щоби до єї вихованя призначено старих „витравних“ педагогів. Бо чи подумав хто, кільки нас з тої причини жде праці.

38 мандатів! Народе! Не чуєш? 38 кандидатів з кожної партії, 38 засідань Народного Комітету, Народної Ради, Вільнодумного Союзу, Руської Ради, Католицького Союзу etc. etc. 38 передвиборчих зборів з кожної партії, 38 комітетів льокальних, 38 родів афішів! і т. д. і т. д.

Воно здаєть ся нічо, а тут є прецінь великанська праця!

При тім годі кого небудь ставити на посла.

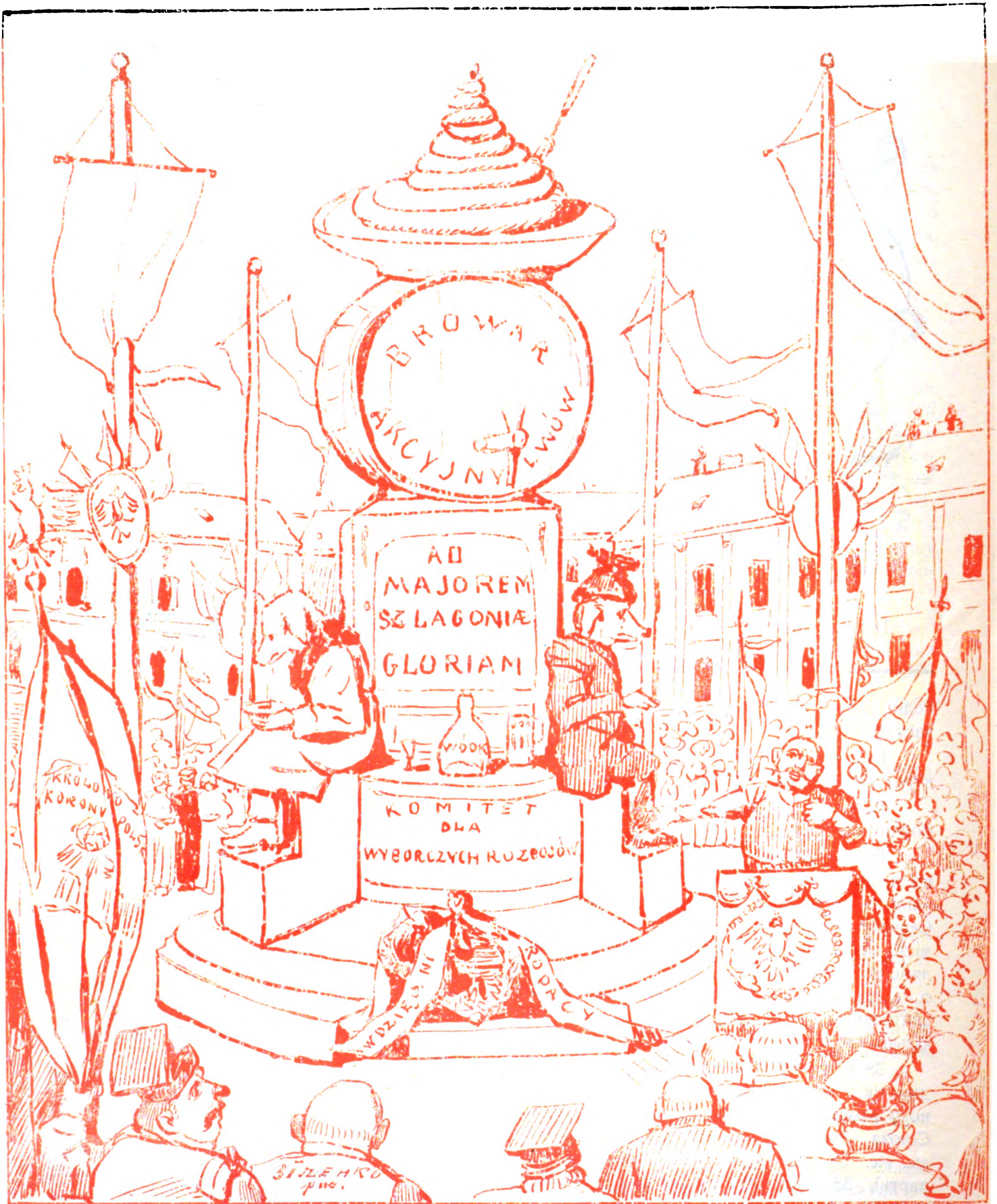
Вшехполяки розіслали зазив, щоби на руки заряду їх партії присилати зголошеня на кандидатів. При тім такі дають вказівки. Кандидатом може бути лиш :

- 1) chłop rozum w makowie¹⁾ mający;
- 2) jadaczką klawo²⁾ mielący;
- 3) po szwabsku gwarzący
- 4) za ferniak³⁾ wodzić się nie dający
- 5) jak polityka każe — kirzący⁴⁾
- 6) i w dyrdy⁵⁾ idący
- 7) a graby⁶⁾ morowe⁷⁾ mający...

Треба признати, що рецепта знаменита — і бажати би руским комітетам, щоби перед затвердженем кандидата совісно єї перечитали.

Бо як хто має розум, а нікого не боїть ся, то йому всьо єдно і може робити, що схоче не потребуючи питати ся, що хто про него думає або говорить. От так само як пр. виділ „Зорі“ цілком не питає чи се кому подобає ся чи ні, що він запомоги, призначені для „отвираючих інтерес,“ дає тим, що сей інтерес вже давно отворили. І слушно, бо що

1) Голова, — 2) добре, — 3) ніс, — 4) пючий, — 5) тачень, — 6) руки, 7) дужі

— З нагоди чим раз завзятійшого будованя „нашими брацьмі“ розличних пам'ятників на Русі, пропонуємо ще оден пам'ятник, який по введеню виборчої реформи повинен бути уставлений в „століци нашого, польського краю“.

З ЗАСАДИ.

— Іщик - лейбен, біст ди Мишіге геворден, ци вуес? То ти хочеш тепер купати ся?

— Мойше - лейбен, шраа ништ. Ех бін ништ ка мишіге, іно я купаю ся раз до року з засади, і то чи треба чи нетреба.

Сатиричні сільветки.

Михайло Павлик.

Нестор українських радикалів в Галичині. Оден з невеличкого числа сотворителів тактичної рецепти своєї партії і головний, найвіродостойніший коментатор творів і життя, свого ідола, прф. Михайла Драгоманова. Бо се вже така людска натура, що мусить в когось вірити. Хто відкине пророків, про яких говорено єму в єго молодости, той вишукує собі нових; ставить нові велити — ідоли і боронить їх із єще більшим фанатизмом і безграничним пожертвоуванєм, чим перші християни боронили своєї віри.

Доказом того є „драгоманізм“ Михайла Павлика, поставлений в місце віри обявленої.

Головною єго хибою (передовсім шкідливою для него самого) є те, що не дає собою попихати в довільнім — для других — напрямі. З сеї рации проф. М. Грушевский мусів єго очевидно знетерпіти. Тота „послед-

кому до того, що хто кому щось дає. Щоби лишень те, що він дає не йшло з кишені того, хто мав надію щось дістати.

Так само нікому се не має бути до того, відки йдуть фонди на сьвятоюрські „Основи“ і для чого як раз покликано колодїя з Камінки до збитя розлітаючої ся лазуїцкої політики.

Танчан.

на, обставина викликала знова — неначе автоматично — писанячко д-ра Франка, в яким він з нагоди 25-літнього ювілею народної праці М. Павлика уважав за потрібне — wahrscheinlich ad captandam benevolentiam проф. Грушевского, — спалюжити ювілята як слід, щоби з него і слїду не стало.

Се однак п. Павлика ані трохи не вбило і він зістав дальше „найстаршим радикалом,“ хотяй молодші єго партийні товариші, ані руш, слухати єго не хотять.

Говорять дівчата...

Говорять дівчата, що маю я в собі
Щось з Гайного вдачі. Сьміюсь хоть в жалобі.
Весело говорю і пісні складаю,
Цілую, цілую — вкусити теж знаю;
Сильний у коханю, в ненависти дикий,
Люблю вино, сьпіви, дівчата й музики...
Говорять дівчата, що й груди у мене
Слабі, нерви хорі і серце зранене...
Дівчата! — вгадали, бігме, мою вдачу
Сьмію ся, йду в хату... тай плачу... тай плачу...

Гриць.

Австрійські

Пацак
Бек
Буріян
Дершата
Шенайх
Пітрайх
кляйн
Коритовский
Праде
Бінерт
форшт
Голуховский
Ауершперг
мархет
Дідушицкий
вборчої.

При іспиті.

Професор: Скажіть мені коротко, що ви знаєте про Володимира Великого.

Кандидат: Володимир Великий уродив ся, виховав ся, охрестив ся, залюбив ся, заручив ся, одружив ся а в кінци помер.

Лекція з Олендорфа.

- Чи твоя сьостра ма вонси?
 — Не, але Русь станові неоддзельном ченсьць Ржечи посполітей польскей.
 — Чи твуй брат юш вишедл за монш?
 — Не, але ми становіми сіле, ктура по-трафі утшимаць в послушеньстве цали наруд рускі, навет вбреф его волі, хоць не мами сіли, аби утшимаць малей его чонсткі замешкалей в Галіції.
 — Чи твуй ойцец юш засял капусте?
 — Не, але як зачне се в новей Польще бунтация Гайдамакуф, то на ново пшийдом „осьценне моцарства“ і зробіом окупаціе.
 — Чи твоя matka купіла собе просе?
 — Не, але то ест певне, же без Русі не хцеми Польскі хоцьби йом нам хтось і за дармо давал.
 — Чи ти маш розум?
 — Не, але нацо нам такей Польскі в ктурей не билоби кого дусіць і жиць цудзим коштем по паньску.

Ага.

Думки.

Мудрість і дурнота мають те спільне, що є невичерпані.

* * *

Добрий господар любить з поміж всіх сьпівучих птахів найбільше кодкодакаючу курку.

* * *

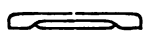
Лекше знайти два серця, що гармонізують зі собою чим дві голови.

* * *

Чим хто більше бажає, щоби его подивляли, тим більші робить дурниці.

* * *

Не одному слово пошкодило більше, чим помогло діло.

Послідні вісти.

Щоби раз на все забезпечити ся перед „бунтами“ персоналу, задумала дирекция „Дністра“ в місце бунтівничих мушин, приймати панни. Розходить ся ще лишень о апробату жінок п. п. директорів.

Секрет за секретом.

(З фєстину „Сокола“ в Пустомитах).

Одного разу вибираючи ся скоро на залізницю забув я взяти краватку. Що однак було пізно, не шукав я вже єї і всїв до вагону без краватки. Напротив себе побачив я якогось панка, що сидів в краватці, але без ковнірика. Коли ми вже — як то звичайно в дорозі буває — познайомили ся, кажу я до мого товариша подорожи:

— Добре би пане було і їхати і з вами весело розмавляти, лиш одно псує мені гумор. Ото скажу вам в секреті, що я не взяв зі собою краватки.

— А коли ви, пане, є такі щирі — повідає мій товариш — то і я вам скажу секрет за секрет. Я бачите забув знова убрати ся в ковнірець.

— Ото дурень — подумав я. Щож в тім за секрет? Таж се кождий бачить, що він без ковнірика.

Телеграми „Зеркала“

на власнім шнурку.

ПЕТЕРБУРГ. Комітет міністрів приймив пропозицию Найберунського бюро що до успокоєня зревольтованої Росії і задумує всіх революціонерів вислати на роботи до Прус. В ціли обговорєня способу переведєня акції приїжджає тут сими днями о. Ганіцький.

ЕРУСАЛИМ. Вигідні кватири для Поляків, що їдуть з рускими паломниками є вже замовлені. Русини, о скілько схочуть спати, можуть містити ся в бараках „für Massenquartier“.

БЕРЛІН. Вплив Русинів в Німеччині на довгі літа запевнений. Найберунське бюро доставило власне Русинку-мамку для внука Вільгельма II.

Запросини до передплати.

„Зеркало“ виходить дня 1 і 15 кожного місяця.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
 Львів, ул. Академічна ч. 8.

„КОСАР РЕВОЛЮЦІЇ“.

**По - над полем іде,
Не покоси кладе.**

• • • • •

**Тне косар не спочиває
Ні на кого не вважає. —**

Шевченко. Google

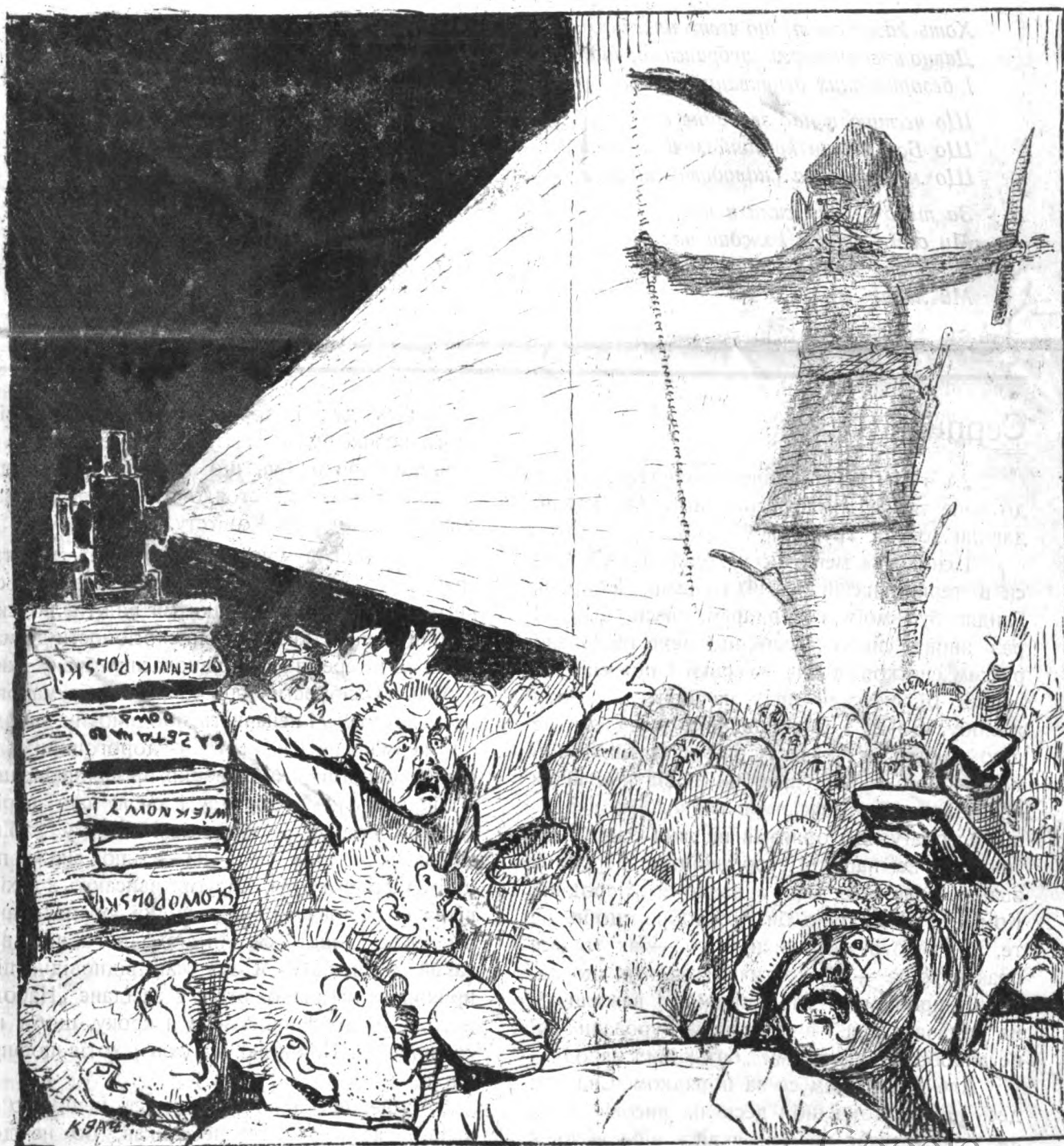
ЗЕРКАЛО

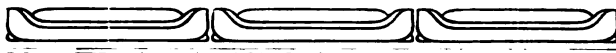
Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

СТРАЩАК НА ПОЛЬСКУ ОПОЗИЦИЮ.

Гимн польської преси.

*Уоружені в меч великих фраз,
Як сторожа святих „ойчизни“ прав
Ми стоїмо на народа чолі.*

*Ми перші все в тривоги час
Бєм в дзвін, щоб нарід закликав
До оборони „польської“ землі.*

*Гей, бож велика сила в нас,
Ми своїх прав у кождий час,
Як сфора псів — бороним враз
Ми лицарі пера!*

*Хоть каже світ, що честь нам і сумліне
Давно вже вижерли шубравство, підлота
І безпримірних деправацій Міль,*

*Що честию в нас звичайне одичіє,
Що Богом нам кретинізм й глупота,
Що ми звичайна „народова“ иніль...*

*За теж велика сила в нас,
Ми своїх прав у кождий час
Як сфора псів — бороним враз
Ми лицарі пера!*

Непорозуміне.

Одного злочинця боронив перед судом дуже славний адвокат і уживав всяких можливих штучок, щоби від свого клієнта відвернути кару. Мимо того суд присудив злочинцеві півтретя року в'язниці.

По укінченій розправі підходить оборонець до засудженого і каже:

— Я робив що лиш міг і більше не можна було.

— О, пане меценас — каже вязень — я і тих півтретя року маю досить.

Не забуду...

Ні, не забуду я тебе ніколи,
Коли згадаю — в серці все заколе:
Пекольний час, як в тебе я влюбив ся
І твого серця трійлом затруїв ся.

Тебе наскрізь пізнав я, геть докладно,
Усю красу чортівску ту, принадну,
Студиював чутя твого помірник
Як психольогії лихий примірник.

Леонід.

Серпневі сни.

„А в ті горячі серпневі ночі приходили до мене тяжкі, томлячі сни, що наче камінь давили „сонні“ груди.“

І снило ся мені, що я ходив до VII кляси в тернопільській рускій гімназії, а проф. Гандяк був моїм господарем кляси. Другий раз знова снило ся мені, що мене іменовано руским єпископом для Америки і що мій товариш Більчевський вніс на мене до Риму жалобу, що я „з ума сшедшим ксендзам“ не даю водити ся за ніс. А вже найтязший сон мав я онодішної ночі, коли ні відти ні відси прийшло ся мені засісти в найвисшій народнім ареопагу, що обнимав не лиш одну партію, але всі народні сторонництва, верстви і званя і звав ся як мені здавало ся „Народний Комітет.“ Всьо було би там добре, щоби не те, що декотрі бесідники місто — як то все практикує ся — безкритично хвалити, що головні провідники постановили, важили ся на подаване рад і внесків нецензурованих ані не апробованих нашими „батьками“ народу.

Але я розповім се за порядком. Сиджу я десь ніби в дома ніби десь на високій горі, аж ту приступає до мене якийсь ніби чоловік

чи якийсь дух і доручає мені письмо, від якого великі букви світили ясным блеском і моргали якби очима, що кличуть когось до себе. В тім письмі стояло запрошене на засідане „Народного Комітету.“

Га... но... думаю, я собі, коли кличуть, треба іти. Зірвав ся я з місця і зараз зніс ся високо по під хмари, відки міг видіти людску дрібничковість, кольосальні спосібности до маленьких інтересів при рівночаснім браку яких небудь спосібностей до ширше обдуманого діла, заздрість і ненависть поодиноких народних керманічів і всі тоті — дорогоцінні для наших ворогів — хиби наших провідників, що відбирають нам всю силу і звели наш нарід до ряду поверх 30 міліонового гурту рабів-кріпаків. Опустив ся я на землю, виджу по цілім місті фестони, хоругви звисають з дахів, вікна ілюміновані, лица людий розрадовані, всі чогось тішать ся. Питаю одного, чого він такий утішений? Я одержав відповідь, що причиною загальної втіхи є засідане „Народного Комітету,“ прискорив я кроку, щоби не спізнити ся. Прибігаю до салі і хотів цофнути ся.

В першій хвилі здавало ся мені, що я зайшов де мене ніхто не кликав, бо не до-

Ной.

(Зі старого закону).

А як опали води
І Божий гнів всмирив ся,
Ной з будою своєю
На „Замку“ опинив ся.
І вийшов рано з буди,
На Львів щоб подивитись —
І впорав ся чим скорше
В поліцію зголоситись.
Потім купив собі парцелю
Десь в стороні Хорущини,
І жив спокійно а з ним
Єго здорові три сини.
Одним лише старий журился,
Що марно так літа летять,
Сини нічого не навчилися
Й нічо навчитись не хотять.
Нераз бувало Ной у вечір
Тайком до Кучка заглядав
І там у кутику самотно
Журбу пільзнером заливав.

Раз близько перед сномом
Закликав Ной синів
І голосом дрозжачим
Таку їм річ повів :

Ось дітоньки я чую, що
Прийдеть ся вас пращати ;
Ще перед смертю хочу вам
Батьківську раду дати :

— Ти Семе маєш гнучкий стан,
Тай троха паньську манеру
Підеш тудя де шильд „Руслан“
А зробиш певно карієру...

— Ти Яфете (казав старий)
По правді дрань велика з тебе,
Іди між „руських“ там хиба
Найдеш товариство для себе.

— Ти Хаме! — (третьому сказав)
Язиком знаєш лиш молоти,
Тебе приймуть у свій кагал
Українсько-руські патріоти.

Спокійно вмер старенький Ной
І не гадав в смерті годині,
Що духи трьох єго синів
Товчи ся будуть ще й до нині...

Гриць.

стеріг я наших велико-патріотів, що то все і при кожній нагоді виставляють свій патріотизм на загальне видовище і посідають монополію на народне батьківство. Доперва розпитавши докладно, зістав я в салі, що то була десь ніби у Львові ніби у Києві в якимсь будинку гейби театральнім, чи якимсь другим, що то єго нарід поставив „собі.“

Серед зібраного синедріону бачив я з чим раз більшим зачудованем клерикалів серед соціялістів, думних панків серед демократів, реалістів серед радикалів, опортуністів серед завзятої опозиції а взагалі застав я всіх, що без огляду на средства, якими розпоряджають, виписали на своїм прапорі великий клич „Вільна Україна.“

Підходжу ближе до референта і чую як сей говорить.

— „Русини! Ми ще не є правдивий „Народний Комітет.“ Нам ще багато потреба, щоби ми заступали цілий нарід. Нехай ту зйдуть ся разом Шраги, Шемети, Романчуки, Барвінські, Стоцкі, Пігуляки і другі поруч Балага, Артима, Кольомана Демка і інших. Нехай члени Думи стануть враз з членами соймів: галицького, буковинського та пештеньського чи віденьського парламента. Нехай тоті люди при

співучасти не лиш іменованих організаторами, але при участі всіх Русинів доброї волі розслідять стан Руси-України. Нехай витичать роботу і ціль борби на всіх полях, а тогди за таким „Народним Комітетом“ піде цілий нарід від найменшого до найбільшого, а против єго волі не вирине ніяка перепона“...

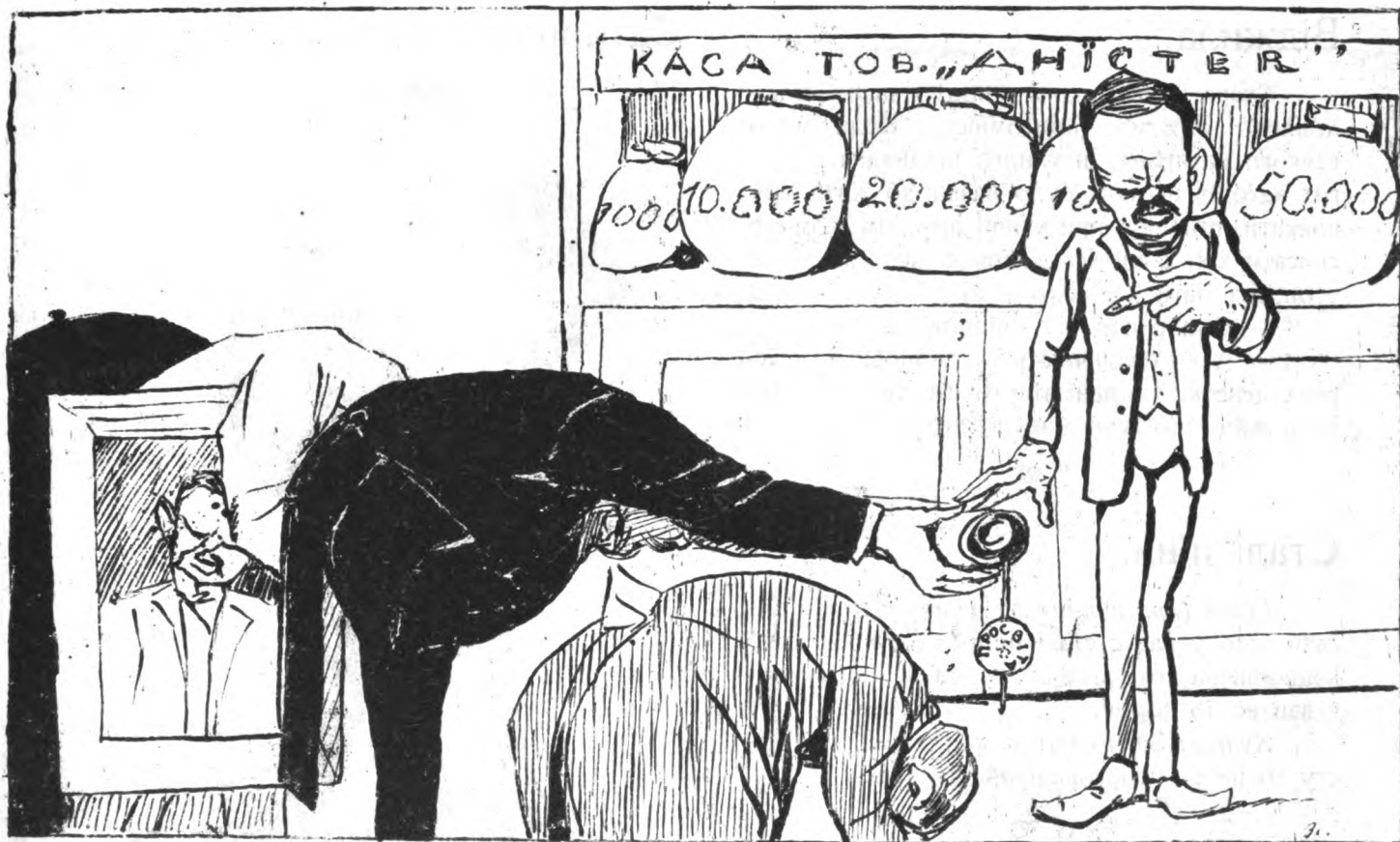
Що дальше говорив сей дивний бесідник я вже не дочув, бо по під вікна перейшла орхестра устроєна в чотирикутні рогативки, обшиті білими і червоними шнурами, що вигривала „венець песні польських“ і власне була в в тракті виконувания мазура „еще не згінела.“ І десь саля радна засунула ся а я уніс ся над містом і бачив ріжні памятники, Собеских, Кіліньських, Міцкевичів, Гловацких і других великих людей у Поляків, а з другого боку бачив гріб основателя Львова схований у Лаврові в вертепах і не було нікому єго моцнів перенести там де є їх властиве місце, то є до Львова. Бо Львів то „польське място і польськем оно зостане,“ а улицю „Льва“ получено з улицею „Смочою“ і віддано на помешкане посліднім шумовинам суспільности. І дух мій виволік ся з мого тіла і уніс ся десь високо понад земскою кулею, де я не чув ані людських болів ані їх утіх і де я бачив другі душі,

НАД ЖИТЕ.

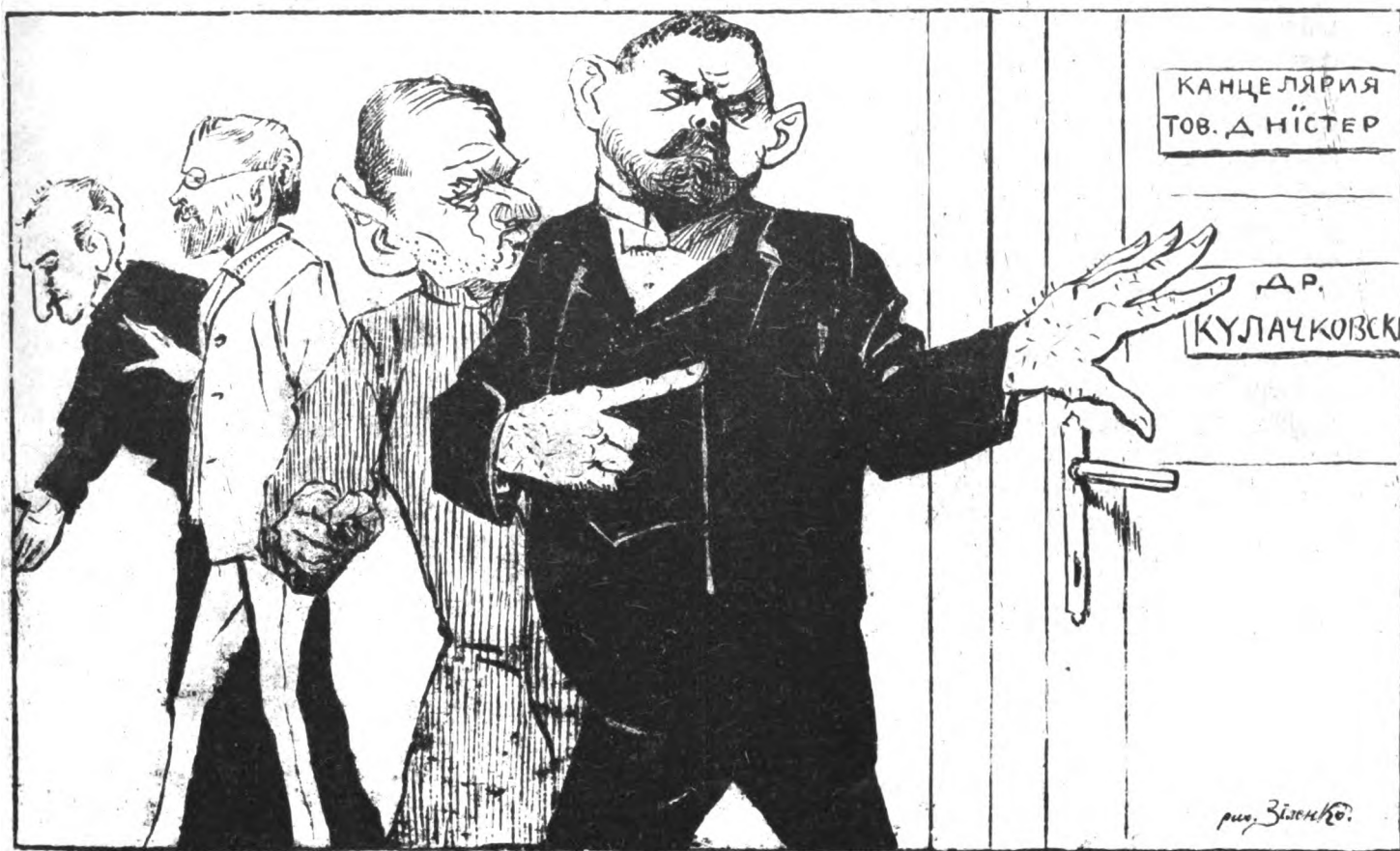

— Давнійше то все говоривсь, що любим мене над жите, а тепер...
— Ах, бо тепер то мені вже і жите немиле.

ЗАВЕЛИ СЯ.

Делегация: Ото ми, хоч не знаємо за шо, доручаємо вам грамоту почетного члена „Продсвіти“.
Новий почетний член: Дякую вам, панове, а за дорогу огляньте мій портрет.

Делегация: Ото раз, вирихтував нас. Ми ему приносимо грамоту виключно за те, що він має найбільшу пенсію зі всіх Русинів, а ви нам нічо за дорогу не дав.

Віджила.

Стара панна впала в воду і заким єї вилвлено стратила притомність. Коли мимо всякого натираня, штучного віддыханя і других заходів не мож було назад до житя прикликати, порішив присутний при тім комісар списати звіт і питає лікаря кілько літ може утоплена мати.

— Около сорок — відповідає лікар.

— А то безличність — відповідає обурена денатка — мені тільки літ числити. Пишіть пане, що мені минуло ледви 25 літ.

Сталі ціни.

Гість (при виплаті): І до чого тут писати, що у вас є сталі ціни, скоро ви мені зацінили за тоті річи 20 корон, а я їх виторгував на 15 корон.

Купець: За позволенєм, тих 5 корон опушту то не є виторговані йно даровані.

яким земські невідрадні відносини так вже надоїли, що покинули той сьвіт і унесли ся високо понад землю, щоби не дивити ся на злі і не гарні річи, а жити лишень серед духів вибраних і чистих. І приближаю ся до кількох панків, що з висоти дивили ся на рабунок потопаючих пасажирів корабля „Сірію“, на тоті бомби густі як фаєрверки на фестині, що одного генерала за другим експедиують скороченим способом до неба, на тоті гуляши з поліцаїв у Варшаві, на великі трясеня землі в Америці, катастрофу залізничу з розбиванєм носів у Львові, на кольоніяльні скандалі в Прусах, на іменоване д-ра Кулачковского почетним членом „Просьвіти“ і інші події на землі. Приступаю я, — як кажу — до них, хочу щось говорити і чую як оден говорить до другого: „Патшай, пшияцелю, на тен зльот сокольства в Загжебю. Як там слічнє цала словянщизна нам похлебя. Щенсє же гайдамацкего „Сокола“ там нема, бо би цала справа била запаскудзона“...

Пробудив ся я і побачив себе в мойї кімнаті на ліжку, за дечім жалувал, а з дечого був вдоволений, іменно що се було у сні, а не на яві.

Гас.

Сатиричні сільветки.

Д-р Евген Олесницький.

Адвокат в Стрию, властитель реально-стий в Стрию і у Львові, голова „Просьвіти“, опікун соймового клубу руских послів, місто-маршалок повітової ради в Стрию etc. etc. Що в нїм є найважнійше, то сей панічний страх, яким він цілком довільно уміє наповнювати деяких „великих“ меценасів й тих, що у львівській політиці засиділи вже „безіц.“ Вистарчить, щоби д-р Олесницький зачав торгувати у Львові якусь каменіцю — на знак, що хоче перенести ся до Львова — а в тій самій хвили невідмінно і так певно, як се, що день є в день, а ніч у ніч — повстає спеціальна література присьвячена д-рови Олесницькому, в якій єго львівські „партайгеносен“ нето, що відсуджують єго від всякого патріотизму, але приписують єму такі відємні риси характеру, що д-р Олесницький аж спеціальними брошурами против тих інвектив мусить боронити ся. Єго суперники переконавши ся на-самперед, що д-р Олесницький закинув вже намір переселеня ся до Львова і псутя їм тим способом інтересів — відкликують всі свої закиди і роблять єму параду з делегациями, з бенкетом, мовами, etc. etc. Ми чули, що д-р Олесницький десь тими днями хоче торгувати каменіцю у Львові, — буде-мо отже на ново сьвідками такої самої історії.

А ту властиво, хто не є адвокатом, той не потребує доконче побоювати ся д-ра Олесницького, бо в політиці трудно є зворохобити его до консеквентної і завзятої опозиції, чим навіть зискав собі у Поляків титул „розважного“ політика. При такій же політиці маси за д-ром Олесницьким не підуть, бо вони домагають ся реформи на кождім поли, а справою одної гімназії, або данаової субвенції на театр, руских народних мас не восхистить.

Думки.

— Малих витязів називають рабівниками. Великих рабників називають витязями.

— Фільозофоване є по найбільшій части лаженем по правді.

— Хто від вужів навчить ся повзати, тому ніколи не виростуть крила у вічність.

— Кого терпине не направить, того воно зіпсує.

— Той є зрілий, що навчив ся сьміяти з того, над чим спершу плакав.

Музикальна.

Чи ваша доня грає на фортепяні?

— Так, але від коли ми виграли великий льос, то вона вже не потребує сама гра-ти, бо я її купив пянолю.

Також добре.

- А як вам живе ся, пані добродійко?
- Дякую, добре.
- А шож робить ваш муж?
- Не знаю, бо ми розійшли ся.
- А но, то і ему добре пішло,

У лікаря.

Слуга (до пациентки): Чи пані хотять, щоби я закликав старого чи молодого п. доктора? *(коли пациентка хвилину невідповідає, додає):* Оба є жонаті прошу пані.

Оголошенє.

— Нашу торговлю старинностей поручаємо П. Т. Публиці. Кожного дня спр-важуємо якісь новости.

Розумна кухарка.

Пані: Ти знова спалила цілу печеню. Нічо не уважаєш, пакуєш дров повно під кухню тож і не можна дивувати ся, що по-тому всьо перепалює ся.

Кухарка (уневинняючи ся): Та я, прошу пані, також не ~~дивую~~ ся.

Наші діти.

Батько (до шестилітнього сина): Бузько приніс тобі сестричку — чи хочеш єї бачити?

Син: Ні — радше того бузька.

Послідні вісти.

Дивно, що внук цісаря Вільгельма дня 29. серпня підчас свого кресту не виповів дов-шої промови.

Вість, начеб становище гр. Голуховского було через послідні землетрясеня захитане, зістала офіційально здементована.

Відай з огляду на повстанє на Кубі по-дорожїють в Австрії куба цигара.

В Росії, коли рано пробудить ся який губернатор чи генерал може собі сьміло ска-зати: добраніч.

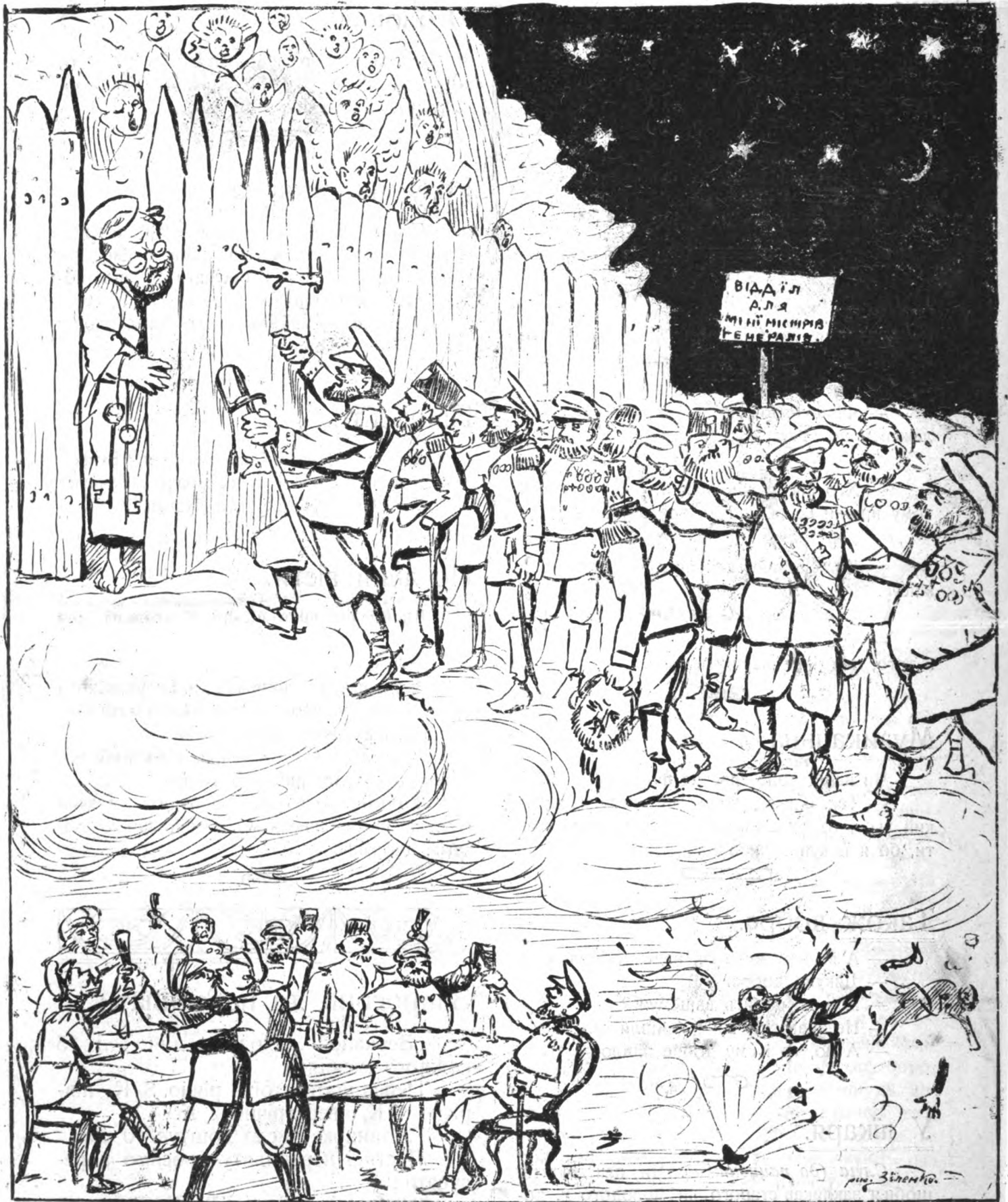
Запросини до передплати.

„Зеркало“ виходить дня 1 і 15 кожного місяця.

Передплата стоїть річно 8 К, пів-річно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот. Листи і передплату просимо адре-сувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

Банкет нисшого чиновництва, що тішить ся з революції, яка дає їм і великі доходи і скорі аванси.

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

ГЕЙ Ж Е Н А Ч Е Х А !

Wszech-Patryotnik.

Kuchanyj Kulegu!

Tera to ju my tym Czecham musimo raz końca dojechać. Czemu to ino tylo Rusiny majom kurzystać zy Szwabuw kiedy i my możemo z nich cosik sobi wyszkrobać. Najlepi bendzi jak my ni zwarzajonc na te jakiś Poznańczyki cy Wielgupulanuw pogudzimy si zy Szwabami i skrojimy kurty Czecham jak si patrzy a bez to wodciongniemy Niemiaszków wod Rusinuw, który coraz wiency nam w Prusach szkoły dajom.

Dlatego ja tyż piszy do Ciebie kuchanyj kulegu wiedzony cy Ty jezdyś „per du“ z wielgimi ludźmi, bo sam słyszałym, jak Ty muwił du jakiegus paniska „Wasza Cielencio“ a wun du Ciebie „ty“, cobyś jim wytłumaczył co tylo w zgodzi z Niemcamy zdusimy Rusinuw taj Czechuw.

Całuji Ci jak si należy
Wasylkowski.

В школі.

Учителька: Скажи Михасю, що робить когут?

Михась: Когут скубає курку.

Тарас у німецькій кацабайці.

Раз по цілоденній праці взяв я палицю в руки і вийшов за місто, щоби відітхнути хвилину чистим воздухом та набрати сьвіжої сили до дальшої праці. З разу дорога вела серед добре знакомих мені дерев та корчів. Опісля однак коли я чим раз дальше запускав ся в гушавину, зачав я блудити, але що ще далеко було до вечера, пустив ся я просто себе і йшов поволеньки серед чим раз дивніших та дивніших цьвітів, дерев і ростин. Чим раз дивніші птахи перелітали коло мене, аж в кінци побачив я, що се не були птахи, але малі і більші діти з крилами, що своїм щebetом наповнювали цілий гай.

Я зразу дуже зачудував ся, але потому пізнав, що я нехотячи заблудив у небо. Зачав я отже чим раз пильнійше розглядати ся до окола й придивляти ся веселим ангеликам, що раз-у-раз діточою веселостию, яку принесли зі собою зі землі, приміщували звичаєм школярів ріжні написи по при дорогу.

Приступаю до одної написи і читаю: „Редакторам, що докучають філістрам і гешэфтярям, вступ до неба заборонений“ або „просить ся дуже файки з австрійским тю-

Enfant terrible.

Мамцю, я ніколи не оженив би ся з панночкою, котра служила при війску.

Мату: Фе, Несторцю — а деж ти чув, що панни при війску служать?

Нестор: А чому мамця — коли тітка прийдуть — все до неї кажуть: Ти свого мужа добре егзецеруєш... Ю.

Краковячек.

Кракувячок я си, над Збручом сї родзів
Шість лят мі йно було, по тютюн вжем ходзів.

Ходзів я по тютюн, пачковал табакі,
Аж мі раз злапалі фінанцкі стражакі

І справілі вали аж... глоба тріщала
І без цалий тидзїнь горшко мі боляла.

О же то чорт нехце ужиць своєї моци,
І вшисткіх фінанцуф порваць едней ноци.
М. Р.

тюзом до неба не брати!“ або „на авдиенцию в небі іде ся лиш в конфедератці“, або... ба, чи вистарчить паперу в „Зеркалі“ на всі їх дотепи.

В тіни дерева, де видніла напись: „Відпочивок для буковинських суплентів“ усїв собі і я, цікавий бачити котрого зі знакомих. Ну, і справді надходить оден із них. Ледви его й пізнав. Там на землі був се хлопиця мязистий, що й вола пястуком убив би був (як би були єму лише дали!), а тут іде зігнутий в чотири погібелі і похилений ще більше якось на лівий бік, на котрому теліпала ся торба.

— Що ти тут робиш? — питаю. — Тай чого так страшенно змарнів і ослаб?

— Я на емеритурі — відповідає мені голосом, що радше міг називати ся „проектм голосу“. — Там на землі тяжко, тому я вибрав ся отут, до неба. На дорогу позичив мені оден з моїх давних учеників кавалок хліба, який директор наказав приносити до школи, а тут... а тут...

Бідачико замняв ся і зачав шукати щось в торбі.

— Ну, що тут? Сьвідоцтво моральности від твого бувшого директора, чи що?

В театрі.

Оден з видців (до свого сусіда професора):
Парепрашаю вас пане, що вам перешкаджаю,
але я прошу випустити мене з крісел, бо я
хочу вийти.

Професор (розсіяний): О ні, не позволю,
бо як би я одного випустив, то зараз всі хо-
тіли би іти.

На селі.

— Ов куме Яцентий ви знова програли
той процес о сїножать з кумом Михайлом.

— Та програв, але щоб мені були дали
присягнути, тобим був певно виграв.

Напасть.

Агент: Перед місяцем взяли ви пані
машину до шитя і не заплатили до тепер ані
одної рати?

Пані: Так, але ви казали, що машина
сама оплатить ся.

Гадки.

Фільзофа: Всі фільзофічні факультети
повинні поіменувати російських генералів і гу-
бернаторів почетними докторами пессимізму,
бо они зовсім не цїнять свого життя.

Клерикала: Бути тепер в Росії генера-
лом або губернатором, значить, бути само-
убійником — таким прецінь повинна церков
відмовити християньского похорону.

Нежит.

Се нежит був, се нежит був,
Що наші серця огорнув
І дивно заворушив кров,
А ми казали: се любов!

А нежит можна передать
Знакомим людям... Йдиж шукать
Молойців других в сьвіта путь —
Я хочу вільно відітхнуть!

Леонід.

— Ні, се шось ще ліпшого, бачиш...
Знетерпеливлений заглянув я моєму небозі
до торби.

— Ага, книжка! Читаю: „Schewtschenkos
ausgewählte Gedichte. Aus dem Ruthenischen...
von Sergius Szpoynarowski, k. k. Gymnasialdi-
rector“.

— Господи! А ти по що возиш ся з тим
крамом, як Антон з козою, а дурень із ма-
льованою торбою? — питаю.

— Га? що? як? — питає застрашений
суплентский емерит. Те... пробіг, тихо! А то
ще почує, то лишенько нам!

— Хто почує?

— А він — землетрясець — Шпойна-
ровский!? Він же мені дав на дорогу життя
свої переводи... Се мій желізний лист до неба!
In hoc signo vincam! Коли кому лиш покажу,
зараз таки знає „кто ми? що ми? і чиї ми
діти“ „Wer wir? was wir? und wessen Kinder?
доповів гордо в тоні перекладача. — Бо що
за мудрість була би давати людям у небі —
де є також усякі літерати, бодай такі славні
як Шпойнарровский, — давати їм, кажу Шев-
ченка у хлопській мові? В німецькій то вже
якось і краснійше і більше цивілізовано. Він
(ніби Шпойнар) там не мало й поправив

Шевченка, вигладив, причепурих, обтесав, об-
чесав, облизав, обсмарував — і з того вий-
шла якась можлива поезія! А так що? Ет!

Махнув рукою і відвернув ся. Пішов
дальше. Я пошкандибав за ним. Гляджу, сто-
ять в купці корифеї поезії, що позбігали ся
з цілого неба й радять раду. Гете, Шіллер,
Шекспір, Байрон, Мільтон, Міцкевич, Пушкин
Лермонтов, Гайне, Федькович, Леопарді, Данте
Петрарка, Гуго, Куліш й багато иньших то-
варишів муз. Підходить мій товариш ід ним,
видно пізнав їх — деж таких не пізнати! —
склонив ся й каже: Мій опікун і добрячий
меценат Шпойнарровский засилає вам, панове
поети, свій дружний привіт і грімке „ser-
vus!“

— Я ухам своїм не вірю і аж мене зат-
кало як я тее почув. Грим! его по карку. Що
ти верзеш? — кажу.

— Ба щож? Таже те, що приказав ме-
ні Шпойнар. У нас, брате, так: „служба — не
дружба!“ А в дїказ правдивости моїх слів
(звернув ся до геніїв) отся книжка!

— Господи! нова обида для Тараса! —
крикнув Міцкевич, глянувши на книжку.

— Що? де? запитав Федькович і в ту
же мить, як правдива горячка, копнув післан-

ПЕРЕД ТЕАТРОМ.

Артист: Що-ж, директор дав тобі димісію?
Клякер: Таки-так. Тепер маю вільні руки.

ДО ЗОЛОЧІВСЬКО-БРІДСЬКИХ ВИБОРІВ.

— О, наш кандидат знова провалив ся.
— Але за те маємо моральну победу.

Сатиричні сільветки.

Михайло Петрицький.

ця ногою в те місце, на яким звичайно сидить ся, і вправив его (післанця) в шалений рух по небесних вертепах. Книжка впала на землю. Не підняв її ніхто.

— Де Тарас? — запитав литовским співним способом великий Міцкевич.

— Сидить в гаю української музи, охкає і часто сплюває! — відповів звучно Петрарка.

— Певно й він прочитав другий випуск переводів Шпойнара, тому й такий чортівський гумор у него! — додавив Леопарді.

— Ходім по него, братя, потішмо, а то ще розхорує ся нам! — докінчав Міцкевич.

Шевченка знайшли під чудовою каліною. Дуже сумний був. Зрадів, побачивши другів. Тоді виступив Міцкевич, прибрав відповідну позу і заімпровізував :

„Wieszczu anielsko rzewny, bracie ukraiński!
 Że zhańbił Twoją Muzę partacz bukowiński —
 Że skalał Twoją jasną złotostruną lirę
 I Twoich słów natchnionych olimpijską mirę —
 Że szlakiem Twego ducha płaska indolencya
 Popęzła w nikłym gymie—nasza-ć kondolencya!“..

Тарас потряс сумовито головою. Тоді величавий Гете не видержав і промовив :

Зразу народний учитель, потому властитель краму мішаних товарів а тепер політичний підприємець. Видає тижневник „Гайдамаки“ не тільки для власної реклами, але також для своєї фамілії і для д-ра Евгена Левицького. Є заступником фабрики дріжджів, видає поезії руских письменників, рекламує тутки „Зоря“, мешкає в приданній камениці п-ні д-рової Гломбінської, де мешкає також і другий приятель Русинів др. Володимир Козловський. Видає маніфести до народу, в яких заповідає, що не стане, взором Хмельницького, в половині дороги, але справу увільнення Руси-України доведе до кінця, хиба би єму перед тим булава висунула ся з рук і гетьманське перо спало з голови. Є вірний так в приязни як і ненависти, чого доказом є з одного боку его вірність д-рови Евгенови Левицькому, який в заміну відвдячує ся єму комплетним легковаженем, з другого боку заїла ненависть до Ваця Будзиновського і его крєвняків з тої рации, що д-р Евген Левицький ненавидить Ваця що найменше так, як стара девотка молоду та гарну дівчину.

Найбільше розславив ся скандалічним процесом, який мав зі своїм бувшим приятелем від серця Грицьом Щипавкою, що при-

„Deine blutigen, heissen Tränen,
 Deiner Seele heiliges Stöhnen,
 Der Ideen holdes Keimen —
 Hat entweiht er mit den Reimen!“

Шевченко прослезив ся. На те бравий Федькович гукнув :

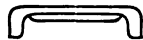
„Як би так на мене, братіку Тарасе
 Давби я 'му, брате, із берези каші
 І то так я давби, що аж би загуло
 І на віки пошесть тоту відвернуло!“

Тарас таки напrawdę затиснув дужі кулаки.

— Та як? та куди, братіки! Ех, мені его в руки! Такий без'ідейник: Гонитель руских дітей! Киринник рідної школи!...

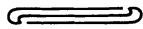
„За щож, о Боже, тільки муки?
 Колись я мучивсь як салдат —
 А тут — діждавсь на духа буків!
 А буки тії теж болять!
 Гей проч каліки, недоріки
 І безсердечнії пігмеї
 Від Музи чистої моєї
 І від моего перелогу,
 Що весь в сльозах...
 Проч, бо їй Богу!“!..

людно закинув ему такі різні поступки, в які навіть „Галичанин“ не хотів вірити, припускаючи, що се лиш чиста фантазія і злосливість може чоловіка так чорно полякерувати. Коли суд, до якого Петрицкий заскаржив Щипавку, скаргу тоту відкинув і наложив на Петрицкого (що в тім процесі виступив під іменем Михайла I.), кошта процесу, то д-р Евген Левицкий назвав сей процес в „Ділі“ політичним(!) певне з тої рачії, що там говорено о різних свиньствах, а о політиці ані пес не гавкнув. Тепер по виїзді д-ра Е. Левицкого настали для Петрицкого тяжкі часи, але він потішає ся, що се на будуче поправить ся.

Анонс будуччини.

Шукаю мужа, (першеньство мають лисі) який вмів би: провадити господарські рахунки, диспонувати обіди і без блудів переписувати до друку. Становиско не вимагане. За дискрецію ручить ся словом чести. Адреса: „Літератка“ poste restante Львів.

Послідні вісти.

Міністер Столипін заявив, що хотяй в політиці нічого не скористав, то се не відстрашує его від витиченої системи і буде побирати свою платню, доки лиш зможе.

Приглядаючи ся подіям в Македонії треба зачудувати ся чому сей край не належить до комплекту Австрії.

Не докінчив. Перебив его слова ревний Пушкин своїм напів сатиричним способом:

„Когда пристроился въ идеи хламиду
И адскую сдѣлалъ Тарасу обиду,
Вползнувъ святотатски въ поезіи храмъ —
Его мы узнали по длиннымъ ухамъ!
Вспокойся, Тарасъ! Ты небесный орелъ,
Тебя не досягъ некрасивый ос...!“

Простягнув до него сердечно руку. Поцілували ся.

— Але що робити? О там лежить сей обидливий том. Воняє аж сюди. Псує нам воздух? Задихає роботою малодуха, що хоче при Тарасови перешварцювати ся на Парнас...

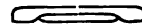
Радили над тим, доки не відізвав ся шутливий Гайне:

Хотяй султан є хорий — то вісти, які надходять з Росії, мусять его вилічити.

Найбільшим съвятим в Росії є жандарм, бо революціонери, висаджуючи віллю Столипіна, були перебрані в жандармські мундури.

Послідний царский указ дементує вість, що військо бунтує ся і що часто приходить до формального бою між збунтованими а вірними полками. Як в кожній мілітарній державі, так і в Росії відбувають ся маневри, щоби жовнірів вправити до бою. Тоті власне маневри в Росії мали сего року лише більше реальний характер і викликали хибні поголоски про бунти.

„Галичанинъ“ подає російському правительству раду, щоб російске міністерство фінансів старало ся викликати на заграничних біржах звишку ціни бомб. Коли бомби подорожують — то революціонери не будуть могли виконувати більше замахів.

Запросини до передплати.

„Зеркало“ виходить дня 1 і 15 кожного місяця.

Передплата стоить річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодиноке число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

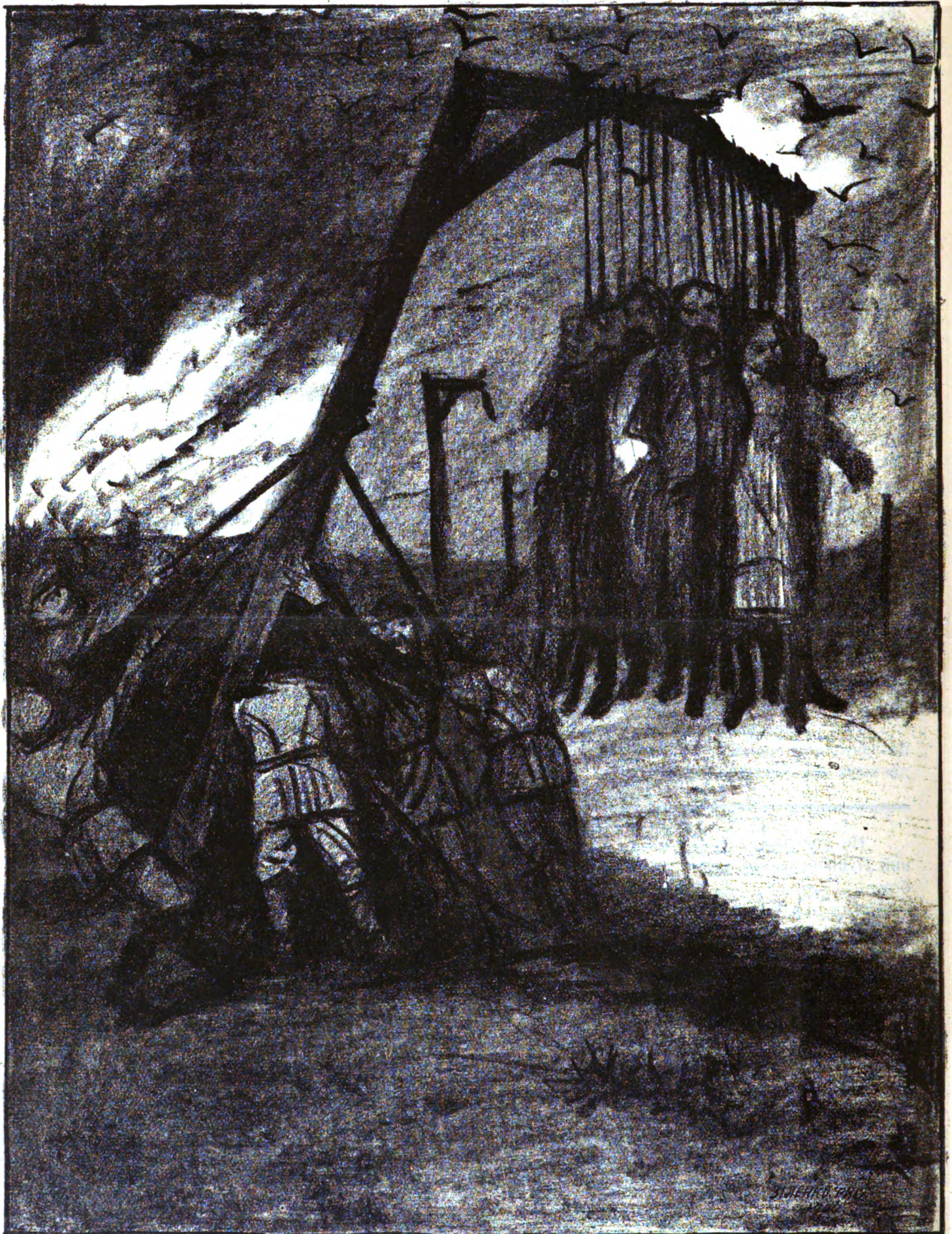
„Ihr drollige, himmlische Philister!
Wohin mit dem leeren Wortregister?
Ich kenn' ja den besten Ort
Für solchen Geistesblitz: Gehennas Ab...!
За хвилину бігли з чистилища два чемні і услужні антипки й несли на мизильних пальцях книжку. Шпурнули нею аж у пекло — в місце, де єї заадресував Гайне.

Бачучи таке, хотів і я сказати якесь слово. Однак коли я лиш отворив уста, щоби виголосити уложену мною на скорі полеміку, всьо зникло і я найшов ся на широкій стежці в знанім лісочку коло мого міста.

Зайшовши домів, сів я чим скорше до столика щоби написати що я видів і післати вам до поміщення в „Зеркалі“. *Кудеяр.*

ПІД ПОРИ ШИБЕНИЦІ.

В наслідок маніфесту Столипіна всі порядколюбиві російські патріоти приступають спільними силами до утихомирення краю.

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

ДУСИТЕЛІ СВОБОДИ.

Chorał wszech... policajników.

*Z dymem pożarów, z kurzem krwi bratniej
Do Ciebie, Austro, bije ten głos:
Jęk to straszliwy skargi ostatniej
Na bezlitośny narodu los!*

*My już bez skargi nie znamy śpiewu,
Wróg wieniec z cierni wbija nam w skroń;
Spokoju chcemy — nie krwi rozlewu —
Więc broń nas, orle dwugłowy, broń!*

*Ileż to razy nas odtrącono,
W ile poniżej ubrano nas —
Byliśmy za to podporą tronu
I wiernym sługą po wieczny czas...*

*Nie patrz na nasze wytarte czoła,
Że w krwi zmaczana i nasza dłoń;
My, Pani — wierzym w Twego anioła, —
Więc broń nas, orle dwugłowy, broń!*

*Popatrz dokoła: mordy, pożogi
Na nas nachodzą, — spi twoja straż,
A my czekamy wśród lęku — trwogi,
Czy ty nam, Pani, „ochranę“ dasz —
Bo my choć mamy spodłone czoła
I w krwi niewinnej zboczona dłoń;
My, Pani, wierzym w twego anioła,
I w manlichery... Więc broń nas, broń!
H,*

З подорожи до Єрусалиму.

Може не всім се відомо, що паломники подорожи мають свою організацію і агентів, а доходи з них призначені вправді на католицькі цілі, але для країв далеко багатших чим наш. І так дохід з прогульки галицьких паломників - Русинів (які мимоходом кажучи видали на неї мінімально 150.000 зр. а. в.) іде на віроісповідну громаду в місті Брікс, а минулого року приїздив окремо до Львова якийсь морський „полковник“ (імени его не удало ся нам розвідати), який предложив митрополиті плян і кошти подорожи і перед запрошеними ним гістями розвинув широку пропаганду за сею богоугодною проїздкою.

Der liebe Herrgott — говорив між иньшими — медоточивим голосом виголений гладко „полковник“ — подає побожним путникам великі і многі ласки за їх спасенний труд і сердечні жертви. Богато чудес сподіяно ся між єрусалимськими путниками вже під час дороги, а багато примірів чудесної помочи божої дізнали путники вже по повороті до дому. І так приміром — почав дальше „полковник“ солодко складаючи виголені уста — один побожний господар в Тиролю

Царский лист.

(до вдови по ген. Трепові).

Високоповажана Панї!

Всевисшому подобало ся покликати до себе мого найвірнійшого слугу а вашого мужа. Прийміть найщирші слова потіхи по тяжкій для нас обоїх страті. Я що день молю ся, щоб Всевищий дав мені і моїй рідні таку смерть як Вашому мужеві, а не від проклятої бомби. *Николай II.*

Добрий рахмайстер.

— Кілько ви маєте літ?

— Я мав би вже 40 літ, коби не се, що я два роки дуже тяжко хорував, а так то я маю тепер лиш 38 літ.

Розсіяний.

Судия (цілюючи свою наречену при пращаню): Термін до дальшої устної розправи визначає ся на п'ятницю о 6 годині з полудня

мав сина який ему лихо провадив ся. Що не робив і не старав ся бідний отець, — непоправний син не хотів звернути з погубної дороги і був причиною безнастанної грижи і соблазни праведного родителя. В тім скруті сей богомольний муж жертвував ся поїхати разом з нашою прогулькою до Єрусалима, щоби Бог зіслав свою ласку на виродну літоросль роду. Вже па дорозі сей праведник мав потішаютий сон, а коли повернув до дому, застав на свою велику радість в своїм сині... знаменитого всіми чеснотами чоловіка!

Отже, щоби ствердити, чи і на наших паломниках сповнили ся чуда, я зарядив анкету межі повернувшими путниками. І справді виявило ся, що не одно чудо збуло ся під час сеї подорожи, а побожний полковник, коли він читає „Зеркало“, — буде мати новий материял для заохоти дальших партий путників до сеї „спасенної“ прогульки.

Вже під час подорожи туда мали деякі путники чудесні сни. Одному ц. к. маніпулі X ранги приснило ся, що одержав ордер желізної корони з лентами, а всі его титулювали „паном намісником“; один радикальний піп з Гуцульщини цілу ніч маячив про якесь богослуженє, при котрім ему митр. Шептицкий

Мы!

Мої Господа! От долшого времени я молчал і не іміл ніякого соприкосновенія с редакціями, ібо бачил, что во главі нашой партії стоять токмо егробте Männer. Ібо і архіерей наш і бивший парох во Тухлі обеспіе при Успенській во Львіграді давали найзупелнійшеє ручательство. Da aber архіерей больше от Fliegla клерикального єсть і кокетуєт со Українцями und der Давидяк hat sich при своєй бесіді в „Народном Домі“ документно blamirt ібо ізрек все что знал, вієс принужден я возглаголати публично. Во первих мушу порицати наш орган газету „Галичанин“ ібо от долшого времени стаєт ся афетіическая. Как резонная причина єст сїя, что нікатория сопомочники єст больняя і главный

вкладав мітру на голову, а еп. Хомишин видзвонював при вівтарі. Богато иньших бачило себе в сонній уяві послами, мільонерами олімпійцями, великомученниками, щасливими дефравдантами і мужами чужих жінок. На двох маститих „атцах“ сповнило ся таке чудесне „ісціленіє“, що митрополит перевязав їм живот поясами, відай за те, що ціле своє жите хворіли на кацапску бігунку і ось зараз на кораблі они навернули до нормального стану. За те одному нарваному професорови з Бучача кацапска мотилиця весь час не давала спокою, але коли повернув „во свояси“ то всі бучацкі жидики признали: він тепер такий смиреннький, як би вернув з Кульпаркова, а не з Єрусалиму.

Також з польськими ксьондзами, що їхали з рускою прогулькою, діяли ся чималі чуда. Закривши лице бородою, здавало ся їм, що вже і сорому не треба мати. Ксенжуні

редактор імієт не множко умапомішательство. Darum то я зробил einen Vorschlag і в неудолзі обіймет редакцію „Галичанин“ брат дотеперішного редактора, господин Марков junior, бивший єрей і кандидат от адвокатури. Так отже в єго лицу unsere Politik заступлена будет клерикальная і цивилитическая партия. Вправді др. Вергун намірєєт созвать з'їзд своїх одномишленников і сотворить новую партию, однак оно наміреніє єст глупое, ібо он не знаєт наших історических начал. Vom anno ..48 ми всегда точно придержовались токмо наших начал і пред ними не только архіереї, але даже і hohe Regierung hat Achtung gehabt і по той резонной причині ми мусимо вислати депутацию ік архіерею даби во сіменище ще больше наших младенцов без матури принимал, ібо в противном разє наша партия моглаби zu Grunde gehen.

Моїй вірній.

Одного вірно ти любила,
А з другим радо заручила:
Бо перший бідний, хоч хороший,
А другий, погань, але має гроші.

Бо перший лиш сільський учитель —
Тож як його по вік любити?
А другий хлопець „ленту“ *) має —
А „ленту“ серце страх кохає...

Макогоненко.

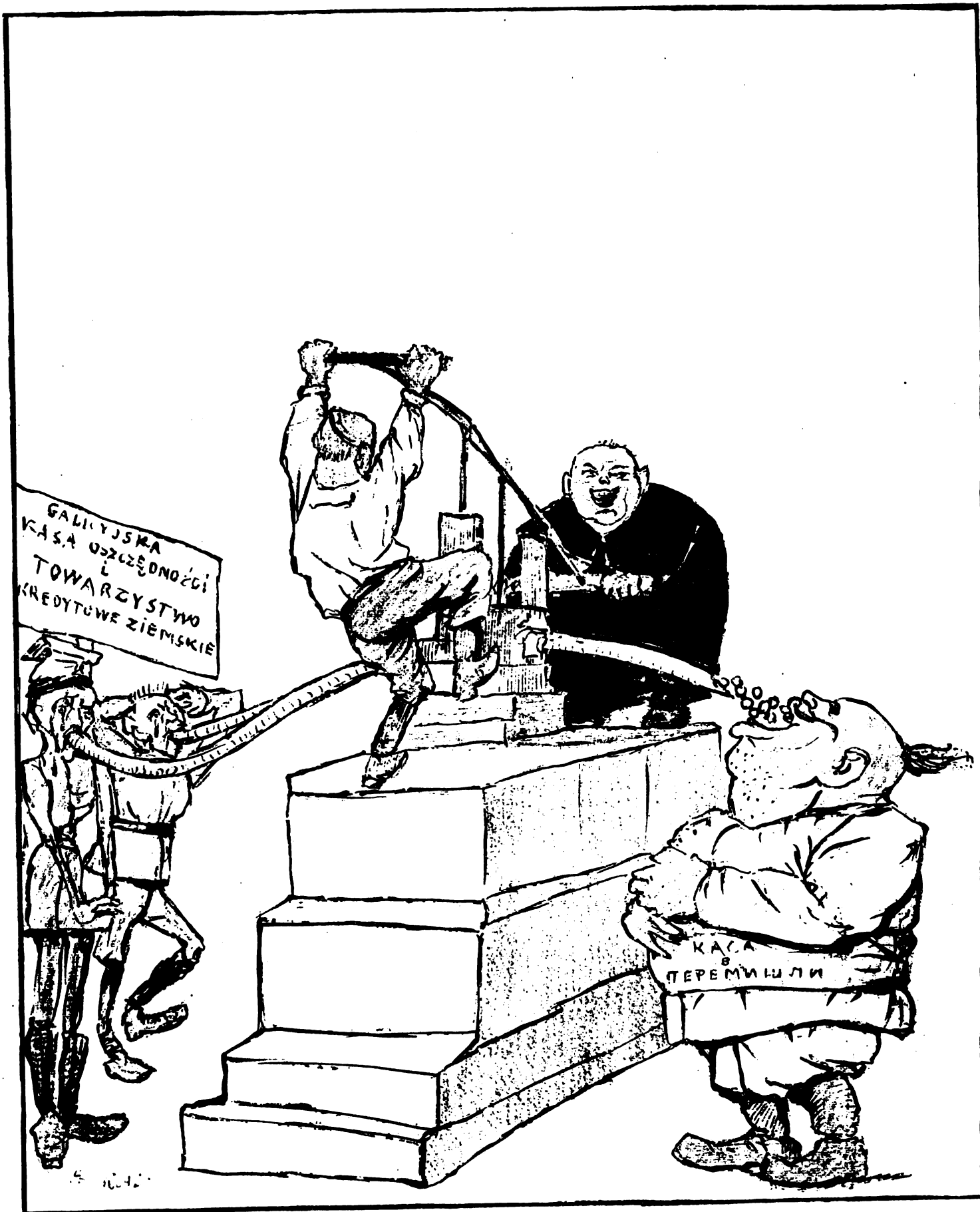
*) Академик з лентою.

уявляти себе воїнами але не Христовими, тільки з вусами „es ist erreicht!“ і відповідно до того поводили ся, а особливо супротив женщин. Але вже найбільшого чуда дізнало одно побожне подружє, про яке тут хочу розповісти ширше.

Жило собі двоє справедливих людей в сьвятім союзі християньского подружя і Господь благословив їм всім добром.

Тільки одна грижа томила їх побожні сердца, що не було потомства. І от порадили ся они обоє, коли пішла чутка про паломництво до Єрусалиму, а що чоловік був зайнятий своїми заводовими обовязками так, що не міг ніяк покинути, тож вислав свою богомольну подругу саму в далеку дорогу, а сам що дня молив ся за єї щасливий поворот і за успіх інтенції. Чи се помогло побачимо за не цілих 3 квартали.

Наколесник.

Вислідки льокованя руских капіталів у власній касі.

ДО „РЕФОРМИ“.

— Що то є плюральне голосованє?
— Еє... то бачите, ая... що хруні мають гіршеньство.

Сатиричні сільветки.

Д-р. Олександр Колесса.

Член Народного Комітету, містоголова „Просьвіти“, член спілки видавничої „Діла“, кандидат на посла, а що найкомічніше мундурований професор літератури на університеті у Львові, котре то достоїнство надано ему „на злість“ д-рови Іванови Франкови, який для львівського університету показав ся за розумний.

На поли літературнім можна д-ра Колессу назвати спеціалістом від біографії Юрія „Косована“ Федьковича, хотяйп. Заклинський зі Станиславова над сею спеціальністю д-ра Колесси все дуже поважно киває головою. До більших его літературних праць належить друкарська коректа „Кобзаря“.

Чи крім того і крім промови на вечерку Шевченка „поповнив“ др. Колесса ще щось з області літератури, не є ширшому загалови звістне.

В політиці стоїть він понад партиями, а то головно з тої причини, що не знає від котрої партії найлекше буде ему одержати мандат. В кождім однак разі не можна до него приноровлювати пословиці: „не умію ні читати ні писати, а хотять мене королем обібрати“.

Причина.

...і кажете пане, що хтось украв вам мошонку і годинник і ви зовсім сего не чули?

— Ні, бо я, пане комісар, маю страшливий катар.

Оповіщенє.

З причини, що кожного року приїздить на літо до Яремча тьма тьменна пейсатих і непейсатих євреїв, проте Яремче буде від слідууючого сезону звати ся Ярмурче.

Наші

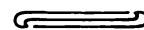
Зеркало
Воля
Свобода
Дзвінок
Учитель
нива
Діло
Народна Рада
Буковина
Руска Хата
Двірська Служба
Народна Часопись
Хлібороб
Дзвін
Гайдамаки
Громадский голос
Католицкий Вєсїд
Руслан
Подільский Голос
Основа
Місіонар
Лїт.-Наук. Вісник
Економїст
Господар
Сьвіт
Посланник
Промїнь
Молодїж
в Галичинї і Буковинї.

У маляра.

А: Я зайшов до вас, щоби оглянути вашу збірку карикатур.

Маляр: О, прошу дуже. Позвольте, що представлю вам насамперед мою жінку.

В канцелярії.

Директор руского театру: Так пане, а виставлю вашу штуку під услівєм, що зречете ся нотарияльно авторского гонорара і доставите власним коштом до весїля в третім актї ковбасу і горівку.

У лікаря.

Лікар: Але я вам казав, що підчас пия мінеральної води не можна пити пива, а ваша хазяйка повідає мені, що ви кожного дня випиваєте що найменше по три „бомби“ пільзнера.

Пацієнт: Ее, що вона знає? Яж прецінь пю пиво все п е р е д мінеральною водою.

Практичний.

Батько: Де є сей золотий годинник, що я недавно тобі купив? Певно вже десь в заставничім банку?

Син: Так! Годинник не ходив. Коли-б я дав его до годинникара, то треба би заплатити, а так, то мені заплатили.

Піпу дзвін а дітько в клепало.

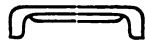
Лікар: Я безусловно заборонив вам курене — а ви говорите, що се вам помагає?

Пацієнт: Так, справді! Як лише закурю одну папіроску, то сейчас утікають з моєї кімнати і жінка і теща.

Зі Львова.

Смертельність у Львові збільшає ся, бо магістрат нічо не робить в справі поліпшеня здровотности. А чому? Бо власне закладає підприємство похоронів, яке прецінь мусить принести тільки доходу, щоби і оплатило ся, а крім того дало ще можливість наділення посадами, як не цілої сфори, то хоч пів банди гавкунів-русиноїдів.

„То цо іннего“.

„Вшехполяк“: Jak to miło brzmi: „Polski Lwów“, „Krakowska Kołomyja“, „Jagielloński Gęsiatyn“,*) „Wandowskie Czerniowce“, „Polski deszcz“, „Polski śnieg“, „Polska kiełbasa“, „Polska mamałyga“, „Polska ruska ulica“ i wszystko polskie — to jednak nie mogę znieść wyrazu: „Polnisches Schwein“!

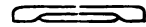
Ю.

*) Гусятин.

Хитрі.

На концерті сьпіває професор гімназьяльний сольову пісню в супроводі оркестри, але не зовсім удачно. По окінченю гімназьясти бють дуже браво і кричать: „ще раз!“ Тогди оден з присутних звертає ся до свого сусіда і зачудований питає, чому они домагають ся повтореня, скоро пісня не випала добре. На се відповідає сусід: А бо то студенти хотять пімстити ся на своїм професорі.

Я.

По замкненю номеру.

Др. Кулачковский, грізний Дзевс „дністраків“, ідучи оноді до бюро прочитав на новім будинку „Дністра“ приміщену на нїм дату ABS як „авс“ і беручи се за омен, хоче резигнувати з побираної платні в сумі 14.000 К*) річно. Против сеї „грізної“(?) для „Дністра“ постанови запротестував проф. Шухевич і користаючи з послїдних днів свого директорованя, виточив будівничому (проф. Левинському) дисциплїнарку.

Запросини до передплати.

З нинїшним числом розпочинаємо IV квартал нашого видавництва, а ще у богато наших передплатників залягає належитість навіть за III квартал с. р.

З причини, що нам ніхто ані паперу ані друку, ані марок неоплатно не дає, йно кождий каже собі за всьо платити, просимо всіх рестантів вирівнати залеглости, бо в противнім разі, не хотячи допустити до упадку одинокої української, сатиричної часописи, будемо мусіти дальшу висилку „ЗЕРКАЛА“ вздержати.

„Зеркало“ виходить дня 1 і 15 кожного місяця.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

*) Автентичне.

Введене російської констытуції в практиці.

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

ШЛЯХОЦКА АВТОНОМІЯ.

В виодрембньонеі Польсце.

(До ілюстрації).

Усьо нам дав, Ти Боже, що мі дати,
Щоб нашу Польщу в світї відріжнити;
Щедро нам сипав всякі благодати,
Щоби дорогу в жизни улєкшити.

Одно, а край сей раєм для нас стане
Лише дай нам польску автономію — Пана!...

В дружбі семейній, у прикладній згоді
З братем-Rusinem спільно заживемо,
Твої, Владико, пресьвятїі дари
Зі стола одного споживати-мемо.

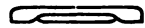
Лиш, що богатші ми в душі прикмети,
Навчимо вперед brata — етикети...

Н.

Хитрий.

Хлоп (приходить до банку по свої гроші,
які він там має зложєні. Коли касиєр вил-
жив цілий капітал з процентами на марму-
рову плиту при касовім віконци, каже): Те-
пер можете тоті гроші назад сховати. Я їх не
потребую, а казав собі виплатити лиш тому,
щоби пересьвідчити ся чи вони ще в касі є.

Що чувати?

(Безголове в „Просьвітї“ — Народна Гостин-
ця — Чинши в „Дністрі“ — Посьвяченє ся
дра Кулачковского — Свій до свого — Др.
Щурат і проф. Брікнер — „Любов“ — Плю-
ральне голосованє — Поділ мандатів — Най-
берунські рахунки).

Біда з нашою „Просьвітою“. Вже то во-
на ніколи не мала щастя до голов. Були ріж-
ні. Були добрі і злі, але були, а тепер є без-
голове. Радувала ся Русь, що в маю вибрала
дра Олесницького, потому засумовала, що др.
Олесницький не приняв вибору, відтак знова
зраділа, що др Олесницький скликав засіданє
і розвів програму роботи, аж ту знова сум
запав, бо як грім з ясного неба прийшла вість,
що др. Олесницький зрезигнував, потягнувши
за собою також д. К. Паньківського. Тепер
зберуть ся знова члєни, щоби 2. падолиста на
ново вибрати голову рускої просьвіти. Хто
ним буде годї знати. А кандидатів буде гук,

Добра нагода.

Молодець (на вулиці): Панї, чи я можу
вам товаришити?

Панна: Коли я вас не знаю.

Молодець: То власне добре, бо при
тій нагодї будемо могли пізнати ся.

Патриотці.

Закрий дівчино карєнькі очи,
Не видивляй їх — закрой.
Румяне личко темної ночі
Гіркими слїзми не мий.

Не чекай довше домашна пташко,
Пора жнив скоро пройде;
Іди за Жида, бо Русин Ляшку
Собі чи Німку знайде.

Б. Ж.

Перед будинком „Дністра“.

А: Знаєте пане, мені сей новий будинок
„Дністра“ зовсім не подобаєсь. Ось прим. сей
гуцульський голубник до сецєсії... ет...

Б: Та не дивуйтесь пане тому. В „Дні-
стрі“ є трох директорів — то три рази тре-
ба було перероблювати пляни — тому така зби-
ранина стилів.

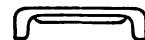
бо се є „анштєлюнок“ не аби який і хто знає
чи се головство — най ся проч каже — не
дорівнує головству „Народного Комітєту“ про
який тепер чим раз тихше в політиці, але за те
чим раз голоснійше в „Народній Гостинниці“,
яка не обтяжена власним капіталом вистріли-
ла високо тонкими мурами, як раз в проти-
веньстві до „Дністра“, що двигаючи власні,
важкі гроші не міг взнести ся так ви-
соко і осів низше хідника. Се „низке“ поло-
женє будинку задумє др. Кулачковський ви-
рівнати високими чиншами, під котру то ре-
гулу однак, не підпаде (очевидно) помешканє
самого директора, що побираючи пенсію в
висоті марних 14.000 корон річно, не може
прецінь з тої квоти ще платити помешканя
в так дорогім домі як „Дністер“. І слушно,
бож прецінь вірний засаді „свій до свого“
і трактуючи „Дністер“ за свій, мусить вже
зробити єму те уступство, що в нїм замеш-
кає. Засади „свій до свого“ видно держала
ся також і дирекция „Народної Гостинниці“,
бо затягнувши на свою будову позички пе-

Wszech-Patryotnik.

Czem raz zuchwalsze są te hajdamaki, których my tu z łaski na naszej ziemi przyjęli, a oni za to śmiają żądać jeszcze hajdamackich szkół, hajdamackich gimnazyów i hajdamackiego uniwersytetu. Czy już niema na to żadnego sposobu, ażeby ich butę poskromić? Czy oni naprawdę myślą kończyć gimnazyja, zdawać matury, robić doktoraty i nam nasze posady wydzierać? Czy to już koniec świata nadchodzi? Hej, rodacy!

Do broni! Nie pozwólmy na to! Jeżeli rząd nie zagwarantuje nam, że żadnej hajdamackiej szkoły nigdzie nie założy, a te co prawem kaduka potwierał nie rozwiąże, to stańmy bracia wraz i „viribus unitis“ odrzućmy reformę wyborczą, która tylko socyalistom i hajdamactwu korzyść przyniesie i naszego polskiego chłopca zbuntuje, a nas właściwych reprezentantów narodu będzie zmuszać do konkurowania z motłochem. Więc precz z hajdamakami, precz z ich szkołami, pe-reat reforma, niech żyje „nasza i wasza wolność!“

Село... і серце відпочине...

Село... з полудня будна днина,
 Подалік церкви схилена хатина,
 На шибях дощ від рана грає,
 На вікні муха з нуди позіває,
 В хаті єгомось спер ся на канапі.
 В єго одній руці „Галічанін“,
 А оком дивить пильно в перед себе
 Й слідить розмову своїх власних стін:
 Качковский щось в куті мов муркотить
 Шептицкий злобно підсьміхаєсь д'папі...
 Єгомось спер ся на старій канапі
 Слідить, міркує... тихо бурмотить.
 На тоці чути, як млинкують збіже,
 Панна від рана в клявіцимбал ріже,
 А їмость знов здрімалась за столом —
 Бігме! Бігме! Сам Господь над селом...

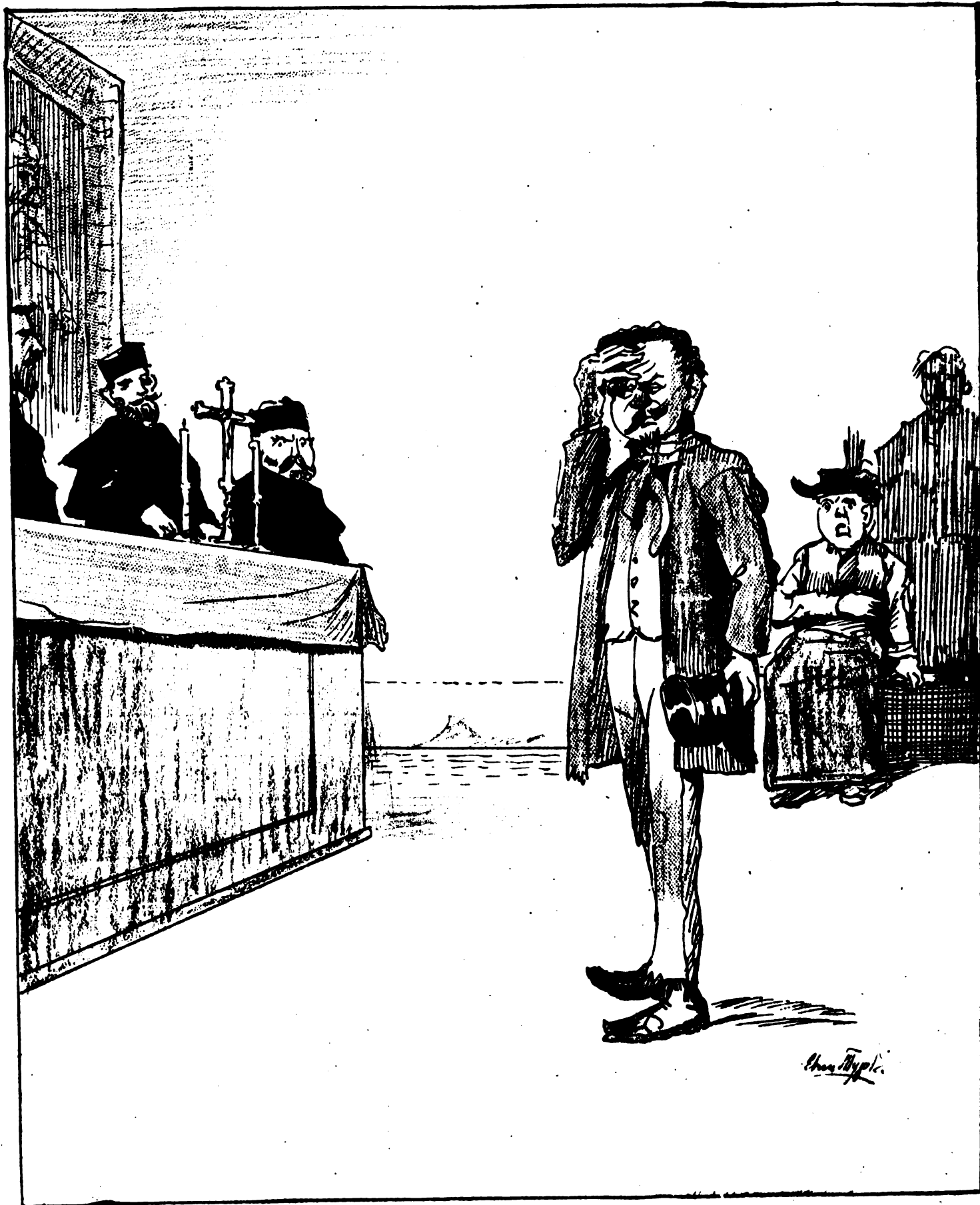

реважно у Жидів, заперенумерувала також усі часописи в жидівських бюрах.

Вже ліпше тягне до „свого“ проф. Брікнер, який згнівав ся на дра Щурата за те, що старинну руску пісню „Богородице Дівице“ зачислив там де она належить, а іменно до руского письменства на рівні зі „Словом о полку Ігоревім“. Вже др. Брікнер, спеціаліст від паплюження всього, що не є „лаціньско-польське“ має таке саме щастє, як і проф. Шухевич до своєї „Любови“ і хто знає чи удасть ся єму доказати, що всьо, що руске то є польське, а що польське то Русинам нічо до того. В той спосіб готов др. Брікнер, сей тип східно-галицького ученого, не одержати затвердження титулу „латиньско-польського агітатора“ на університетській кафедрі в „виодремб-ньоней Галіції“, що мало наступити по введеню виборчої реформи після рецепти „Кола

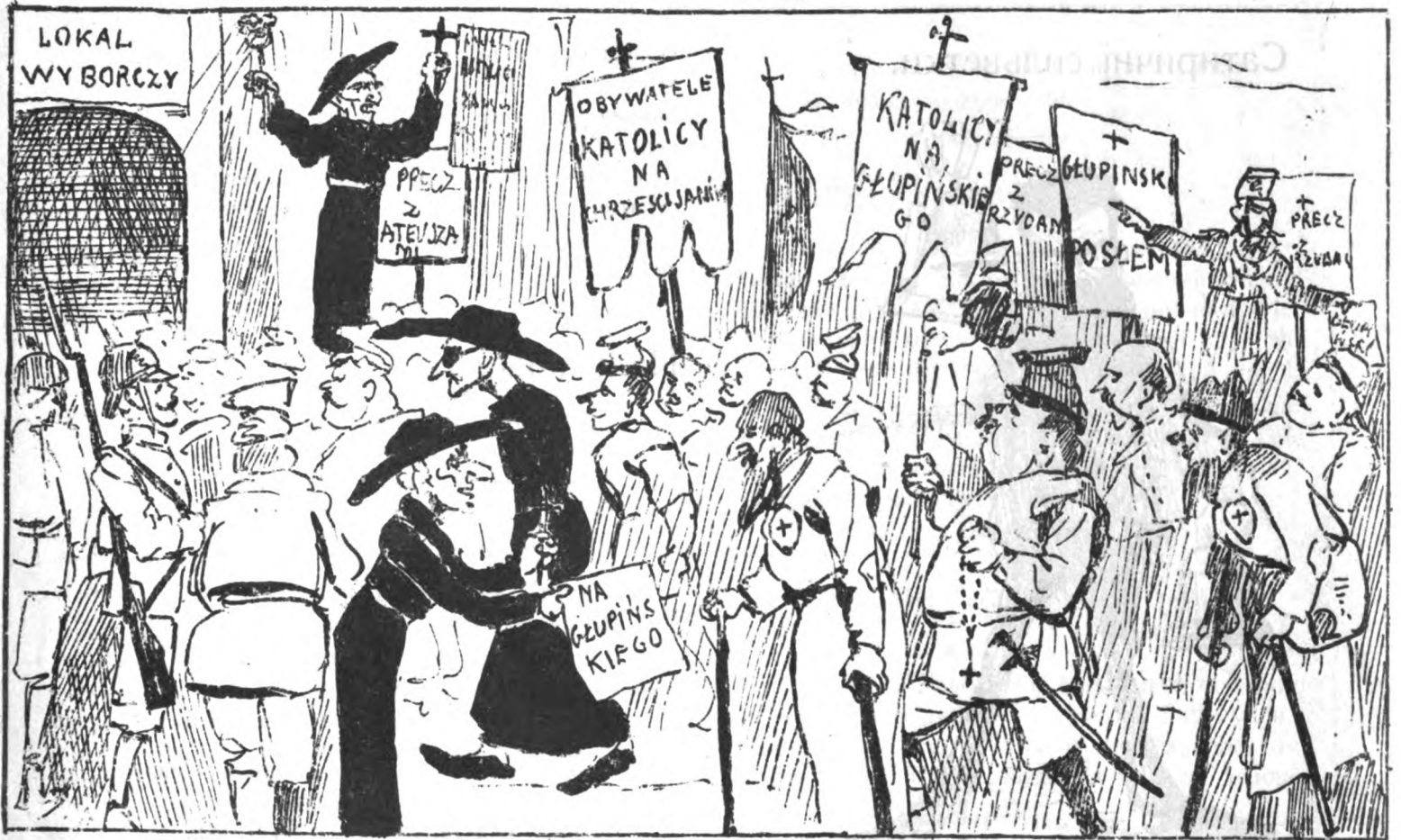
польського“. Після тої рецепти позволить ся Русинам ставити по кілька кандидатів в кождім окрузі на те, щоби Русини розбили свої голоси до нащадку і щоби потому при тіснійших виборах вийшов всюди другий Поляк. І се є власне те „плюральне голосованє“, против якого не опонує ані „руский клуб“ ані „Народний Комітет“, маючи тепер важнійші справи „на голові“, як пр. поділ мандатів поміж своїх акціонерів і заколисанє до сну всіх других партій. Роботу тоту псує їм по троха „Громадський Голос“ тай п. Мих. Петрицкий доказуючи їм в „Гайдамаках“, що руский нарід не така вже дитина, як то „во время оно“ бувало і вже чим раз голоснійше жадає явности поступованя тай „найберуньских рахунків“, але пп. др. К. Левицкий і спілка не вірять тому, аж поки не спробують.

Дукій.

- Чи обжалований був вже караний?
- Так, раззаплатив я 6 корон кари за „пискову“ обиду.
- Більше не мав обжалований ніякої кари?
- Ага правда. Раз висидів я 10 літ за насильство получене з рабунком.

Як представляють собі примус голосованя

соціалісти

Сатиричні силуетки.

Осип Шпитко.

Бувший редактор „Wieńca“ і „Pszczółki“, „Пекольних листків“ і „Пчілки“, автор „Гісторії дурної корови“, „Хрунїяди“ „Новомодних коляд“ та незчисленого числа агітаційних брошур, відозв, картинок і поезій писаних головню під іменем Гриця Щипавки. Незвичайно спосібний чоловік і перворядний агітатор, які то прикмети заступають єму брак висшого образования. Тій партії яка уміла би єго у себе задержати міг-би віддати дуже великі услуги, еслиби не се, що не годен нігде довго місця заґріти, здає ся задля того, що доборовши ся до сякої такої платні хоче зараз спочати по тяжкій борбі о жите бутє, забуваючи, що посаду одержати і зараз працьодавця до себе знеохотити є те саме, що розпочинати сифову працю на ново.

Головню розславив ся тим, що в своїх видавництвах з послїдних літ ломив авторитети деяких „наших великих“, за що навіть в процесі з Мих. Петрицьким мало що й не опинив ся в „Івановій хаті“. В процесі тим показало ся, що він як ущипне то і перед судом докаже, що за дурно нікого не чіпає.

Намовивши якогось друкаря, видавав з ним „до спілки“ тижневник „Дзвін“ оголошуючи, що він дзвонить „Дзвоном“ тому, щоби

скликавши людий коло себе „відправити потому суму“. Що він тепер зробить коли редакцію „Дзвона“ обняв в єго місце абсолювент колодїйської школи з Камінки, не знати. Если схоче бути вірний своїй обіцянці, то стративши „Дзвона“ буде мусів шукати якогось иншого інструменту, а як ні, то дзвонити, але... хиба зубами.

Паломникам!

І повезли в Землю сьвяту з собою
Не оден грїш здобутий кровю рук.
Вернули всі з калиткою пустою
Та в торбі кождий віз до дому
Споминів, вражїнь, благодатий гук...

А як з сьвятої Землі повертали
До своїх родин і до хат своїх,
Вагони нічу мірово стогнали
І подорожних втома сном звалила;
В сні-ж дивні мари находили їх.

І снилось тим, що були в першій клясі
Чуда такі, що запирали дух.
Великий перстень снів ся на атласі,
Червоний костюм, поїзд, білі коні
І кардинальський гарний капелюх.

А тим, що „другу“ взяли з Палестини
І вигідно відбули шлях сьвятий,
Снились парохії, церкви, пелерини,
Добрі посади, іспити, катедри,
Декому ковнїр снів ся золотий...

А в третій клясі, де на лавці голїй
Хлопи дрімали, сумний сон наплив;
Що жита дуже дрібка у стодолі
І не буде чим зими перебути,
Бо то що було, жид давно купив.

І снилось їм, що змучений з дороги
На обійсте їх Божий Син вступив,
Обійшов хату, стайню, обороги,
Глянув, що пусто в засїках стодоли,
Глянув, подумав... і лице вслонив.

Гриць.

В вагоні.

Пасажир (до свого сусїда, що захоче ся дуже нечемно). Пане будьте троха уважнїйші тай не розвалюйте ся і не тручайте людий так, якби ви були в першій клясі.

Немузикальний.

— Що то? Зачуваю що вам нині в ночі зробили котячу музику.

Професор: Аа... то се була котяча музика? Бо я — бачите — думав, що се серенада, бо я є троха немусикальний.

Невинна.

— О пані, я бачу вас завсїгди в моїх снах.

— Вибачайте пане, але я ходжу лише в товаристві мами.

Зрозумів.

— А: Чому на кождім передстваленю в театрі є поліція?

— Б (автор): Се на случай, як би публіка хотїла зробити овацію авторови, щоб его в такім случаю оборонити.

Думки.

Модами займають ся по більшій части такі жінки, які вже давно з моди вийшли.

* * *

Є люди, які так оригінально розпоряджують своїми фінансами, що протягом місяця через 30 днів є без сотика.

* * *

Лікарі говорять, що много бацилів є по каварнях на булках, бо гості перебирають печиво. Я однак сему не вірю, бо з одного боку розвій бацилів є за великий а з друго боу булки є дуже малі.

* * *

Деякі виступають против льотерії, але доперва по тягненню.

* * *

Гріш се проза — кажуть люди — а в дійсности хто має грїш стїльки заживає він поезії.

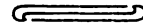
* * *

Людий, що належать до тайних товариств арештують — чому однак не арештують тайних совїтників?

* * *

Не забувай, що баюру можна перескочити.

Если російский чиновник не примет рубля, то знак, что хочет два.

Послїдні вісти.

На виточену проф. Левинському дирекцією „Дністра“ дисциплінарку за помещенє на будинку „Дністра“ написи „авс“, змінив проф. Левинський тоту напись на „А Ц Е“, що львівські злобні Рутенці читають за „А цю“!

Становища гр. Голуховского і Столипіна є захитане а ріжниця є лише тота, що гр. Голуховский уступить під напором Мадярів а Столипін відай перед бомбою.

Телеграми „Зеркала“

на власнім шнурку.

ЛЬВІВ. У Львові має завязати ся задатково товариство директорів руских інституцій. Клопїт лише, що не можуть знайти директора сего товариства, який би не був деінде директором.

ГОРОДОК. В селї Мальчицях будує ся церков після 139 незміненого пляну арх. Нагірного. Обходжено ювілей.

ВІДЕНЬ. Руский клуб у Відни забезпечивши собі при слїдуючих виборах свої мандати. розїхав ся домів. Лишив ся лише В. Яворский в ціли вношеня інтерпеляцій.

ЛЬВІВ. „Нар. Комїтет“ надав пос. К. Мандичевскому титул з увільненем від такси: *диета-р* галицкого Сойму і Ради державної.

Запросини до передплати.

Наших залягаючих передплатників просимо о вирівнанє передплати.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот. Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

В РОСИЇ,

Л. НЕВОДОМСКИЙ ЛЬВІВ.

Партия ладу і порядку заводить лад.

Digitized by Google

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

Б Е З С М Е Р Т Н І

Баляда.

(Безсмертним сецесионістам зі „Сьвіта“).

*В каварні сиділи
Чорну каву пили
Титапи!..*

*Вдивляли ся в каву
І мріли про славу
І проклинали
Філістрів підлий рід,
Що „грубою рукою“
З усіх завзяв ся сил,
Щоб розмах їх крил
Підтяти!..*

*Зірдно всьміхались
Бо і хтож з ними
Змірятись в силі?
Вони як орли
На лет зірвались
Над хмари гень до зір!..
Вони „свободи“, волі хотіли.*

*В куті сиділи,
Про вічність мріли
Безсмертні!*

Мої сплетні.

(Наш театр — Народна Гостинниця — Зюда серед Русинів — Відвічальність послів — Граф Голуховський перекладчиком руских інтерпеляцій — 20.000 корон).

Не поставили ми справді театру, але за те маємо вже свою „Гостинницю“. Люди не доцінюють її значіння. Я переконаний що „народна корчма“ відіграє у нашій історії визначну роллю. Не тому, що єї господарем єсть п. Брайтмаєр і що обслуга каварні записала ся греміяльно на надзвичайних слухачів науки рускої мови — но тому, що в тій сьвятині сходиться ся велика, неділима, не то вже безпартійна, але навіть понадпартійна, грошевіта і кредитом жиюча Русь, без ріжниць ранг, переконань, розуму. Сходиться ся ціла Русь без упереджень, без взаїмного ворогованя — навіть..., навіть — без гроший...

Аж мило поглянути на ту родину, що могла би сьміло засьпівати в „Гостинницю“ unipono „Де згода в семействі“...

Бо чиж можна собі ідеальнійше уявити? Петрицкий кібіцує при столику, де Шпитко

*Аж каже оден : „Заждіть“ !
Ми словом всемогучим
Повалимо „Сьвіт“*

*І на диво. — Мимо їх волі сьвіт
До нині ще стоїть.*

... b.

Правдиве.

Інспектор (в сільській школі): Скажи мені, ти! Кілько є 7 рази 8?

Хлопець: 7 рази 8 є... є... є 56.

Інспектор: Псякреф, не подповядай, бо це шляк трафі!

Хлопці (в страху між собою): Йой, йой, який він злий. Подиви ся, які страшні він має очі. То певно якийсь гайдамака, про яких нам пані казали!

Цілком натурально.

Учитель: Чому живе срібло підносить ся в тепломірі, коли його встромити в горячу воду?

Ученик: Бо йому за горячо в долі.

ріже пре-ферб-б-лякса..., худощавий Вацьо на очах всеї публики добираєть ся до „Молодої Музи“. „Молода Муза“ перемелює старі теми про старих капцанів. При столику посол Барвіньский розповідає з вродженою собі скромністю чому зродив Плажка віцепрезедентом. Під зеркалом о. Льонцьо ангажує до Основи співробітників...

„Живем! Живем! Своім житєм“!

„В своїй хаті, своя правда“...

Там затирають ся ті щілини, що послідними часами потворили ся в нашій сухотничій опінії публичній.

Бо й справді закипіло було в деяких „органах“ нашої преси... Шпитко перестав дзвонити на алярм, а „Дзвоном“ робить кваліфікований челядник колодійский, що витичив собі мету в „шановнім“ органі робити конкуренцію „Рускому Селянинови“.

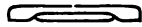
І те єму удасть ся, бо п. Веретельник має ще на собі сліди незадавленого й незвітрілого благословенства з часу, коли п. редактор наліплював ще марки на „Основи“...

І „Молода Муза“ наробила шуму... Звичайно: молода, химерна... Часто єї нахо-

Невдячна роля.

— Чогож ти виєш, хлопче? Хиба тебе не хочуть прийняти до забави?

— Та — чому ні? Але ми бавимо ся в полярних подорожників і мені кажуть бути Ескімосом і випити цілу фляшку рибячого трану!

Академічний дім.

Збудували собі хату

Всі Академоси,

Збудували собі хату

Та-й спустили носи.

Збудували собі хату

Велику, високу

Та забули викопати

Керницю глибоку.

Збудували собі хату

Але не до речі,

Бо забули поставити

У кімнатах печі.

Ой настали морозоньки

З вітрами, з вітрами,

Дзвонять хлопці невмивані

Зубами, зубами. *В. Ж.*

дять „такі хвилі“, а за дурницю зроблену в такі хвилі — ніхто не відповідає... Хиба, хиба п. Голодмир Бирчак.

Так само не відповідають наші послі до віденського парламенту, за те що реформа виборча, яка мала бути спасенем нашого народа, закріпощує его ще ліпше чим до тепер. До відвічальности їх за те потягати не можна хочби з тої причини, що засада карного закона є не карати того хто не мав злої волі. Так само засада християнська вимагає, щоби відпустити тим, що не знають що роблять. Взавши отже тоті дві засади за підставу, мусимо цілому нашому „клубови“ простити всі тоті „тактичні средства“, які вкінци довели до комплетного зігнорованя Русинів у Відни. Бо і щож поможе нам наша десятка послів, коли всьо, що ще можна було виторгувати, виторгувала для себе така сама десятка послів італійских. Русинам отже нічо вже не лишило ся.

Одно лиш здає ся ми виграємо. Ото — як довідуємо ся — гр. Голуховский, який з „найвисшим вдоволенем“ всього населеня нашої австрійської вітчизни пішов... заслужений

Єї смуток.

— Веля чего, панно Карольцю, така смутна? Ци тому, що коханек пішов на штири тижні до вафенібунку?

— Не веля tego! Тільки мині жаль его, що хто знає, ци не буду мати за штири тижні вже другого коханка!

Притомність.

— Мамо, миш впала до горшка з молоком.

— А чи ти єї виняла?

— Ні, я вкинула за нею ката в горнець.

Спізнена любов.

Пані (до служниці): Слухайно, Хавроню, чи тобі не стидно, маючи вже більше чим 40 літ, оглядати ся ще за хлопцями.

Служниця: А бо то, прошу пані, я в мойй молодости терпіла дуже на зуби і тому доки вони всі не викришили ся, я не мала часу любити ся.

спочинок, не хоче покинути праці для добра утиснених і вписав ся на курса рускої мови, щоби опісля міг занятися толкованем парламентарних руских інтерпеляций. Заняте се має ему хоч вчасти принести якесь відшкодоване за утрату его „місця“, бо як віденські часописи пишуть, можна при тій роботі зробити не злий інтерес.

В кождім случаю може се бути інтерес ліпший, чим інтерес, який зробили деякі польські патріоти вигодовані на вшепольській лектурі і культурі. Хотіли вони відбудувати Польщу „од моржа до моржа“, а що не мали до того потрібних грошей „написали собі по просту асигнату і „вифасували“ на ню в „Кравім банку“ суму 20.000 К. Аж доперва тепер відкрила австрійська поліция се „патріотичне“ діло польского комітету „революційних кешонковцуф“ і взявши всіх его членів на станцію, не доступила до наміреного ними великого діла зміни карти Европи.

Старий.

МАЛЕСЕНЬКИЙ НАРОДЕЦЬ.

У шкаралущі він плыв на Рені,
На нім святочний блискотів стрій;

Як в Роттердаму загостив мурн —
Дівчино — каже — хочеш? — Я твій!

Поведу тебе, старбе єдиний,
В мого замчища чудовий гмах;

Там із гнбляок світличні стіни,
А гонтом з січки побитий дах.

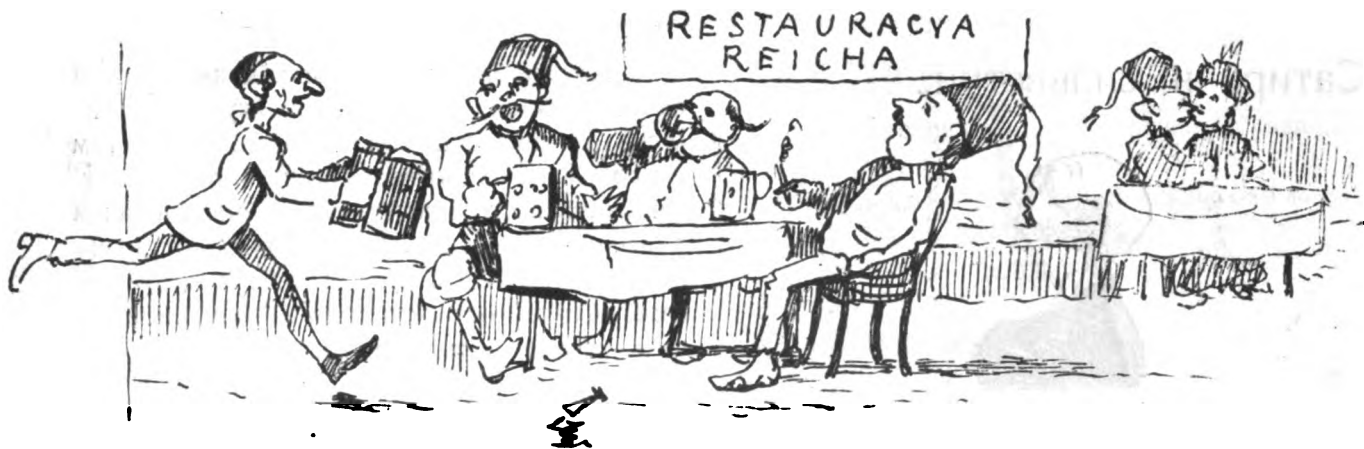
Будемо жити у тій хатині,
Боги не мають кращих святинь;

В оріха спати — мемо лупинні,
Встелимо в ліжку ткаць повутинь.

Муравлів яйці сьїдати — мемо
З мушки росїя зїмо на обїд,

А по мамунї смерті возьмемо
Три пурхавки солодкі як мїд.

З цвітів солодоч — аж тече слинка,
В інспектах ріпка — правдивий рай,

З комах шинка і солонинка,
В наперстках вина — хоть бузі дай!

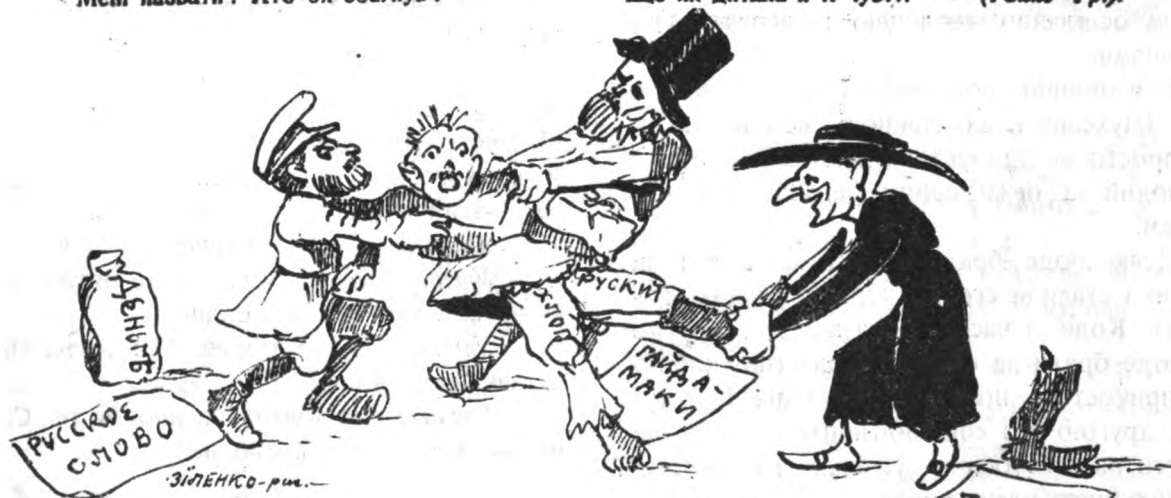
Так її кличе, манить і просить,
В зігнаних чути пам'юці жаль,

І тихо, тихо в човен всідає
І пара пліне водою в даль.

Хто они? — Як ту пару маленьку
Мені назвати? Хто би збагнув?

Я вам лиш казку сказав, стареньку...
Ще як дитина я її чув... (Гайле-Гр.)

Зіленко-рм.

Сатиричні сільветки.

Володимир Шухевич.

Професор природних наук в середніх школах, член всіх тих Товариств і Комітетів, які подивляють його інтелект і великий любитель гуцульщини у всіх її проявах. На тім рисі його уподобань збудувала Польща свій плян представлення Русинів лиш як етнографічну відміну Поляків. Переведене сего пляну поручили наші найсердечніші проф. Шухевичеви, який не догадуючи ся намірів Поляків устроїв чудесний „руський загуменок“ на Костюшківській виставі у Львові в р. 1894.

Тим способом всьо, що було з об'єму європейської, висшої культури, промислу, торговлі, агрономії і т. п. се було польське, а Русини показали ся перед світом двома чи трома хатами критими соломною, сліпим дідом і конем осідланим терлицею з деревляними стременами.

В пізнійшій своїй роботі відзначував ся проф. Шухевич надзвичайною амбіцією і деінде просто не здивуванним легковаженем других людей та беззглядним і егоїстичним поведенем.

Деякі люде брали тоті властивости за енергію і ставили его до управи ріжних Товариств. Коли з часом показало ся, що те що люде брали за енергію є властиво хибою а не прикметою, позбували ся одна інституція за другою его співробітництва, щоби не стягнути на себе одіум суспільности за поступоване одного члена управи.

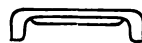
Так зробили також послідними часами загальні збори „Дністра“ покликуючи в его місце до дирекції коло іншого, щоби тим способом наглядно задокументувати, що суспільність не солідаризує ся з поступованем дирекції „Дністра“ з его урядниками, та що особи які находять приємність в доказуваню своєї всемогучости слабшим і біднійшим від себе, не можуть займати місця в управі руских народних інституцій.

Уміє мовчати.

— Але не кажи, кохасю, нікому про наші потайні заручини!

— Ого! Не така я! Не скажу навіть жадному з моїх других потаємних наречених!

Цвїтка.

Як ранком росонька зацвила —
В город паннунця виходила —
И така румяная була,
Як цвїточка сама мала.

А з уст їй пахоші так плили,
Як із конвалій, що там цвили.
І я гадав: Ото краса!
Кому дадуть її небеса?

І я питав: У чім причина,
Що так як цвїт цвите дівчина?
Аж зрадив се зефіру шум:
То бач від шмінки і перфум!

Леонїд.

Лекція граматики.

Учитель (до хлопця): Крупяк! Відміння „кінь“!

Ученик: Перший відмінок, хто, що? кінь. Другий відмінок, кого, чого? коня. Третий відмінок, кому чому? коневи. Четвертий відмінок, кого, що? коня. Пятій відмінок, оклик... ее... пятій відмінок... ее... відмінок...

Учитель: Ну якже буде пятій відмінок?

Ученик: Буде... ее... буде пятій відмінок... ее... пятій... ее... оклик...

Учитель: А ти тумане! То ти не знаєш як закличеш коня?

Ученик: Ага! Пятій відмінок буде: Съцьо на, на, на! Съцьо, съцьо на!

Ощадний.

Жінка (до скупого чоловіка): Ох, щоби вже раз гарнійша погода настала, то могли бисьмо принайменше вийти на прохід.

Чоловік (злісний): Ще що не стало. Таке дороге помешканє лишити без ужитку, а самому гнати по поли незнати за чим.

Обережний.

— Чому ти не хочеш брати того Пінелеса до спілки.

— Ага чому. Таж він мав женити ся з моєю жінкою, заким я єї взяв. А я прецінь не дурний брати до спілки чоловіка розумнійшого від мене.

Підозріле.

Господарь (виходить до хати і бачить, що жінка варить єму потраву яку він дуже любить): Ого, вже певне мусіло в дома стати ся щось злого.

Правдиве.

Учитель: Як відміняє ся „Алилуя“?

Учень: „Алилуя“ не відміняє ся, але сьпіває ся.

Не вимагаючий.

— Пане, я вже раз сказала вам, щоби ви не натручували ся мені своїми осьвідчинами, бо моє серце належить до кого иншого.

— Алез пані — я вдоволю ся чим иньшим.

З діточих уст.

— Татку! Чи Бозя все ще слаба, чи вже їй може поліпшило ся?

— Що плетеш, дурачку! Бозя преці не слабує ніколи!

— Ні? А чоуж покликала до себе нашого пана доктора?

Епікуреєць.

— Сей нужденний чоловік зрабував ціле моє щастє?

— Що кажете? Може викрав вам жінку?

— Се ні, але кухарку!

В редакції.

Редактор (читає дотепи, що їх приніс молодий гуморист): Прошу, такий молодий чоловік, а такі старі дотепи!

Спомин.

Она: Чи тямиш, милий? Тут на тій ось лавці склалась твоя любовна перша строфа, тут приловила нас в обіймах мамця...

Він: Так тут, ах тут ся перша катастрофа!..

Леонід.

Думки.

Супружество є сьвятою інституцією, тому є так много мучеників сеї інституції.

Є женщины, що чесноту уважають за мертвий капітал.

Любас замужної жінки, се вексель підписаний сфальшованим назвиском мужа.

В Сербії є тільки скандалів, що можна би ними виповнити усї долини в краю.

Запросини до передплати.

Наших залягаючих передплатників просимо о вирівнанє передплати.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

Г А Р Н І Д У Ш І

Проект „Зеркала“ на новий триптик, який мають завісити собі над ліжком, наші сердечні „політичні“ приятелі.

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

РІЗЬБАРИ КРІПАЦТВА.

Finita la comedia!

(До ілюстрації).

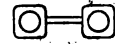
*Всім рівні права!
Беликі слова
Хотіли на діло змінити;
Державний проєкт
Для всіх мав респект,
Для всіх мав добра пребогато.*

*Ковали єго
Для краю свого
Барони, що нагло прозріли...
Що мучений люд
Звільняє ся з пут —
Основи ладу затремтіли...*

*Старий барон впав
З ним чорт поховав
Проєкту чеснійші основи;
Явились нові,
Пани - куґлярі,
Що збули народ гладким словом.*

*Реформа вже є,
Та в очи знов бе*

*Старих кривд відновлена рана.
А скривджений люд
За кров і за труд
Дістане новії — кайдани...
(Гриць).*

Комплімент.

— Моя наречена то цілком щось иньшого, як я!

— Ага, чув я, що вона дуже гарна, дуже інтересна й дуже розумна!

В суді.

— Як могли ви побити сих двох поліцаїв?

— А так, прошу, що вони для мене за слабі!

Розуміє ся.

— Чому тебе татко вибив?

— Бо він міцніший!

Мої сплетні.

(Великопанські манери. — Дарунки з народних кишень. — Сон над Дунаєм. — Посольські поли. — Кандидат на посла — Комік з „Діла“).

Нехай собі вороги перечуть тому як хотять, то однак мене не переконають, що ми не маємо великопанських норівів. І ми часом любимо та вміємо показати себе справжніми панами.

От приміром оноді симпатичні директори „Дністра“ пращаючи ся зі своїм товаришем, також симпатичним професором Шухевичем, (що мимо найліпшої охоти зістав примусово звільнений від обовязків — побираня за ніщо високих диет) ухвалила „уступленому“ директорови скромний дарунок у формі 5.000 К. відправи, словами пять тисяч корон — з гроша зібраного з ощадностей пороблених на шкірах бунтівничих співробітників „Дністра“ і їх родин. Кажуть що професор Шухевич довідавши ся про сей неожиданий і ненадійний дарунок 5.000 К. (приватно уперед була бесіда за 8.000) зчудовав ся непомірно і не хотів ніяк на него пристати. Ну, але опісля дав себе переконати... бо якжеж не брати коли є гроші і дають.

Або й другий примір,

Одно наукове товариство занимало у себе (завдяки протекції свого голови) панночку, декому навіть симпатичну, що мала обовязок ціле передполудне „нудити ся“ в адміністрації „Літ.-наук. Вістника“. Ну і бра-ла за ті нуди около 70 К. місячно. Та скінчили ся й для неї дні нудів та адміністраційної неволі. Прийшов „він“ взяв за ручку та повів до престола. А виділ пращаючи ся зі своячкою свого голови ухвалив їй в дарунку 1000 К.

А що?! Не по паньски в нас обходять ся зі заслуженими людьми? А що, чи ми не вміємо себе показати панами? Коби лишень не з власної кишені.

Але ми й знаємо кого нагородити. Для таких безнадійних обструкционерів як Павлик, або для бунтівничих урядників з царства п. Кулачковского нема у нас гроший, — але для п. Шухевича, для п. Стефці, або других протегованих кожної хвилі є тисячі. Ся послідна подія будить в мені особисто сумні рефлексії. Гей, гей коби я був знав, що тов. Шевченка дасть таку паньску відправу своїй урядничці — не булоби нині в „Зеркалі“ фейлетона, а я мавби гроші...

Наївні перепросини.

— Алез Мільку, якже можна казати тіточці, що вона дурна? Підеш зараз до неї, перепросиш її за се і скажеш, що жалуєш сего!

Мілько: Дорога тіточко, перепрашаю тебе і жалую дуже, що ти дурна!

☪

Вірна.

Панна Галя вірно любить
Нареченого своїго —
В думці других теж голубить —
Щож у тім такого злого?

А часом і поцілуєсь
З ляйтнаптиком сухоногим,
Деколи й поромансує
Зі студентиком убогим —

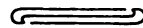
Ущасливить врешті листом
Сьпівака ще молодого —
Ну, дівчатко собі з хистом —
Впрочім — вірне... Що в тім злого?

Леонід.

Ворог еманципації.

Злодій влазить до склепу й застає в нім злодійку: „На маєш! Чорт побери еманципацію“!

Гратулянт.

— А гратулюю! то ваша дитинка, пані?
— Алез пане, я ще незамужна!
— А, коли так, то рівнож гратулюю!
— Але я вже наречена!
— Прошу — то гратулюю!
— Дякую, але мій наречений дорабляє ся доперва хліба! Він тепер на третім році прав!
— Прошу дуже — то ще далеко до шлюбу, ну, ну, — гратулюю!

Розсіяний професор.

В реставрації: Ага, заяча печеня з бурачками... Гм, кельнер, не знаєте, чи мені смакує заяча печеня з бурачками?

Та дарма!
Не вернеш ніколи,
Пропала по воли —
Пропало і тисяч корон враз!
А я стою тай журю ся,
Стають слези литись,
Бо вже — бігме сам не знаю
З ким би одружитись...

Десь кажуть тихцем люде, що була на Руси одна, як ангел небесний... тай з грішми, але й її заангажував оноді до житевого котиліона наш великий (з огляду на розмір кальшів, яких уживає) теоретик родинного житя, думаня, етики, політики, елегантції etc...

Менче весело на нашім політичнім виднокрузі...

Щось як в „Гамалії“

Дрімає у Відни над синим Дунаєм
„Клюб руский“ дрімає, хоть в радї кипить,
Знов „кою“ горою, бо бреше та рие
І знов удало ся Рутенців здавить...
Не буди ся клюбе! Буде тобі „буба“!
З провідника твого сьмієть ся вже сьвіт!..
Знов будуть протести, жалї, крики, бучі,
Що скривдив нас Відень, що Лях власть забрав,
Апелї до Бога, Європи, народів —
А деж ти був „Клюбе“ тоді?.. ага спав...

Хоть правду кажучи, то опінія публична неслушно обвинувачує всіх членів Руского клюбу, що весь час мовчали як „гармата Крупа“.

Воно не так легко прийти до голосу в повній радї, а ще рускому послови, котрий є наражений на те, що за кожде острійше слово може втратити полу від сурдута. Бо в рускім клюбі є незнана широкому загалови точка регуляміну, що голова має право відповідно до мін панів з „Коґа“ мітигувати своїх підвластних членів в случаю острійшого виступу.

А треба признати, що п. голова дуже совісно сповняє свою службу. Лишень у однім є нестислий. Іменно коли позволяє самому собі кождим разом говорити-друковані опісля в партийнім органі-„промови“ і єму се вільно, то своїм товаришам не позволяє „компромітувати“ Клюбу. Є навіть на стільки „енергічний“ що перериває їм тягненем за полу, а як се не помагає, вміє по розмові з президентом палати, передвидіти відібране голосу рускому послови! Але для п. Романчука можемо бути вибачливі.

Він вже так довго мучить ся в парля-

РАХМАЙСТЕР.

— Що є більше чи 7 мільонів чи 7 доньок?
— Сім мільонів.
— Власне що противно, бо хто має 7 мільонів той хоче мати ще більше,
а хто має 7 доньок, той більше вже не хоче.

ЗЛОСЛИВА.

Зоня: Де ти идеш Іринко?

Ірина: Просто носа.

Зоня (дивлячи ся на троха задертий носок Ірини): Ага! На високий Замок певно.

Сатиричні силуетки.

Олександр Барвіньский.

Посол до державної ради, голова видавничої „спілки“ „Руслана“, бувший посол до польського сойму у Львові, член красвої

менті, що се відбиваєть ся на зверх стремлінем, щоби по можности не докучати міністрам.

Але поведене декого з „Руского клюбу“ повинно бути нам вказівкою, кого при найблизших виборах вислати у Відень.

Що до моїх особистих поглядів, то на перше місце висуваю проф. Колессу і без ковбаси виборчої голосую на него. Хоть особисті вороги закидують проф. Колессі, що не надаєть ся до парламенту, бо єсть сильно „гикавий“, бо на політиці розумієть ся менче більше стільки, що й на українсько-руській літературі, і т. д... я є за проф. Колессою! Хай воно всьо буде й правда — то деж властиво надаєть ся п. Колесса?

А такий експеримент з мандатом мігби проф. Колессу відродити і справити на іншу властиву єму дорогу,

До Відня з ним!

ради шкільної, властитель віллії на Собіщині у Львові і репрезентант дрібничкового поступованя на велику скалю.

В політиці — під якою другі люде розуміють стремліне до впливу на хід справ публичних — тримає ся засади, що нічо не належить робити публично, а в разі потреби вистарчить в кождім відокремленім случаю піти на авдиєнцію і „просити“ чи то п. намісника, чи президента, чи інспектора або і другого підрядного урядника, а той вже „якось то зробить“.

Того рода система викликала цілковитий брак якої небудь системи у п. Барвіньского, а надто переконала галицькі власти, що їх система поступованя з Русинами є добра, скоро того значіня чоловік, що п. Барвіньский не домагає ся зміни тої системи, та що ледви в кількох чи кільканайцятьох случаях „найшов нагоду“ до інтервенції, а що правительство майже все „просьбі“ п. посла вдоволяє, проте о ворогованю зглядом Русинів ані бесіди бути не може.

Раз однак лучив ся факт „бунту“ зі сторони п. Барвіньского. Коли рускі послы робили сецесию з польского сойму у Львові, зложив мандат також і п. Барвіньский. Того рода „бунт“ дав правительству нагоду до того, щоби вибором о. Еффіновича доказати наглядно, що п. Барвіньский без помочи правительства, сам власною силою, вибору свого перевести не годен.

Сей факт правдоподібно певеконав також і наших послів у Відни, які тепер місто вести обструкцію і голосувати против вибор-

А тогди нарід засьпіває:

Штири коні
На припоні,
А пятый на ленті —
Наша руска
Колісниця
Їздить в парламенті. —

Шкода прейінь, що молодий чоловік тільки часу марнує по каварнях. Можна би єго використати для добра народа. Проф. Колесса мігби стати ся дуже пожиточним чоловіком. Визбув би ся може мрій про високу вченість (notabene без науки!) і якби знудив собі політику, мігби писати пр. фейлетони до „Діла“ „Під четвер“, — де би ривалізував зі славним автором фейлетонів „Під неділю“. Бо хоть „Діло“ має вже сталого тижневого коміка (може Хомика? прим. зецера) то всеж там найдеть ся місце і для нашого вченого. —

чої реформи, що цілий наш нарід має на віки вічні запропастити, усувають ся від за-сідань в парламенті і тим способом уменшують скількість голосів против такої „ре-форми“.

Великі люде до малих інтересів.

Цьвітка.

Як ранком рожонька зацвила
В город паннунця виходила
Й така румяная була,
Як цьвіточка сама мала.

А з уст їй пахощі так плили,
Як із конвалій, що там цвили.
І я гадав: Ото краса!
Кому дадуть її небеса?

І я питав: У чім причина,
Що так як цьвіт цвите дівчина?
Аж зрадив се зефіру шум:
— То бач від шмінки і перфум!

Леонід.

Думки.

Женщина тебе вистудіює і — обсудиць,
мужчина вистудіює і — опише.

Прирівнують жінки з ангелами — чи
слушно? Ангели не віддають ся, не мають
дітий, не зраджують чоловіків, не ходять на
балі, не перфумують ся, не декольтують ся
і не кокетують...

Тимбільше що п. Хомик не має наміру довго
попасати в „Ділі“. Іменно підозрівають, що
він хоче лишень фейлетоновими коронами
сплатити векслі, які за него поплатили деякі
„наївні“... Може також бути, що фейлетоніст
„Під неділю“ як в своїх нарисах доказував
словами свого вуйка бп. Копровского, що
доляр єсть всесильний — хоче доказати фей-
летонами в „Ділі“ те, що Толстой в своїй
„Власть тьми“ давно вже сказав, що крім до-
лярів чи корон також і глупота є всесильна.

І я певний що єму сим разом доказ чу-
дово вдасть ся, бо веде єго на своїй власній
особі...

Танчан.

Чоловік, щоби жити фізично мусить їсти,
щоби жити духово мусить любити.

Для женщины нема більшої сатисфакції,
як омилити психольога.

По свому.

— Пане доктор, скажіть мені правду,
чи їзда на колесі справді хосенна?

— А так, пані! Вчера принесла мені аж
трех пацієнтів!

Гуморист.

— Недавно напав на мене опришок з
з криком: Дай гроші або жите не твое!

— Ну, а ти що на те?

— Я? Я пальнув такий дотеп, що дра-
буга пук зі сьміху!

Відповіді від редакції.

Интерпелянт: Ні, Пане! Руска сатира є на те,
щоби в можливо чемний спосіб виказувати наші вла-
сні, а не чужі ошибки і блуди. Сатира на чужих мала-
би на меті не нашу, а їх поправу. „Бештанция“ чужих,
а похвала своїх сторонників належить вже до так зва-
ної поважної, полемічно-політичної преси. Впрочім
уваги Ваші є „справедливі“, і ми дякуємо Вам за них
дуже гарно.

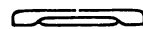
Твердяк: Ваш вірш є добрий, але помістити єго
моглибсьмо доперва тогди, якби „Зеркало“ виходило
що найменше в обємі „Літер.-Наук. Вістника“. А так,
то не маємо місця.

О. О. О. Ой... йой! Ми любимо, щоби люде
сьміяли ся з наших „віців“, а не з нас. Тому не по-
містимо.

Сатир: Часом є „віци“ хоч старі, але добрі.
Ваш є справді старий, але за те кепский.

Йор: Дуже добре. Просимо о ще.

Леонід: Обширнійший лист висилаємо тими
днями.

Запросини до передплати.

Наших залягаючих передплатників
просимо о вирівнане передплати.

Передплата стоїть річно 8 К, пів-
річно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адре-
сувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

СИТУАЦІЯ В ПАРЛЯМЕНТІ.

Автентичне представлене руско-польської „борби“ у віденському парламенті.

ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

ВЕРБУНОК ДО „CENTRALNEGO“ КОМІТЕТУ.

На вибори.

Гей довго, довго ми чекали
Від того любого часу,
Коли то послів вибирали
Та їли паньську ковбасу...

Нуже враз, нуже враз гукнемо —
Так, щоби старости почули;
Ми є ті, що горівку пємо
І голос віддамо
На першого з краю драбугу
Що заплатить в шинку за нас!..

Ми ті, що йдем під паньські двері —
Ідемо кожного часу,
Ми маєм „гонор“ на папері,
На гадці маєм ковбасу...

Нуже враз, гей хруні — гукнемо
Так, щоби нас усі почули
Ті, шо тут, тай і ті в небеси:
Ми душу продамо
За марний келишок горівки
Та за кавалок ковбаси!

Мої сплетні.

(Наша політика під знаком колісницьі. — Реколекції для руских послів. — Рожеві вигляди на будучність — Піднедільний комік з Діла).

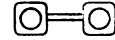
Робить ся горячо на Руси. Температура нашого публичного життя йде сильно в гору. В каварнях та у Брайтмаєра, де постійно „радить ся“ над добром вітчизни, сходять ся усі пропоновані, затверджені, домнмані, відповідні і непотрібні кандидати на послів, ведуть горячі диспути, і більше або менче безсенсові полеміки на різні теми. Говорять про всьо, лише не торкають справи своїх кваліфікацій, спосібностей і опинії.

І добре роблять. Бо якби про всьо щиро говорили, готовби собі дехто подумати, що приміром пан Колесса буде рівно діяльним послом, як доси був „вченим“, то є напише собі одну „промову“ (а іа „в честь Шевченка“) і буде єї при кожній нагоді виголошувати.

Воно буде і практично і демократично. Бо ми передусім нация демократична. В нас об усім рішає „вольна воля народа“, „голос широких мас“, „опинія всіх верстов“ ітд. ітд... В нас не робить ся тайних конвектиклів, не

Ми ті, що підлились від давна,
На торі носили руску честь;
Таж Русь лиш нами стала славна
У тім заслуга наша єсть...

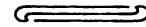
Нуже враз, нуже враз, гукнемо —
Так, щоби нас пани почули:
Ми є ті, що горівку пємо,
І голос віддамо
На першого з краю драбугу
Що заплатить в шинку за нас!
(Н.)

Чемно.

— Ах, панно Олю! вірте, що люблю Вас шалено!

— Який же Ви щасливий чоловік! Ви вже маєте кого, що його любите, а я ні!

Канібаньська злоба.

Казик канібаньського племені, вказуючи на молоду дівчину, що єї зловлено: „Кухарю з тої ось спорядиш мені гусячу печеню!“

накидуєть ся масам нікого на провідників, лишень працює ся та жде ся, коли нарід пізнаєть ся на своїх тружениках і сам покличе до себе на службу.

От приміром хлопи чортківського повіта знелюбили собі недоука — як єго дехто називає — Петрицкого та сказали, що хотять конечно мати послом вченого. Ну і установили собі п. Колессу, бо знають єго менче-більше так, як він їх, і мають до него довіре. — Та за те цілком вже стратив до себе довіре посол Романчук. Голова „Руского Клубу“ спочував глибоко потребу відбути реколекції по парламентарній кампанії. Відніс ся в першій мірі до Владики, але ексц. Шептицкий з невідомих причин не хотів тим зайняти ся. Тому посол Романчук скликав собі до Народного Дому „львівських Русинів“ тай „вичинив“ перед ними генеральну сповідь. На стільци президияльнім посадив себе (як веліла традиция) п. Нагірний, на крилах сіли два сателіти „Народного Комітету“ п. Цегельский і par force позуючий на великого чоловіка др. Загайкевич. Не було лишень таблиці „Circus politicus для львівських Русинів“. Висші штуки показував сам п. Романчук, до помочи виступив ред. Охримо-

Констатує факт.

Учитель: Всі мусимо вмирати, всі ми смертні. Навіть зьвірина.

Малій Івась: Прошу па'фесора! прошу—

Учитель: Чого хочеш, Івасику?

Івась: Свині, корови, телята не є смертні, они не вмирають самі, їх преці ріже ся!

З равтових диалогів.

Галя: Я дуже цікава яка то чекає нас мила несподіванка?

Зоня: А я думаю, що наймилішою несподіванкою булоби дістати — одного „Бандуриста“.

* * *
С: Мене ніхто не любить, не маю до людей щастя.

Ж: Еє, що там люле, коби лиш мати щастє до мужчин!

* * *
А: Якже там ваш зять? змінив ся тепер може?

Б: Ой змінив ся! Передше був лишень лихий зять, а тепер є добрий пес.

вич, з ролі Августа вивязував ся знаменито оден з панів з естради.

І ціла шопка як і поодинокі продукції булиби вдали ся, коби не якісь завидні молодики, що записали ся до голосу і вичесали немилосерно цілий Invalidenclub і его президента. — В часі промов Назарука, Лозиньского п. Романчук бив ся щиро в груди і каяв ся. Доперва коли Петрицкий став говорити, вернув п. посол до рівноваги і з парламентарною усмішкою шепнув півголосом: „Et tu amice contra me“!?..

Зібрана в цирку публіка мала щирий намір ухвалити „своїм“ послам votum недовіря.

Але найшов ся спаситель в особі п. Цегельского, що з'орентував ся в ситуації та хочачи витягнути з біди своїх протекторів довів своєю бесідою до сего, що комісар мусів розв'язати віче. Так отже лишень поліція вратувала гонор „Руского Клюбю“, і не допустила до votum недовіря. Аранжери віча і заступники правительства могли собі взаїмно погратулювати. Але сприт наших парламентаристів виступив знаменито, а блямаж остане блямажем...

Тому вже заздальгід радію, що на будучу каденцію вишлемо до Відня самих би-

Чого той фацет так вганяє з дамскою конфекцією?

— А бо то є оден з „орєтануч“ через диявола.

— Ні, через Польку, що сидить на галерії.
В. Ж.

З віршів Шопенгавера.

Думки ти і дотепи хочеш кидати
І ними людей задля себе єднати —
Подай їм що доброго пити і жерти,
А стануть до тебе громадою перти!

Леонід.

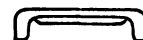
Надбрехун.

— Я вже був на вершку Монт Блянк!

— А я ще висше!

— Не може бути! Сеж найвисша гора в Европі!

— Так, але я виліз єще на плечі нашого провідатора!

стрих, вчених, охотних до роботи, а передовсім молодих, що їх добре видять і у Поляків і „під кавками“.

А при тім усім будучі наші послы представляють політично-музично-парляментарно і алкогольічно сильно поступовий, ба революційний елемент.

Буде там автор „Шалійте, шалійте“ — буде незрівнаний (по п'яному) виконавець „Allons enfants à la partie“!.. і богато, богато, що дали себе з ріжних боків в ріжний спосіб та в ріжних напрямх пізнати!..

Тому! Народе скач радій!

В гору йде прапор твій...

Як сказано горячка політична обхоплює передусім всякі редакційні мозки, а звісно, що гутаперка при висшій температурі мякне. А таке вражінє роблять „полемічні статі“ наших т. зв. поважних органів. „Діло“ ганьбить Барвіньского, а Барвіньский нагадує лишень кілько він добра зробив хоть би п. Цегельскому, що мав бути власне автором статі проти него. І з того виходить саме цікавий образок нашої ідейної... безхарактерности. Публічно ганьбить ся, а приватно йде ся просити ласки, протекції, вставлення у прихвостня польского кола.

НА СЕЛІ.

- Ну, Іване, чому не купуєте того коня, що ви его в стайні виділи?
- Потрактуй ним кого іншого, я его не куплю.
- Ну? Чому? Таж ви его прецінь виділи?
- То що з того, що я его видів, коли він негоден мене увидіти.

ПО ВІНЧАНЮ.

— Отже ми вже повінчалися і я тепер є цікава на що то всьо потрібне?

Сатиричні силуетки.

Вячеслав Будзиновский.

Бувший основатель і видавець „Громадського Голосу“, „Радикала“, „Праці“ і других остро опозиційних часописей. Бувший редактор „Свободи“, сотрудник „Діла“ і автор та видавець цілого ряду агітаційно-патриотичних та економічних брошур і книжок.

Сердечно зненавиджений серед Поляків задля своїх одностайно-завзятих стремлінь, наміряючих до усунення штучної польскости з Руси, є також нелюблений серед наших „патентованих“ за те, що коли всі наші „ве-

ликі“ робили „австрійську політику“, то оден „Вацьо“ виказував безглуздість і шкідливість сеї політики так довго, аж на — привезене з Відня — жадане посла Романчука заказано єму письменно вести „анти-австрійську“ політику. Коли се не помогло, відібрано єму „Свободу“, а віддано кому іншому м'якшому зглядом „Австрії“.

П. Будзиновский відзначає ся нетільки тим, що если раз назве щось чорним, то уважає се за чорне і на дальше, хочби хто хотів в політичних цілях представити се за біле, але також тим, що если єго поступованє кому не подобає ся і если хтось за єго працю зачинає єго знеславлювати то він тогди... бє.

Тенперамент і незмінчиво завзятий характер роблять єго, в політиці (яка місто оперти ся на рускім народі, шукає вічно компромісів хочби з „чортом лабатим“) твердим і тому великі жреці „найбільшої рускої партії“ узнали, що Вацьо задля браку золотого ковніра та задля браку конексії на заступника народу ледви чи є можливий.

Мудрощі.

Скажи мені, з чого сьмієш ся, а я тобі / скажу, хто ти є!

Коли яка думка за глупа, аби єї висказати звичайно, майструє ся з неї „золоту гадку“.

Сину, коли кажуть, що ти порядний чоловік, то видко знають, що в тебе нема грошей!

Неоден тобі несимпатичний, а то лише тому, що єго характер подібний до твого!

То є що найменше груба неконсеквенция. Але деж мав п. Цегельский вивчити ся тої консеквенції? Чи в офіцинах „Діла“? Того „Діла“ що пишучи оноді привіт Франкови каже що „були часи, коли Франка, одинокого відповідного кандидата на катедру української літератури у льв. універзитеті не допустили вчити“.

А щож думати в такому случаю про п. Колессу?

Не відповідаємо, щоби нас не підозрівали о злобу... to... „Niech czuły słuchacz w duszy swej dośpiewa“... Иньша річ, що то дуже не ладно і неконсеквентно з боку „Діла“, бо в той спосіб найповажнійший орган Руси, що покищо має в своїм редакційнім складі лишень одного офіційального Коміка, став гру-

бо комічний. Можливе, що той мимовільний комізм уділяє ся „Ділови“ від єго славного фейлетоніста, комічного від початку своєго „єствованя в космосі“.

В пелинках був уже комічний. Над єго колискою ставали люди, хитали „значительно“ головами і підсьміхали ся. Єго нянька — мабудь ноторична алькоголічка — вдивляючи ся в бурі оченята симпатичного новородка говорила: „З Артимця не буде нічо, а як буде, то буде щось дуже велике“.

І здійснили ся єї слова.

Артимцьо є справді „нічо“, коли пускаєть ся на дотепи, а коли приміром поважно заговорить про ідеї, ідейність та ідеали — тоді (може мимохить) — є великий, дуже великий — комік...
Танчан.

На вершку Черногори.

I турист : Звольте позичити мені олівця,
хочу заадресувати картку з видом.

II турист : Олівця не маю, але витягніть
з моєї торби машину до писаня.

Чемний хлопчик.

Будь чемний! — навчає мамунця хлопчину.
Усе перед старшим скинь ладно шапчину,
А вже коли даму побачиш ти де —
То чемність най твоїм учинком веде!
Побачиш в трамваю — то зараз устати,
Склонити ся чемно й просити сідати!

З Івася удалась цікава штука,
Тож мамина в ліс не втікла наука.
Раз їде трамваєм із татком отсе,
Присів на колінах, бо місця нігде.
Війшла якась панна — та як їй стояти?
А Ванцьо зірвав ся — тут прошу сідати!

Леонід.

Невдатно.

— Що се за добродійка тота грубезна?
— Таж то жінка Талаповича!
— Ото, мав що вибрати!
— Ба, мій милий, потапаючий хватає й
за стеблину!

Добрі ради.

Як хочеш честь здобути,
Тримай ся думно;
Як хочеш славним бути,
Клади ся в трумно.
Розголос хочеш мати
Роби герезії;
Голодним хочеш стати —
Пиши поезії... (Д.)

Професор математики.

Знаєш, Коцю, наш послугач такий дур-
ний, що він відай і не в стані обчислити ква-
дратуру кола!

Думки.

В часі, коли питаєш жінчину прилюдно,
кілько вона має літ, — рахує вона пильно —
кілько ти маєш клепок.

* * *

Женщина є загадкою, яку відгадаєш ли-
ше — по вінчаню.

* * *

Той тільки, кого еше не полюбило жі-
ноче серце сумніває ся, чи жінчини взагалі
любити вміють.

* * *

Хто уникає товариства жінчин, мусить
бути від них ліпший або — гірший. *В. Ж.*

* * *

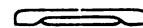
Жите — се школа, в якій перші місця
не все займають перші ученики; генії діста-
ють у ній часто двійку з обичаїв і титуляту-
ру: осел.

Добра рада.

— Ви не повинні так дуже всім журити
ся тай брати всьо так важко.

— Не могу, пане, я не рознощик тягарів!

В театрі.

— Якже могла тота дурниця в театрі так
розпалити всі голови?

— Тож то й є, що там була сама соло-
ма — в тих головах!

Запросини до передплати.

Наших залягаючих передплатників
просимо о вирівнанє передплати.

Передплата стоїть річно 8 К, пів-
річно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодинокє число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адре-
сувати :

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

Вільгельм II. : Пане Більоф! З листу п. Сенкевіча виджу, що Полякам діє ся кривда. Більше таких скарг чути не хочу. Возьміт примір з польского правління в Галичині і пісня того приноровіть ваше поступоване з Поляками.

Більоф : Ваше Величество! Ми власне ледви десяту часть польских дотегів зглядом них самих примінили, а вони вже кричать. Що до решти практик з Русинами, то не знаю чи найдуть ся в Німеччині люде, щоби відражили ся ввести їх у нас в жите.

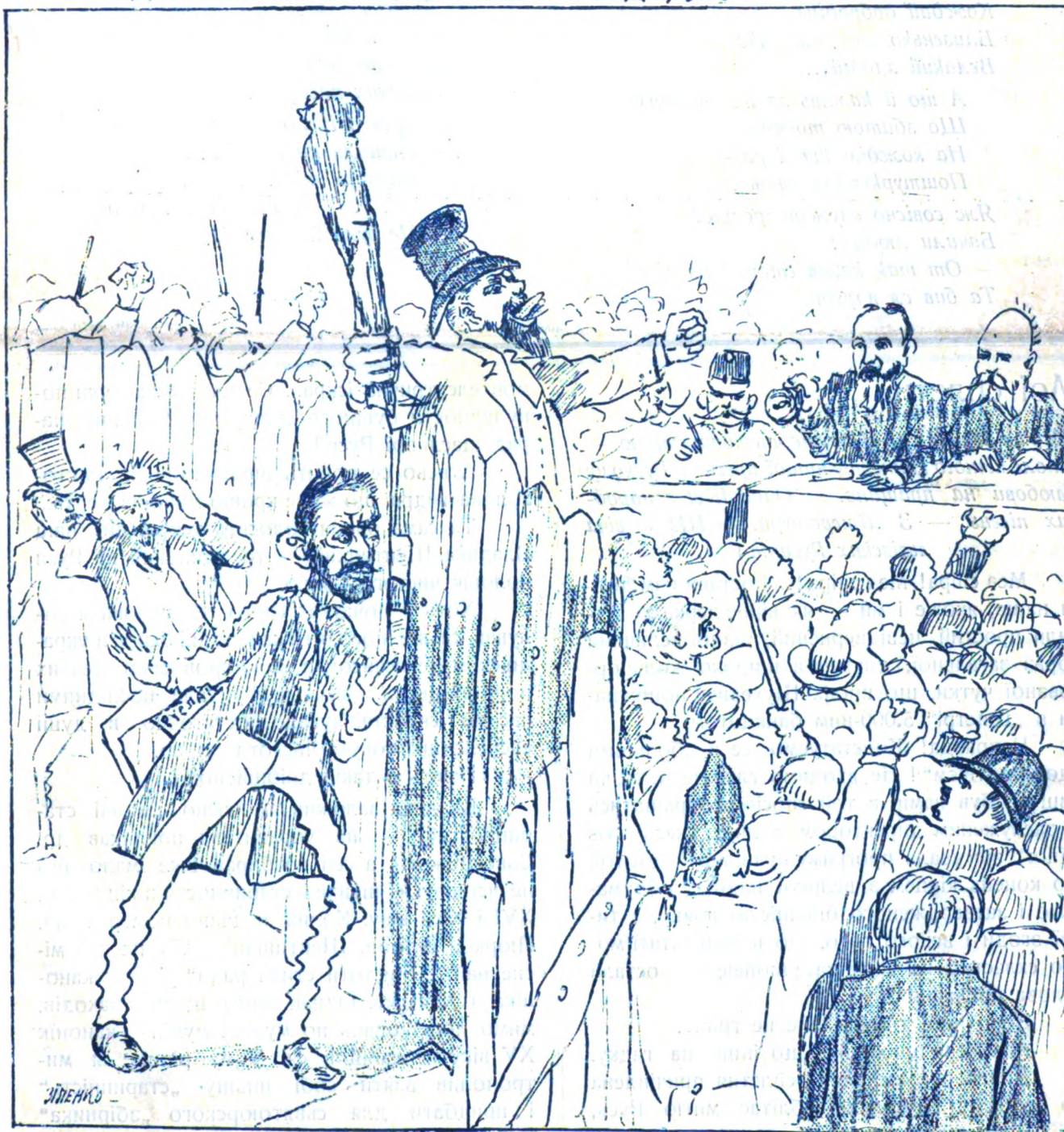
ЗЕРКАЛО

Гумористично - сатирична часопись.

Виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Академічна ч. 8.

ДЕ ВИ БУЛИ ПАНОВЕ ПОСЛИ ТОГДИ, ЯК ВАС НЕ БУЛО ?

Чи буде суд?!

(До ілюстрації).

Прийшов, як добрий син
До „львівської Русі“;
Казав, що вірно пантрував
Громадській гуси...

„Ой гірка служба — говорив —
Лиси довкола,
Наша-ж толока спасена
Пуста і гола...

При тім усім (от знає се
Кождий добродій).
Близенько гуси нас сусід —
Великий злодій...

А що ї казать за тих чужих,
Що збитою товпою —
На кождім кроці раз-у-раз
Поштуркували мною?

Яж совісно служив громаді
Бачили люди“!
— От так казав старий пастух
Та бив ся в груди.

Громада мовчки слухала,
Потім счинила гук,
Казав прогнати пастуха
Кум Газарук...

Тай із горішнього кінця
Петрицький нарікав,
Що він нездара, бо якось
На гуси не кричав...

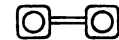
І говорили, хто що знав
Політики і люди —
Старий на крісло сїв собі
І бив ся щиро в груди.

Лишень чомуж то бесідникам
Уже не стало слів,
Щоб теплим словом помянути
І прочих пастухів.

Деж ті, що бідного старця
Лишили на толоці?!
Барвіньський!

. й не задав ніхто
Не було їх на оці.

(Н).

Мої сплетні.

(Кай ся Зеркало! — Почуте чистоти стилю. —
З полемічного концерту нашої преси — Руському
клубови на пращаньє. — Quod libet з народ-
них пісень. — З літератури. — Ще з віча
львівських Русинів.)

Mea culpa! Mea culpa!.. І остави нам дол-
ги наша, якоже і ми — як вірне зеркало від-
били простий, невідвернений, рівної величини
образ загальної, тихцем а широко кольпор-
тованої чутки, що проф. Шухевича попроща-
ли в „Дністрі“ 5.000-ним банкнотом.

Неправда! Констатуємо се з „большим
удовольствием“! Не входимо глубше в те, чи
лишень був намір в той спосіб розпрощатись
зі заслуженим директором, а лиш якась „vis
minor“ зіпсувала програму пращання — досить,
що кінець кінцем з великої надії, з обдума-
ного і затвердженого більшістю пляну, з ти-
хої згоди і всього того, що в результаті мо-
гло скластись на „brzęcząca moneta“ — остали
„слова признаня“...

Воно ніби тішить, але не гріє...

Але мені приходиться що інше на гадку.

Дивна річ, що всяка сплетня причіплена
до особи п. Шухевича облітає миттю Русь,

мов електрична іскра... Се мабуть завдяки по-
пулярности бувшого аранжера розличних па-
рад щасливої Русі!

А всьо се робить шельма-опинія, та сто-
голова гидра, що живе кровю мільонів жертв...

Та сама опинія голосить тепер, що наш
Владика Шептицький — то одинокий на Русі
чоловик чистого стилю.

Хоть у початках свого гетьманованя си-
лував ся він погодити кацапський барок з укра-
їнським ренесансом з приноровленєм деяких
подробиць тз. Jesuitenstil-у, але послідними
часами скристалізувало остаточно в душі
ексцеленції почуте чистоти стилю.

Навіть в такій дрібній події.

Владика заложив як звісно „музей ста-
ринностей“ — на управителя покликав др.
Сьвенціцького, а сей позбирав вже мало що
не всі друки, штихи і старинности з кінця XV,
XVI і XVII віку. Колиж недавно помер крил.
Пюрко, митроп. Шептицький хотів на его мі-
сце найти „чистоти стиля ради“ рівнож каноні-
ка з XV віку. Однак мимо щирих заходів,
мимо пошуковань по музеях мумій — канонік
XV віку не найшов ся. Тому рішив ся ми-
трополив взяти собі иньшу „старинність“
і придбати для сьвятоюрського „збірника“

Лазуїти.

— Laudetur..., що найновішого чувати mio frater?

нового крилошанина в особі о. дра Йосифа Мільницького, як найстариннішого св'ященника, що зберіг ся до сего часу на Русі.

А тимчасом не дбаючи про старинности на шпальтах нашої преси :

...І шумить і гуде,
Час виборів іде...

Результати сумаричної полеміки представляють ся менче-більше так :

1) маємо на Русі партий політичних богато — а кожда з них...

2) політиків (себто людей, що гвалтом хотять розуміти ся на політиці) має дуже, а дуже богато, хотяй всі вони поодинокі і гуртом однакі.

Тільки знаємо вже нині. Що принесе завтра — не знати...

Показує ся лишень, що ціла та політика невдячна річ і паскудна. Так принайменче говорить атаман Петрицький по посліднім процесі. Бо 400 корон кари мож переболіти, але кілька тисяч коштів не витримає навіть атаман... А добре єму так, нехай не робить нових „органів“ коли мігби свої політичні потреби полагоджувати в гармонійній оркестрі політичної полеміки журналістичної, де першу скрипку грає лично (з повним підписом!) п.

— In saecula saeculorum, скріпляємо що лиш змоги вплив на Рутенців carissime pater.

— Яку-ж нову штуку видумали ви, fratello mio, щоби сей несфорний нарід учинити нам більше послушний?

— Ото, clare pater, заводимо нову станову організацію, яка при нашій помочи повинна здобути серед Русинів з кілька мандатів для наших людей і так взяти провід народу в свої руки.

— Дуже добре обдумано, carissime frater, Желаю вам як найбільшого успіху ad majorem Dei gloriam.

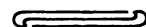
Здавби ся.

Стара панна, що знайшла шлюбну обручку: Ага, обручку вже маю, здавби ся до неї ще й наречений!

Цікавий.

Мамуню! а слоні приносить також бузьок?

Цегельський. І треба признати, що як засьпівав п. Барвіньському пісню, то єму аж дух заперло. Не йде тут о стійність аргументів, ані о логічну зв'язь — але о розмах, стиль, тон... сьміло, а без притомноти.

Але сирота Барвіньський потерпів. В своїй репліці робив вражінє постріленого заяця, що не годен втікати, лиш „пурцлює“.

Хоть п. Барвіньський вже не раз пурцлював приватно і публично, але тоді приходило воно лекше, бо ще не був Regierungsrat-ом, який то титул має єму заступити мандат до парламенту, що єго на будуче вже не дістане. Відійде він від нас, відійде також незадовго — такой здає ся — цілий теперішний „Руский клуб“. Мало хто з них буде мати відвагу нагадати ся своїм виборцям. Тому пропоную щоби клуб дав себе в групі відфотографувати. Виборці купувалиби на памятку фотографії наших „великих“, з котрими (на жаль) сим разом не вяжуть ся память ніяких великих діл... Підуть від нас...

Вже нині „Бандурист“ приготовлює вязанку пісень в роді :

Ой гай мати, ой гай мати, ой гай зелененький Помандрує в дубиньку Романчук сивенький...

НАСЛІДКИ ШТРАЙКІВ.

„Stowo polskie“ доносить, що в наслідок рілньничих штрайків побанкрутувало кілька панків так, що нетільки шапки але і чоботи носять „на бакер“.

В Л А С Н Е П Р О Т И В Н О .

— То ви не хочете женити ся. Чи ви так страшно легковажите жіночий рід?
— Ах противно. Я власне маю перед тим кольосальний респект.

Сатиричні силуетки.

Михайло Лозинський.

Студент iuris, автор ліричних поезій „Любов-туга“, інтерпеляції Брайтера „Тарас Шевченко“, дописувач і співробітник „Діла“, „Літ.-Наук. Вісника“, „Свободи“, „Громадського Голосу“, „Монітора“, „Громадської

А нам снилось, що на грядці
Барвінок усох,

Та що інший славний посол
Запив ся тай зд...рімав ся.

Або пр. Ціпеніють з зимна руки
Червоніє ніс,
Гей скажіть, чи ще весною
Засвище нам *Кіс*.

Або знов:
Ой там в Відні на Дунаю
Плесо, плесо;
Сиди тихо, не рипай ся
Мій *Ко*-заче!

Ліпше вже старати ся о літературу, в якій є мало нового. Все ще товче ся сварка за „dzewicz-y“. Жаль мені Щурата. Напивав собі біди з „dzewiczą“ і тепер не має супокою. А я передчував, що так буде... Дівця то химерна річ. В іншій світлі укажуть ся Брікнерови, а в іншій Щуратови. Donna e mobile...

Другою сензацією в літературі був хибачка відчит п. Михайла Францова про сучасну українську поезію. П. Михайлів є сам надійний поет, знаний зі своїх оригінальних поезій перекладаних з польського, на котрим справджують ся слова що: Nicht jeder, der dichtet, hat den Kuss der Musen empfangen, manche ha-

Думки“, „Ради“, „Нової Громади“, „Україніше Рундшау“, американської „Свободи“ etc. і фабрикант цілого ряду статей і розвідок з об'єму політики, літератури, штуки, прав і взагалі всіх галузей людського знання, а притім перший патентований український, теоретичний анархіст, якого розмова про розливу кров млоїть.

Мимо свого теоретичного анархізму віддає ся в практиці заробкованню при часописах українських буржуїв, очевидно лиш о стілько, о скільки тоті буржуї з'уміють его працю оцінити і за задане собі насильство відповідно бонітувати.

Як вічевий бесідник має сталу рецепту на свої промови. Насамперед заложить якийсь протест, потому навчить публику як має заховувати ся на зборах, а в кінці радить робити вулькан. Що має стати ся по вигасненню вулькана не каже „бо би 'му комісар не позволив“. Приклонник реалістичної філософії уважає всі обряди за злишні, а що до тепер его „одномишленники“ не є ще з'організовані, проте не може він своїх відносин відповідно до своїх задивлювань належито упорядкувати.

В ґрунті поступає як звичайний український буржуй.

ben ihn... gepotmen... Прелегент дав повнісенський образ нашої наймолодшої музи вчисляючи в те і adeptів, що ще ходять у студентським мундурі. Злобні люде кажуть, що п. Михайлів ходив перед прелекцією по салі і дописував олівцем наймолодших авторів з поміж зібраної публики. Тому образ вийшов такий повний...

Очевидно численно зібрані... поети подякували за відчит гучними оплесками. Інтелігентнійша публика була вдячна п. Михайлову за познакомлене її з мало знаною поемою:

Був раз на Русі посол преславний,
У Львові мав він орган забавний...
Любив триматись за панську клямку
І доробив ся віллі під „Замком“...
За Русь боров ся в кожній годині,
Виборов рангу усім в родині... і т. д.

А наша совісна преса, що має 4 шпальти на історію „виручення п. Цегельського з в'їска“, — помянула сей відчит кількома ледви словами а поминула вже цілком з послідного віча оден клясичний уступ, котрий подаємо після стенографічних записків:

Предсідатель: Мої панове! (Голосні оклики: Тут нема панів!) Предс.: Горожане! (Ми

В суді.

— Як ви могли сего пана назвати телятем — сеж прецінь обиди.

— Пане судійо — тепер телятина дуже дорога — тож й не може бути обидою.

Гонорова відзнака.

— Ого! А се що за медаль, який так гордо носить пан Пантофельский?

— Се бачите, дістав єго від товариства „Жіноча Громада“ задля знаменитих заслуг на поли плеканя малої дїтвори?

Докладність вислову.

Ой, татуню, татуню! Млинок розмняцкав мені палець!

— Дураку! десь ти мусиш всюди уткнути своє носище!

не потребуємо горожан!) Предс.: Шановні... (Ми не шануємо нікого!) Предс.: Люде! (крики, оплески). Даю голос чоловікови Лозинському...

Лозинський (з трибуни). Насамперед протестую проти висказу п. председателя: „даю голос“. Він не може мені давати голосу, бо я маю голос; є се моє природне, непередаване, право, право людини! (Грімкі оплески). Дальше протестую проти названю мене чоловіком. Хто мене уважає за чоловіка — є реакціоніст, буржуа! (Браво). Я є „єство“, як інші єства, щоби не сказати сотворіне, бо говорити про сотворіне, булоби признати істноване якогось сотворителя. Ми були всі від правіків і всі єства були первісно рівні між собою, але тирані, (браво) аристократи, (ще більше браво) попи (невмовкаючі оплески) і тз. інтелігенція видумали ріжницї між єствами. Не признаємо тих ріжниць і поти не буде краще на Руси, поки ті ріжницї не щезнуть! Тому мусимо зробити з Галичини вулькан...

Місто книжок на кольпортажу, носім в кождїй кишени бомбу...

Комісар перериває *)...

Василь.

*) Тож і ми не хочахи бути сконфісковані також перериваємо. (Ред. „Зеркала“).

Осторожність не зашкодить.

Недавно тому відбувала ся в Тернополи розправа перед судом присяжних, проти якогось податкового злодія, о цілу купу крадіжей. Злодій однак боронив ся так хитро, що нічого не мож було єму доказати — ну і зостав увільнений.

По відчитаню засуду, каже до него президент трибуналу:

— Ну. можеш забирати ся, (до присяжних) панове уважайте на плащі та кишени.

Від видавництва.

Отсим числом замикаємо VIII рік взагалі, а I рік відновленого видавництва „Зеркала“. Ми доставили нашим передплатникам всі 24 чисел. Не завинили ми анї одного числа, не видали ми анї разу подвійного числа і за те замикаємо рік 1906 дефіцитом.

Мимо сего будучи переконані, що при витревалости здобудемо собі потрібне число передплатників до удержання одинокї української часописи для сатири і гумору, будемо „Зеркало“ видавати також в р. 1907.

Для заохоти, як і для розширення культу нашої минувшини, дамо нашим Вп. передплатникам як премю на рік 1907 репродукцію композиції артиста маляря Евгена Турбацкого „Львівські міщане перед Богданом Хмельницьким“. Передплатники цілорічні, що заплатять передплату найдальше до кінця марта 1907 одержать тоту премю неоплатно, а передплатники пів- і чвертьрічні по значно зниженій ціні.

Самостійність і независимість „Зеркала“ удержувати будемо все строго, а шпальти нашого письма будуть всім отверті для правди і народної служби.

Сам обєм газети буде побільшений, а мимо того передплати не підносимо.

Передплата стоїть річно 8 К, піврічно 4 К, чвертьрічно 2 К.

Поодиноке число коштує 40 сот.

Листи і передплату просимо адресувати:

„ЗЕРКАЛО“
Львів, ул. Академічна ч. 8.

ДО ВИБОРЧОЇ РЕФОРМИ.

— А що то куме за нова фабрика? Що вони там майструють?

— А то бачите у нас є такі штучні виборчі округи, що кандидати на послів
если хотять порозумівати ся з виборцями, то мусять уживати машин до літання, а то
є фабрика таких машин.

183

125

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

3 0112 101746664